

ONSDAGEN DEN 8 OKTOBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Högtidligt möte - Ingrid Betancourt

Talmannen. – Mina damer och herrar, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Med stor glädje och beundran hälsar jag i dag Ingrid Betancourt välkommen till Europaparlamentet. Hjärtligt välkommen, fru Betancourt!

(Applåder)

Att ni är med oss i dag visar att modiga människor aldrig ger upp hoppet i kampen för frihet och mänsklig värdighet. Efter er frigivning den 2 juni 2008 hade jag äran att skriva till er på uppdrag av Europaparlamentet och hälsa er välkommen tillbaka till friheten. Nu har ögonblicket kommit för er att vara här som vår gäst.

Ni hölls fången i sex år, fyra månader och nio dagar. Bara ni vet vad ni fick utstå under dessa 2 321 dagar, men ni har blivit en symbol för frihet i hela världen och en symbol för människans motstånd mot påtvingad nöd och förlusten av de grundläggande mänskliga rättigheterna, samtidigt som ni för oss alla är ett föredöme när det handlar om värdighet och mod. Era barn var med er hela tiden. Jag kommer aldrig att glömma hur era två barn – er dotter och er son – sökte upp mig för flera år sedan när jag hade en annan roll, och hur de talade för sin mor. Det var ett exempel på barns kärlek till sin mor. Ni kan vara stolta över era barn!

(Applåder)

Den terrorism som utövas av era kidnappare är ett direkt angrepp mot våra värderingar, mot friheten, mänsklig värdighet och demokratin.

Fru Betancourt! Ert exempel visar oss tydligt än en gång att demokratier aldrig får ge vika inför terrorismen. Det är en politisk och moralisk plikt att se till att rättssäkerheten alltid upprätthålls.

Under er fångenskap arbetade många ledamöter av Europaparlamentet oförtröttligt för att ni skulle frigges och jag vet att många företrädare för de olika Ingrid Betancourt-kommittéerna är här i dag – aktiva förkämpar för er sak, människor som arbetar för att befria alla som hålls som gisslan i Colombia. Jag vill hälsa alla er som talade till förmån för Ingrid Betancourt och som i dag är här i parlamentet varmt välkomna.

(Applåder)

Mina damer och herrar! Vi måste oförtrutet fortsätta vårt arbete med att se till att alla de som fortfarande är berövade sin frihet släpps fria. Detta är ytterligare en anledning till ert besök hos oss i dag. Ni har själv sagt: "För ett offer för terrorismen är den största faran av alla att bli bortglömd. När jag var i djungeln hade jag ett ansikte och ett namn. Jag ber nu att vi gör samma sak för dem som blev kvar." Det var era ord och är det fortfarande. I Europaparlamentets namn ber vi i dag att detta ska ske.

I år firar vi 60-årsminnet av den allmänna förklaringen om mänskliga rättigheter som antogs av Förenta nationernas generalförsamling den 10 december 1948. Denna förklaring var den första världsomspännande, formella förpliktelsen att skydda alla individers värdighet och alla människors lika värde, oberoende av hudfärg, religion eller ursprung. I artikel 3 i förklaringen fastställs det att "alla har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet".

Massor av människor har berövats sin frihet därför att de har försvarat de mänskliga rättigheterna. Vid konferensen "The defenders take the floor" som den här veckan äger rum i Europaparlamentet har vi hört många vittnesmål från människor som varit förtryckta, som har blivit godtyckligt arresterade eller som har tvingats i exil på grund av sin kamp för de grundläggande rättigheterna och friheterna. Vi har också haft möjlighet att i detalj diskutera hur vi på ett bättre sätt kan skydda dessa människor och stödja deras arbete.

Fru Betancourt! Vi är alla hedrade och glada att nu be er tala inför Europaparlamentet.

Ingrid Betancourt. – *(FR)* Herr talman, mina damer och herrar! Det är mycket känsloladdat för mig att vara här med er i dag, den dag då FN och EU tillsammans firar 60-årsminnet av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna.

Allt jag kan göra är naturligtvis att tänka på vilket enastående sammanträffande detta är. För bara tre månader sedan följde jag ert arbete från djupet av regnskogarna i Amazonas, och min största förhoppning var att andra skulle komma och tala här för oss, medan vi fortfarande var fångar på grund av några människors galenskap och på grund av andras försummelse.

Jag anser i sanning att det är ett mirakel att kunna dela dessa ögonblick med er. Jag kommer, full av beundran, till ett parlament som jag ständigt avundas. Liksom alla latinamerikaner drömmer jag om att ert exempel kommer att smitta av sig och att våra folk kommer att enas, så att vi en dag kan mötas i ett latinamerikanskt parlament liknande ert och genom dialog och respekt hitta nycklarna till ett stort och generöst gemensamt öde för vår kontinent.

Jag vet endast alltför väl hur mycket ni tänkte på mig under dessa svåra år. Jag kommer mycket väl ihåg ert engagemang, tillsammans med våra familjer, vid en tid då hela världen hade förlorat intresset för den colombianska gisslans öde och när man inte ville tala om oss.

I jungeln brukade jag höra på radion när det var utsändning från något sammanträde som ägde rum här. Jag hade inga bilder, men jag hörde journalisternas röster när de beskrev sammanträdet. Det var härifrån, från detta parlament, genom er, genom er vägran att ge upp och ert tysta ogillande som jag fick första hjälpen. Tack vare er förstod jag, för mer än fem år sedan, att vi inte längre var ensamma.

Om jag fortsatte att hoppas under dessa år, om jag kunde hålla fast vid livet, om jag kunde bära mitt kors dag efter dag, var det i vetskapen om att jag fanns i era hjärtan. Jag intalade mig själv att de kunde få mig att försvinna kroppsligen, men mitt namn och mitt ansikte skulle alltid leva kvar i era tankar.

Det är därför som jag, från första ögonblicket då jag kom tillbaka till den fria världen, ville komma hit, till denna plats som jag också betraktar som mitt hem. Jag var tvungen att tala om för er att ingenting av det ni hade sagt eller gjort var förgäves. Om jag är vid liv och om jag har återfått livsglädjen, är det på grund av er. Ni måste förstå att era ord befriade mig långt innan den fysiska hjälpen nådde fram till mig.

Tack så mycket!

(Applåder)

Jag tackar er alla. Tack för att ni öppnade era hjärtan för denna tragedi som var så avlägsen. När jag tänkte på att skapa en rättsstatus för terrorismens offer och talade med FN om behovet av att ge utrymme för offrens familjer tänkte jag på det exempel ni gav oss. Jag vet att ni tog emot min familj, min mor, mina barn och att ni lyssnade på dem. Det betydde enormt mycket för mig när jag fick veta detta i jungeln. Genom er generositet har Europaparlamentet blivit en plattform för att inför världen berätta om vidden av den barbariska behandling vi upplevde och som mer än 3 000 av mina landsmän fortfarande upplever.

De ord som uttalades här, som gjorde det möjligt för mig och mina kamrater att bli fria, gjorde det nödvändigt att handla samtidigt som vi respekterade livet för alla som ingick i gisslan och även alla gerillasoldaters liv, de som hade kidnappat oss. Att det inte förekom något våld var en följd av er beslutsamhet och ert engagemang. Detta är ett speciellt, tydligt och påtagligt resultat av ert handlande.

(Applåder)

Jag vill också här hedra de tusentals aktivister för de mänskliga rättigheterna, de tusentals frihetskämpar som har arbetat överallt i världen för att säkerställa vår återkomst, och återkomsten för mängder av andra människor i hela världen. Jag ser här de gula t-tröjorna som bärs av medlemmarna av FICIB (Fédération internationale des Comités Ingrid Betancourt).

(Applåder)

(ES) Jag vill tacka FICIB för er kamp för alla som har tagits som gisslan i Colombia. Ni var de första som öppnade dessa dörrar. Tack vare er återfick femton av mina kamrater och jag friheten. Vi måste fortsätta att slåss och kämpa för att befria dem som är kvar, och jag vet att jag kan lita på er.

(Applåder)

(FR) Det var många frihetskämpar. Naturligtvis fanns FICIB och många andra kommittéer över hela världen. Det fanns kommittéer i Paris, i Italien, Nederländerna, Grekland, Tyskland, Irland, Danmark, Sverige, överallt. Vi hade vänner överallt: I Kanada, i Förenta staterna, överallt i Latinamerika, men det var här allt började. Tack så mycket.

(Applåder)

Varje dag, i mer än sex år, organiserade dessa frihetskämpar aktioner för att se till att vår tragiska belägenhet inte drabbades av människors likgiltighet. Några av oss är fria, men inte alla. Deras kamp fortsätter.

Mer än någonsin behöver vi ert stöd för dem, för att ni håller dörrarna öppna, er vilja och er tid. Men mer än någonsin behöver vi era ord. Det enda vapen vi bör tro på är nämligen ordens makt.

(ES) Jag vill också tala om det enastående verktyg som orden utgör, eftersom jag i dag med sorg tänker på en kvinna som använde orden som vapen och bekämpades med våld och skjutvapen.

En colombiansk kvinna, Olga Marina Vergara, dog den 22 september, mördad tillsammans med en pojke som var hennes barnbarn, sin son och andra familjemedlemmar. Hon var en förkämpe för de mänskliga rättigheterna. Hon var en kvinna som sa sin mening rent ut, som använde sina ord för att försvara andra.

Jag tänker på henne i dag och här på denna helgade plats ber jag myndigheterna i mitt land, Colombia, att göra det som krävs för att hitta de ansvariga så att de kan ställas till svars i en rättvis rättegång och på detta sätt straffas för de avskyvärda handlingar de har begått.

(Applåder)

(FR) Ord är, som ni vet, ytterst viktiga. Det är med ord vi mest effektivt kan bekämpa hat och våld. Jag är säker på att ni många gånger har känt er frustrerade över att inte kunna "göra" något när att "säga" något bara har känts som att spotta i motvind. Jag tror att ni kanske någon gång har upplevt detta – det hände förvisso mig när jag var ledamot av det colombianska parlamentet – att ni till exempel beklagar att ni inte är medlem av regeringen, den verkställande makten där besluten fattas, checkerna signeras och saker och ting utträttas. I en materiell värld, där det vi inte kan se inte existerar, är det en frustration vi alla måste akta oss för.

Men parlamentet är ett tempel av ord, av ord som befriar. Det är här alla stora väckelseprocesser i ett samhälle tar sin början. Det är här saker som verkligen betyder något för vårt folk utarbetas och kommer till uttryck. Om de verkställande myndigheterna slutligen griper till handling är det därför att någon här, långt innan, har rest sig upp och talat. Ni vet lika väl som jag att närhelst en av er talar här i parlamentet, tar det onda ett steg tillbaka.

Orden har stor makt över den reella världen. Jean-Paul Sartre upplevde det redan i barndomen. Françoise Dolto uttryckte det på ett vackert sätt när hon sa att människor var varelser av ord och att ord kunde vårda, läka och skapa liv men också orsaka sjukdom och död. Orden vi uttalar har samma kraft som känslorna inom oss.

Jag blev överväldigad när jag upptäckte – och detta är något mycket personligt, eftersom jag här ger er en inblick i mitt privatliv – att min dotter under min frånvaro hade hållit sig uppe med en samling ord som jag hade yttrat utan att egentligen tänka på vilken vändning våra liv skulle ta. Då anade jag inte vilket hopp och vilken styrka dessa ord skulle ge henne när jag befann mig i fångenskap långt borta från henne. Hon kommer särskilt ihåg ett brev som jag hade glömt att jag hade skrivit och skickat henne på femtonårsdagen. Hon säger att hon läste detta brev varje födelsedag ...

(Applåder)

... och att hon varje år, därför att hon hade förändrats lite, alltid hittade något nytt i brevet som anknöt till den människa hon var på väg att bli ...

(Applåder)

Läkarna har ett namn för detta: Det kallas post-traumatiskt syndrom. Det måste botas. Det är allt. Ursäkta mig.

Jag sa alltså att hon varje gång fann något nytt i dessa brev som anknöt till den människa hon höll på att bli, till vad hon gick igenom just då. Herre Gud, om jag bara hade vetat om det! Då hade jag ansträngt mig att beströ hennes väg med mer kärlek och mer trygghet.

Jag tänker på oss, på er och mig i dag. Om vi verkligen kunde inse vilken verkan våra ord har skulle vi kanske våga mer, vara modigare, mer krävande i våra diskussioner om hur vi kan lindra lidandet för dem som har behov av att vi slåss för dem. Offer för despotiska regimer vet att det som sägs här i dag talar om hur mycket de lider och ger en mening åt deras kamp. Ni har alltid kommit ihåg deras namn och belägenhet. Ni har

hindrat deras förtryckare från att söka skydd i tron att deras brott är glömda. Ni har inte tillåtit dem att med doktriner, ideologier eller religioner dölja den fasa de utsätter sina offer för.

När jag var fånge hörde jag vid flera tillfällen Raúl Reyes, talesmannen för Farc, Colombias väpnade revolutionära styrkor, tala i mitt ställe. Jag hörde honom säga i radio: "Ingrid säger si" eller "Ingrid säger så". Jag upprördes över att upptäcka att jag genom kidnappningen inte bara hade berövats min framtid av gerillasoldaterna, utan att de också lade beslag på min röst.

Det är i medvetandet om detta som jag har återfunnit min röst, som jag talar till er för att säga er hur mycket världen är i behov av att Europa säger min mening. I en värld där rädslan håller på att bli alltmer påträngande, där vår fruktan för morgondagen innebär att vi riskerar att isolera oss, måste vi öppna oss, sträcka ut en generös hand och börja förändra världen.

Det konsumentsamhälle vi lever i gör oss inte lyckliga. Själv mordstalen, den höga förekomsten av narkotikaanvändning och våld i samhället är bara några symptom på en global olustkänsla som sprider sig. Den globala uppvärmningen och de naturkatastrofer som följer i dess kölvatten påminner oss om att jorden är har fått nog av vår brist på ansvar och vår själviskhet.

(Applåder)

Vilket är förhållandet mellan detta och lidandet för hela världens våldsoffer? Jag anser att det finns ett mycket djupt samband. När jag befann mig i fångenskap fick jag, uppenbarligen under lång tid, möjlighet att studera mina kidnappares uppträdande. De gerillasoldater som vaktade mig var inte äldre än mina egna barn. De yngsta var 11, 12, 13 och de äldsta var högst 20 eller 25. De flesta av dem – jag vill påstå 95 procent – arbetade med att plocka kokablad innan de värvades av Farc-gerillan. De kallas "raspachines". De tillbringar sin tid, från solens uppgång till dess nedgång, med att förvandla kokablad till kokadeg, som sedan används som bas för kokain.

De är unga jordbrukare som ofta bor i mycket avlägsna trakter, men som genom satellittelevisjonen är mycket välunderrättade om det som händer i världen. I likhet med våra barn bombarderas de med information, och precis som våra barn drömmer de om iPods, Playstations och DVD-skivor. För dem är emellertid den konsumentvärld de eftertraktar helt utom räckhåll. Dessutom täcker deras arbete på drogplantagen, trots att det är bättre betalt än de vanliga lantbrukarnas arbete i Colombia, nätt och jämnt deras grundläggande behov.

De är frustrerade, ur stånd att bidra till familjeförsörjningen, förföljda av polisen (vilket är naturligt eftersom de ägnar sig åt olaglig verksamhet), ofta offer för korruption och inte sällan för våld från någon samvetslös befattningshavare och utsatta för alla former av övergrepp, bedrägeri och skumma affärer som utförs av de förbrytare som härskar över regionen. Detta är de kriminella gängens, narkotikahandelns och maffians välde. De dränker till sist sina sorger och de tre pesos de har tjänat i alkohol på de primitiva barer där de söker skydd.

När de värvas av gerillan anser dessa ungdomar att de har funnit lösningen på sina problem: De får mat, kläder och husrum livet ut. De anser att de har chansen att göra karriär, eftersom de kan stiga i graderna i gerillans militärorganisation. De bär också ett gevär på axeln, vilket gör dem respekterade i trakten, det vill säga inför sin familj och sina vänner. Där det finns fattigdom är det därför en form av social framgång att vara gerillasoldat.

Men de har förlorat allt. De har förlorat sin frihet. De kan aldrig lämna Farc-gerillan eller träffa sin familj igen. Utan att förstå det (jag har själv varit vittne till det) kommer de att bli slavar i en organisation som aldrig kommer att släppa dem. De är kanonmat i ett vansinnigt krig.

Denna organisation på ungefär 15 000 ungdomar, som utgör huvuddelen av Farc-trupperna, skulle aldrig befinna sig där de är om vårt samhälle hade erbjudit dem verkliga utsikter att lyckas. De skulle aldrig befinna sig där om inte värderingarna i vårt samhälle hade vänts upp och ned och om inte habegäret hade blivit en så viktig del av livet.

(Applåder)

Vårt samhälle håller på att skapa horder av gerillasoldater i Colombia, fanatiker i Irak, terrorister i Afghanistan och extremister i Iran. Genom vårt samhällssystem krossas människosjälar och slängs bort som systemets avfall: De invandrare vi inte vill ha, de arbetslösa som är ett sådant problem, narkomanerna, knarklangarna, barnsoldaterna, de fattiga och sjuka, alla som inte har någon plats i denna värld.

Vi måste fråga oss själva. Har vi rätt att fortsätta att bygga ett samhälle där majoriteten inte har någon plats? Kan vi tillåta oss att bara bry oss om vår egen lycka när detta medför olycka för så många andra? Tänk om alla ton mat vi slänger kunde delas ut i länder där människor hungrar? Tänk om vi sökte efter rationellare konsumtionsmetoder för att ge även andra tillgång till det moderna livets fördelar? Kan vi i framtiden skapa en annan civilisation där man gör slut på konflikter, väpnade konflikter, genom att kommunicera, där de tekniska framstegen gör det möjligt för oss att på ett annat sätt organisera vår tid och vårt utrymme så att alla människor på vår planet får sin rättmätiga plats, helt enkelt genom att vara världsmedborgare?

Jag tror fullt och fast att vi, för att kunna försvara de mänskliga rättigheterna, måste förändra våra seder och levnadsvanor. Vi måste bli medvetna om den press som vårt sätt att leva utövar på dem som inte har tillgång till det. I vår orättvisa kan vi inte låta vattenkranen fortsätta att rinna och tro att bägaren aldrig kommer att rinna över.

(Applåder)

Vi är alla människor med samma behov och önsknings. Vi måste börja med att erkänna andra människors rätt att vilja äga detsamma som vi – dem vi ser ligga under bron, dem som vi inte ens vill se därför att de förstör vår miljö.

(Applåder)

Sedan gäller det våra hjärtan. Vi kan alla göra det bästa, men om vi utsätts för gruppträck kan vi alla göra det värsta. Jag är inte säker på att vi kan anse oss vara skyddade mot vår egen förmåga att begå grymheter. När jag studerade mina fängvaktare undrade jag alltid om jag skulle kunna handla som de. Jag hade klart för mig att de flesta var utsatta för starka påtryckningar, den sorts påtryckningar som gruppens krav utsatte dem för.

Vad kan skydda oss från sådant? Vad garanterar att vi inte kränker de mänskliga rättigheterna, först inom oss själva – när vi accepterar kränkningarna, blundar eller ursäktar dem – och för det andra, i världen? Hur kan vi skydda oss från detta? Vår bästa sköld kommer alltid att finnas i vår andlighet och i våra principer. Men vi måste slåss med våra ord. Orden är ett enastående vapen.

Därför upprepar jag hela tiden att det är viktigt att föra en dialog för att få slut på krigen i världen. Vare sig kriget äger rum i mitt land, i Colombia, eller om det händer i Darfur, Zimbabwe, Demokratiska republiken Kongo eller Somalia kommer lösningen överallt att vara densamma. Vi måste tala med varandra. Det är viktigt att erkänna andras rätt att göra sig hörda, inte därför att de har rätt eller fel, inte därför att de är goda eller onda, utan därför att vi kan rädda människoliv genom att tala med varandra.

(Applåder)

Jag vill överföra den visshet som uppfyller mig till er. Det finns inget starkare än ord. Vi måste överösa världen med ord, för att röra vid människors hjärtan och för att ändra människors beteende. Det är genom att ta fram det bästa inom oss som vi kan tala på allas vägnar. Det är med ord som kommer från våra hjärtan vi kommer att skapa fred. Det är med ord vi kommer att försvara alla människors frihet. Det är med ord vi kommer att påbörja eller bygga upp en ny civilisation, kärlekens civilisation.

(Applåder)

Låt mig tala om kärleken. Ni vet att jag sedan min befrielse ständigt har tänkt på mina olyckliga bröders öde, de som i dag lever fastkedjade vid träd som djur, de som blev kvar i djungeln när jag kom därifrån. Följ med mig till den plats där de befinner sig.

(Applåder)

Förlåt mig, jag känner mig så rörd.

(Applåder)

Följ med mig till platsen där de befinner sig, under de enorma träden som döljer den blå himlen ...

(Applåder)

... kvävda av växtligheten som omger dem som ett skruvstäd, dränkta av ljudet från ständigt surrande namnlösa insekter som inte ens tillåter dem att vila i tystnad, belägrade av alla sorters vidunder som förföljer dem ...

Förlåt mig. Jag klarar inte av det här. Förlåt mig.

(Applåder)

... belägrade av alla sorters vidunder som obarmhärtigt ansätter dem så att deras kroppar plågas av smärta.

Just nu är det möjligt att de lyssnar på oss och väntar på dessa ord med örat tryckt mot en radio, på våra ord, för att de ska påminnas om att de fortfarande lever. För deras fångvaktare är de bara föremål, varor, mindre värda än boskap. Dag för dag är de för sina kidnappare, för gerillasoldaterna, ett tröttsamt rutinjobb, de tillåter inte något snart återvändande och de är en lätt måltavla för deras irritation.

Jag vill för er uttala vars och ens namn. Ge mig några minuter för att hylla dem, för när de hör oss ropa ut deras namn besvarar de uppropet genom att deras hjärtan slår lite snabbare från djupet av deras djungelgrav. Då har vi lyckats att under några minuter befria dem från den tunga förödmjukelsen att vara fastkedjade.

Alan Jara, Sigisfredo Lopez, Oscar Tulio Lizcano, Luis Mendieta, Harvey Delgado, Luis Moreno, Luis Beltran Robinson Salcedo, Luis Arturo Arcia, Libio Martinez, Pablo Moncayo, Edgar Duarte, William Donato, Cesar Lasso Luis Erazo, José Libardo Forebro, Julio Buitrago, Enrique Murillo, Wilon Rojas, Elkin Hernandez, Alvaro Moreno, Luis Pena, Carlos Duarte, Jorge Trujillo, Guillermo Solorzano, Jorge Romero, Giovanni Dominguez.

Jag tänker också på Aung San Suu Kyi, den enastående kvinnan som med livet betalar för sitt folks rätt till frihet och som har inlett en hungerstrejk för att göra sin röst hörd. Hon behöver mer än någonsin våra ord för att hålla modet uppe.

(Applåder)

Naturligtvis bär jag också inom mig det kors som bars av min landsman, Guilad Shalit, som togs till fånga i juni 2006. Hans familj lider precis som min led. De knackar på varje dörr och rör upp himmel och jord för att få honom fri. Hans personliga öde är beroende av politiska intressen som inte har något att göra med honom och som han inte har någon kontroll över.

Guilad Shalit, Aung San Suu Kyi, Luis Mendieta, Alan Jara, Jorge Trujillo, Forero ...

Namnen som nu genljuder inom dessa väggar vittnar om ondska. De måste veta att var och en av oss kommer att känna sig som en fånge ända tills de blir fria.

Jag hoppas i min förtvivlan att de applåder som genljuder från parlamentet kan bära med sig vår kärlek, all vår styrka och all vår energi till dem trots det avstånd som skiljer oss åt. De måste få veta att vi står helt på deras sida. Måtte de vara säkra på att vi aldrig kommer att tystna och att vi aldrig någonsin kommer att sluta verka förrän de alla är fria!

Tack så mycket.

(Stående ovationer)

Talmannen. – Ingrid Betancourt! Ni har delat era innersta känslor med oss, de fritt valda ledamöterna av Europaparlamentet och – mina damer och herrar, jag tror jag kan säga detta på uppdrag av er alla – vi har aldrig förr varit med om en så gripande stund i detta parlament som vi nyss upplevde.

Fru Betancourt! Ni har gett oss ett budskap om solidaritet och uttryckt en önskan att er upplevelse – det lidande som ni fick uthärda och den frihet ni nu äger – också kommer att leda till att alla de som fortfarande är fångar hos terroristerna kommer att få samma frihet som ni nu har. Det är det största tecknet på solidaritet som ni kan erbjuda alla fångar i världen och för detta tackar vi er ur djupet av våra hjärtan.

(Applåder)

Fru Betancourt! Genom er fredliga kamp för frihet, för demokrati, för de mänskliga rättigheterna och för varje enskild människas värdighet har ni uppmuntrat oss, de fritt valda ledamöterna av Europaparlamentet, att fortsätta kampen med fredliga medel, utan att förtröttnas och med stort engagemang. Ni har uppmuntrat oss att inleda en dialog och ni har sagt att orden är det viktigaste i livet. Orden var inledningen till kommunikation människor emellan. Ni uppmuntrar oss att fortsätta på denna väg.

Fru Betancourt! Låt mig avslutningsvis säga detta: Vi har haft förmånen att uppleva denna gripande stund med er, en stund av djupa mänskliga känslor, men samtidigt en brinnande uppmaning till handling – ett rop till oss som har blivit valda för att handla. Nu då ni har återfått er frihet och börjat ett nytt liv hoppas vi att

ni får frid i ert hemland, Frankrike – ett viktigt land i Europeiska unionen, ett land som innehar ordförandeskapet under detta halvår – och att ni finner den lycka ni önskar er. Mest av allt önskar vi er den kärlek ni har talat om. *Merci*, Ingrid Betancourt!

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.55.)

2. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – (EL) Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 25 september 2008.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Parlamentets sammansättning: se protokollet

5. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

6. Inkomna dokument: se protokollet

7. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

8. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

9. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

10. Anslagsöverföringar: se protokollet

11. Arbetsplan: se protokollet

12. Förberedelser inför Europeiska rådets möte (den 15-16 oktober 2008) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om förberedelser inför Europeiska rådets möte, samt situationen för det globala finanssystemet.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag är säker på att ni förstår hur svårt det är att tala till parlamentet omedelbart efter en sådan gripande stund av mänsklighet och solidaritet som vi just har haft med Ingrid Betancourts personliga berättelse och uppmaning till handling.

Men vi måste återvända till verkligheten. Europeiska rådet sammanträder den 15 och 16 oktober. Denna nya session får en särskild betydelse i denna tid av kris och instabilitet som innebär krav på att EU visar prov på politisk vilja, initiativ och beslutsamhet. Den ekonomiska och finansiella situationen kommer att dominera arbetet i Europeiska rådet.

Som jag sa till parlamentet den 23 september är denna kris inte bara en amerikansk kris. Den är nu en europeisk kris. Den är nu en internationell kris. Det bristande förtroendet för marknaderna och för vår finansiella sektor har blivit ännu sämre under de senaste dagarna. EU måste ta sitt ansvar.

Rådets ordförandeskap är beslutet att göra allt man kan för att förbättra samordningen och samstämmigheten mellan de nationella initiativen. Så skedde i lördags när de europeiska medlemmarna i G7 sammanträdde i närvaro av kommissionens ordförande, Eurogruppens ordförande och ordföranden i Europeiska

centralbanken. Så skedde i går i Ekofin-rådet. Detta kommer också att ske vid Europeiska rådets möte den 15 och 16 oktober.

Vi har nått en överenskommelse på EU-nivå om behovet av nära samråd om hur varje medlemsstat klarar av krisens inverkan på det egna finansiella systemet. Dialogen inom EU är en konkret verklighet. Det är en ständig kontakt mellan regeringarna, förvaltningarna, centralbankerna, banktillsynsmyndigheterna och Europeiska kommissionen. Som Jean-Claude Trichet påminde oss reagerar vi på krisen med våra egna resurser och strukturer. Vi är ingen federal regering som Förenta staterna. Vi har ingenting att skämmas för. Vi måste arbeta med det institutionella sammanhang som är vårt. Det är tid för handling. Huvudsaken är att man inom EU samarbetar och tar sitt ansvar parallellt med Europeiska centralbanken. I sin förklaring måndagen den 6 oktober erinrade ordföranden i Europeiska rådet, Nicolas Sarkozy, om att EU-ledarna var enhälliga i sin önskan att vidta alla nödvändiga åtgärder för att garantera det finansiella systemets stabilitet.

Vi bör välkomna insatserna från Europeiska centralbanken och de andra centralbankerna – den amerikanska, brittiska, svenska och kanadensiska – som just har gått med på en gemensam räntesänkning med en halv procentenhet. Vi måste fortsätta att handla utan dröjsmål. Som finansministrarna påpekade under sitt sammanträde i går föreligger det ett brådskande behov av att lugna insättarna och att tillgodose interbankmarknaden. På detta sätt kommer vi att återupprätta förtroendet. Vi måste också utföra en detaljerad granskning av den finansiella förvaltningen mot ett system som är gynnsammare för ekonomin när det gäller långtidsfinansiering, att uppmuntra EU-medborgare att spara och att minska volatiliteten och spekulationerna på finansmarknaden.

Inget av detta är förenligt med att vidmakthålla en konkurrenskraftig och innovativ finanssektor. För att förbättra styrningen litar vi i hög grad på Europeiska kommissionens förslag. De måste vara snabba och djärva.

I går nådde medlemsstaterna en överenskommelse om ett omedelbart gensvar, först och främst för att garantera de finansiella institutionernas stabilitet genom att tillskjuta kapital eller på annat sätt, beroende på omständigheterna. Från denna synpunkt är de åtgärder som tillkännagavs i morse av den brittiske premiärministern mycket välkomna. De överensstämmer helt klart med de åtaganden som gjordes av stats- och regeringscheferna den 6 oktober. Under tiden tittar Frankrike på en rättsstruktur som, om det blir nödvändigt, skulle tillåta regeringen att göra en finansiell insats när och där det behövs. Europeiska rådets ordförande kommer att fortsätta att använda dessa olika initiativ och förslag som en utgångspunkt för att ta lämpliga initiativ som syftar till att stärka samordningen inom EU.

Vi måste också skydda och garantera insättarnas intressen. Miniminivån för skydd av insättningar i EU kommer, som ni vet, att höjas till 50 000 euro. Vissa medlemsstater – faktiskt ett flertal – har tillkännagett sitt beslut att öka detta skydd till 100 000 euro. Under nuvarande exceptionella omständigheter är det nödvändigt att visa flexibilitet vid tillämpningen av gemenskapsreglerna för statligt stöd och bestämmelserna i stabilitets- och tillväxtpakten. Europeiska kommissionen, under det beslutsamma agerandet av dess ordförande, hjälper oss i detta mycket specifika fall.

Internationell samordning inom ramen för G7 i slutet av veckan är också nödvändig för att återställa förtroendet. Som den japanske finansministern och ordföranden för G7 påpekade måste G7 sända ett starkt, enhälligt budskap från finansministrarna och centralbankscheferna. Det är vad centralbankerna just har gjort och det var en avgörande och mycket positiv signal från denna synpunkt. Självklart måste vi få med de stora framväxande länderna när det gäller stabiliseringen av marknaderna, med tanke på krisens internationella karaktär. Det är precis vad Europeiska rådets ordförande eftersträvar för det utvidgade G8-mötet vid slutet av året.

Slutligen bör Internationella valutafonden vara det huvudforum där diskussionerna förs bland de stora aktörerna i världen. Den bör återta sin ursprungliga roll som finanspolis och övervaka den monetära stabiliteten, den finansiella stabiliteten, vilket man planerade direkt efter andra världskriget i stället för att bara kontrollera situationen för de framväxande länderna och för utvecklingsländerna.

Förutom denna ytterst viktiga utveckling som gäller den ekonomiska och finansiella krisen ville rådets ordförandeskap att man vid rådets möte skulle diskutera energin och klimatfrågan. Under det tyska ordförandeskapets beslutsamma agerande i mars 2007 gjorde Europeiska rådet ambitiösa åtaganden som gällde miljön. Vi vill bevara den miljöinriktade ambitionen i det paket som har lagts fram av kommissionen och som gör att vi hoppas – jag betonar detta – på en överenskommelse med parlamentet vid första behandlingen. Vi måste vara redo och beslutsamma inför de två mötena i Poznań i december 2008 och i Köpenhamn i slutet av 2009.

Emellertid verkar det som om oron hos vissa av våra partner och även hos våra industrier förvärras genom den bakomliggande ekonomiska nedgången. Vi måste tillsammans reagera på denna oro. Vi måste se vilken flexibilitet vi kan ge dem, men utan att ge efter i fråga om målsättningarna, grunderna och de viktigaste överskotten i det paket som kommissionen har föreslagit. Vad paketet handlar om är den utvecklingsmodell som vi måste använda i framtiden, eftersom dagens utvecklingsmodell har ifrågasatts genom den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen.

Ordförandeskapet ville också att frågan om energisäkerhet skulle tas upp, i enlighet med slutsatserna från det Europeiska rådets extra möte den 1 september. När det gäller denna fråga kommer jag att vara mycket tydlig: Det återstår fortfarande mycket att göra, framför allt i fråga om energieffektiviteten, diversifieringen av energikällorna, samtrafiken, utvecklingen av infrastrukturen, samarbetet med de stora leverantörsländerna, transitländerna och de stora konsumenterna. Vi skulle vilja anta några inriktningar och riktlinjer som svar på den berättigade oron från många medlemsstater och, framför allt, från de mest beroende medlemsstaterna från energisynpunkt, de centrala och östeuropeiska medlemsstaterna. Vi måste fastställa riktlinjerna så att kommissionen i november kan göra vad den måste göra för att lägga fram förslag till förbättring av energisäkerheten på vår kontinent.

I enlighet med förslaget från Irland i juni, som har godkänts av alla medlemsstater, kommer Europeiska rådet att återvända till frågan om Lissabonfördraget. Denna institutionella fråga är, som vi kan se i dag, mer nödvändig än någonsin och är av central betydelse för vår oro. Som ni vet hade ordförandeskapet senast i december velat utarbeta en gemensam väg som skulle följas. Den irländske premiärministern, Brian Cowen, bekräftade inför Europeiska rådets ordförande att han till de andra stats- och regeringscheferna skulle lägga fram den undersökning som hade beställts av den irländska regeringen, där anledningarna till att man röstade nej i folkomröstningen analyserades och vilka slutsatser som kunde dras av detta. Under sitt besök i Paris tillkännagav han också att man skulle inrätta en parlamentarisk ad hoc-kommitté vars diskussioner skulle bidra till den irländska regeringens diskussioner från och med nu till november. Den 6 november bekräftade utrikesminister Michael Martin inför utskottet för konstitutionella frågor att den irländska regeringen var besluten att komma med konkreta förslag. Samtidigt uppmanar ordförandeskapet dem som ännu inte har gjort det att avsluta förfarandet med ratificeringen av fördraget. Den instabilitet som vi för närvarande upplever är ytterligare en anledning att ge EU en ny rättslig och institutionell ram. Vi behöver den mer än någonsin och vi behöver den snart.

Europeiska rådet kommer också att uppmanas att anta den europeiska pakten för asyl och invandring, vars text var ämnet för en politisk överenskommelse den 25 september i rådet (rättsliga och inrikes frågor). Jag kommer inte att gå in på vad Ingrid Betancourt sa, men det är mycket viktigt. Invandringen är fortfarande en möjlighet för Europa. Den europeiska pakten för asyl och invandring ger ny stimulans åt invandringspolitiken och den överensstämmer med den balanserade ramen för den heltäckande strategi som har genomförts sedan 2005 och ramen för förslagen från Europeiska kommissionen. Genom den fastställs en ambitiös inriktning för framtiden för framstegen i riktning mot en verklig gemensam invandringspolitik. Pakten omfattar alla aspekter för att hantera migrationsströmmarna: Inte bara kampen mot den illegala invandringen och kontrollen av gränserna utan också nya områden, till exempel ekonomisk invandring, lämplig harmonisering av asyl och utvecklingen av ursprungsländerna. Detta förfaller vara mycket viktigt för oss eftersom Schengenområdet utvidgades i år.

När det gäller de yttre förbindelserna kommer Europeiska rådet att utvärdera om Ryssland har uppfyllt sina skyldigheter enligt avtalet av den 12 augusti och den 8 september om tillbakadragandet av ryska trupper som återupptagandet av kontakterna om det framtida partnerskapet mellan Ryssland och EU är beroende av. Förbindelserna mellan EU och Ryssland kommer att bli föremål för en omfattande och detaljerad utvärdering av kommissionen och rådet i god tid inför det kommande toppmöte som planeras äga rum i Nice den 14 november.

Samtidigt är man inom EU besluten att behålla det stöd som ges till grannarna i öster på grund av deras försök att genomföra en ekonomisk och demokratisk modernisering. Jag påminner i detta sammanhang om betydelsen av resultaten från toppmötet mellan EU och Ukraina som hölls i Paris i september och som innebär ett framsteg utan motstycke i förbindelserna mellan EU och Ukraina.

I samma anda kommer Europeiska rådet att uppmana till ett förstärkande av förbindelserna mellan EU och Moldova, som jag besökte i måndags, genom en ny landspecifik överenskommelse, som är mer ambitiös än den senaste, och tillåta att det knyts till olika politikområden inom EU – om det kommande valet i landet avlöper väl. Dessutom kommer rådet för allmänna frågor och yttre förbindelser att få uppdraget att leda en

preliminär undersökning av förslagen till ett framtida östligt partnerskap, som kommissionen avser att lägga fram i november.

Fru talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Som ni ser har det franska ordförandeskapet många brådskande frågor att hantera. Medan det förvisso är ett ordförandeskap för krishantering är det också ett ordförandeskap som inte får offra sina prioriteringar. EU vidtar åtgärder för att möta dagens utmaningar. Det var den rubrik vi valde att ge det franska ordförandeskapets arbetsprogram för några månader sedan. Denna ambition är mer än någonsin kärnan i vårt handlande. Den bör mer än någonsin vara en riktlinje för Europeiska rådets arbete den 15 och 16 oktober.

13. Välkomsthälsning

Talmannen. – Tillåt mig, innan jag överlämnar ordet till kommissionens ordförande, att välkomna delegationen från Kanarieöarnas regionala parlament under ledning av dess ordförande Castro Cordobez.

(Applåder)

14. Förberedelser av Europeiska rådets möte (15-16 oktober 2008) (fortsättning på debatten)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Fru talman, herr Jouyet, mina damer och herrar! Tillåt mig först att göra en bedömning av rollen för det franska ordförandeskapet.

Som Jean-Pierre Jouyet just har sagt inträffade, mitt under det franska ordförandeskapet, först krisen mellan Ryssland och Georgien och nu har vi en kris utan motstycke, den globala finanskrisen. Det är en kris som inte började i Europa – den kom från andra sidan av Atlanten – och det är en kris för vilken vi ännu inte, och jag betonar "ännu", har nödvändiga regler i EU som gör det möjligt för oss att ge ett typiskt europeiskt gensvar. Jag kan vittna om det enorma arbete som det franska ordförandeskapet och Nicolas Sarkozy har gjort för att hitta ett europeiskt svar på denna nödsituation.

(EN) Vi inser alla att finanskrisen är allvarlig och det är helt rätt att den utgör huvudfrågan för Europeiska rådet möte nästa vecka.

Att ta itu med denna kris är ett viktigt prov för finanssektorn, för medlemsstaterna, för EU och dess institutioner och för de internationella finansiella institutionerna. En mängd olika aktörer är inblandade – banker och andra finansinstitut, tillsynsmyndigheter, ECB och andra centralbanker, de nationella regeringarna, kommissionen. Därför behöver vi samordning. Och eftersom allt händer så snabbt måste vi skynda oss.

I förra veckan efterlyste jag ett samordnat svar från EU, eftersom jag är övertygad om att det annars kommer att bli mycket svårare för EU att övervinna krisen. I dag är jag uppmuntrad av medlemsstaternas beslut att samarbeta, vilket visades genom uttalandet av medlemsstaternas 27 ledare och mig själv i måndags, Eurogruppen och sammanträdena i Ekofinrådet. Men jag är ännu inte nöjd – vi kan och måste göra mer.

Framför allt uppmanar jag medlemsstaterna att göra en verklig insats för att samordna – att förbättra samordningen sinsemellan och med EU-institutionerna. Det har förvisso gjorts allmänna ingripanden – framför allt på nationell nivå, eftersom det är där pengarna och befogenheterna finns. Detta visar att vi är en union av stater, inte en enda stat, där tillståndet åtminstone till viss grad skiljer sig åt. Medlemsstaternas åtgärder har i de flesta fall varit effektiva. Men medlemsstaterna måste handla på grundval av gemensamma principer och inom gemensamt överenskomna regler och ta hänsyn till de gränsöverskridande verkningarna av deras åtgärder.

Jag tar detta tillfälle i akt att välkomna de åtgärder som Storbritannien i dag har tillkännagett och som överensstämmer med de principer som man i dag har kommit överens om i Ekofinrådet.

Naturligtvis gör vi också mycket och EU-institutionerna måste fortfarande göra mycket, både på kort, medellång och lång sikt. De förslag jag tänker på är konkreta, praktiska och realistiska.

Låt mig tala klarspråk: Även om det är frestande är detta varken tid eller plats för politiska krumbukter och spel för gallerierna, att tillkännage storstilade initiativ som inte har någon chans att genomföras. Marknaderna skulle omedelbart straffa denna form av uppträdande och kostnaderna kommer att bäras av de ekonomiska

operatörerna och framför allt av skattebetalarna. Detta är tiden för ambitioner i kombination med realism och ansvar.

Låt mig i detta sammanhang berömma ECB som har visat sig vara en säker och effektiv global aktör med euron som en viktig stabiliserande kraft.

Kommissionen har spelat en mycket viktig roll. Statliga stöd och konkurrensregler har visat sig vara viktiga för att garantera lika villkor. Risker för att åtgärder i en medlemsstat får negativa följder i ett annat gör dessa regler viktigare än någonsin. Samtidigt har kommissionen visat att den är helt i stånd att handla snabbt och med nödvändig flexibilitet. Jag välkomnar att den fördelaktiga rollen för regler som gäller statliga stöd och kommissionens sätt att tillämpa dem erkänns i Ekofinrådets slutsatser. Kommissionen kommer inom kort att utfärda riktlinjer för det allmänna regelverk inom vilket de statliga stödens överensstämmelse med planerna för rekaptalisering och garantier snabbt kan bedömas.

Inom lagstiftningsområdet kommer vi att lägga fram två förslag nästa vecka. Först att främja konvergensen för systemen med insättningsgarantier. Förstärkta och fler gemensamma regler kommer här att bli en viktig del av strategin för att ta oss ur krisen. Jag har uppmuntrats av Ekofinrådet som har följt vårt förslag att åtminstone fördubbla garantin, genom att fastställa den gemensamma minimitröskeln till 50 000 euro, där de flesta medlemsstater till och med går upp till 100 000 euro.

För det andra kommer vi med ett förslag att se till att de europeiska finansinstituten inte missgynnas gentemot sina internationella konkurrenter när det gäller redovisningsregler och deras tolkning. I förra veckan hade jag ett sammanträde med företrädarna för de europeiska bankerna som alla sa mig att detta var ett allvarligt problem för dem. Kommissionens roll har varit att främja medvetandet om behovet av att agera och att skapa en politisk styrka, och det verkar nu som om de hinder som rests av några medlemsstater slutligen har försvunnit.

Sedan har vi frågan om medellång och lång sikt: De åtgärder som krävs för att återföra stabiliteten och hållbarheten till finansmarknaderna. Jag har sagt det tidigare, och jag säger det igen. Förutom likviditet behöver vi också ingjuta trovärdighet i den nuvarande ekonomiska situationen. Det räcker inte att släcka bränderna. Härvid har kommissionens arbete varit på gång sedan krisens början för ett år sedan.

Medlemsstaterna måste visa att vi har lärt oss de läxor som krävs för att skapa det rätta regelverket för att minimera krisens risker. De framsteg som gjordes gällande Ekofinrådets färdplan förra året måste övervakas noggrant.

Låt mig framför allt belysa tre frågor. Först vill jag att rådet och parlamentet framför allt ska prioritera vårt förslag från förra veckan om kapitalkrav. För det andra kommer vi nästa vecka med det förslag vi tillkännagav om kreditvärderingsbyråer. Jag vet att jag kan lita på ert stöd att arbeta snabbt med denna fråga. För det tredje kommer vi också att se över vår rekommendation från december 2004 om bonusutbetalningar till chefer, vilket tyvärr ignorerades av medlemsstaterna – eller, för att vara rättvis, bara en medlemsstat beslöt att i viss mån följa de rekommendationer som kommissionen lade fram i december 2004. Detta visar tydligt vilket motstånd vi under de senaste åren har mött inom detta område.

Den sista punkten är av en mer systemisk karaktär. Vi måste också titta närmare på övervakningen på EU-nivå av den inre marknaden för finansiella tjänster. Det finns över 8 000 banker i EU, men två tredjedelar av samtliga banktillgångar i EU finns i 44 gränsöverskridande institut. Några är verksamma i upp till 15 medlemsstater. Detta är hur den inre marknaden fungerar – men de gränsöverskridande bankerna måste hantera olika övervakningssystem i varje medlemsstat, och de nationella övervakningsmyndigheterna kan inte klara av all bankverksamhet utanför de nationella gränserna. Det verkar förnuftigt att avlägsna felanpassningen mellan en marknad på kontinental nivå och nationella övervakningssystem. När en gränsöverskridande bank är pressad är det möjligt att, som det har visat sig under de gångna veckorna, hitta snabba lösningar med flera nationella övervakare parallellt – men uppriktigt sagt är det inte lätt.

Jag vet att vi står inför en motig kamp med några medlemsstater i detta avseende. De nuvarande diskussionerna i rådet om solvens II-direktivet visar den höga grad av motstånd som varje försök att förbättra den gränsöverskridande övervakningen fortfarande står inför.

Vad vi har föreslagit i solvens II-direktivet och i kapitalkravsdirektivet är det absoluta minimum vi behöver. Jag är faktiskt övertygad om att vi måste gå ännu längre.

Därför är det viktigt att understryka denna punkt. När kommissionen förespråkar en gemensam linje för övervakningen i EU gör vi det inte därför att det står på dagordningen att skaffa oss ytterligare

behörighetsområden. Vi gör det därför att det är verklighet – och verkligheten är att nästan två tredjedelar av banktillgångarna i EU redan har en gränsöverskridande dimension. Det betyder en europeisk dimension och vi måste reagera på denna europeiska dimension med en verklig europeisk lösning.

Därför måste vi inleda en process för eftertanke för att bygga en gemensam grund. Därför kommer vi att inrätta en högnivågrupp som ska undersöka den rätta strukturen för att se till att finansmarknaderna är anpassade till den inre marknadens realiteter och att övervakarna kan samarbeta för att möta utmaningen från de gränsöverskridande bankerna. Jag är stolt över att i dag meddela er att f.d. verkställande direktören för IMF, chefen för Banque de France och ordföranden i Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD), Jacques de Larosière, har accepterat min inbjudan att vara ordförande i denna grupp, som kommer att vara oberoende och bestå av experter på hög nivå i detta ämne. Jag anser att deras idéer skulle kunna bidra till en allmän process för eftertanke, förhoppningsvis med några lösningar på lång sikt.

Den nuvarande krisen har visat att vi behöver en heltäckande omprövning av våra reglerings- och övervakningsregler för finansmarknaderna – som inkluderar hedgefonder och privata aktiefonder, vilket har påpekats av parlamentet. Vi ska återkomma till dessa frågor. Jag hoppas bara att medlemsstaterna – det vill säga alla – kommer att visa samma vilja som parlamentet och kommissionen.

Låt mig upprepa. På kort sikt måste vi se till att räddningsoperationer och andra offentliga ingripanden äger rum inom ett samordnat och konsekvent europeiskt ramverk. Genom kommissionens snabba tillämpning av reglerna för statliga stöd skapas förtroende mellan medlemsstaterna och vi kommer därför mycket snart med vägledning. Nästa vecka kommer vi att lägga fram förslag om system för insättningsgarantier och redovisningsregler.

På medellång sikt är det tre åtgärder som ska belysas: Förra veckans förslag om kapitalkrav, vårt kommande förslag om kreditvärderingsbyråer och en översyn av vår rekommendation från 2004 om bonusutbetalningar till chefer.

Och på längre sikt bör den högnivågrupp som jag har tillkännagett lägga grunden för att bygga upp samförstånd om gränsöverskridande övervakning.

Alla dessa åtgärder, i kombination med att medlemsstaterna agerar på ett samordnat och konsekvent sätt, kommer att visa att EU tar itu med de verkliga problemen. Inverkan på förtroendet kommer att bli desto starkare om institutionerna kan visa fasthet och beslutsamhet att handla snabbt.

När det gäller kommissionen vill jag upplysa er om att jag har beslutat att inom kollegiet inrätta en permanent styrgrupp om finanskrisen bestående av kommissionsledamöterna Joaquín Almunia, Charlie McCreevy och Neelie Kroes och med mig själv som ordförande. Jag vill hålla linjen till parlamentet öppen om dessa frågor. Jag vet att parlamentet redan har visat sig öppet för snabba förslag, och jag hoppas att vi kan samarbeta om denna mycket viktiga och känsliga fråga eftersom den finansiella stabiliteten är en allmän tillgång. Vi har en plikt att visa vår gemensamma beslutsamhet att möta denna mycket svåra och brådskande situation.

Överlag är den internationella dimensionen kritisk, vilket nyss klargjordes av rådsordföranden. Vi måste hitta lösningar i EU, men vi måste också samarbeta med de internationella finansinstituten.

Jag välkomnar särskilt president Sarkozys förslag till en internationell konferens. Det är rätt väg framåt. Ju mer de offentliga myndigheterna kan handla i tid, desto effektivare kommer våra åtgärder att bli och desto mindre är möjligheten att åtgärderna kommer att undergräva den rättvisa konkurrensen och regelverket med den europeiska integrationen.

Finanskrisen står i centrum, och det med rätta. Men det vore ett misstag att se Europa köra fast som en följd av detta. Det är två andra områden där vi måste göra avgörande framsteg i höst. Det finns många andra punkter, men på grund av tidsbristen ska jag i korthet koncentrera mig på endast två frågor: klimatförändringarna och energipaketet, samt Lissabonfördraget.

Först och främst klimatförändringarna och energipaketet. De som anser att detta inte är någon politik för en ekonomisk nedgång har fel. Paketet är viktigt för EU:s framtida välbefinnande. Utan paketet kommer vi senare att få högre kostnader, vi kommer att bli mer sårbara för energiunderskott och vi kommer att förlora möjligheten att utnyttja vissa stora nya marknader. Naturligtvis är industrierna oroliga över att förändringen kommer att medföra extra kostnader. Detta är helt begripligt. Men jag är också övertygad om att vi kan hitta vägar att lugna industrierna så att de inte kommer att utsättas för någon konkurrensnackdel.

Jag kommer att uppmana Europeiska rådet att gå vidare och att hålla sig till den tidtabell som följs av parlamentet och som på ett så effektivt sätt upprätthålls av det franska ordförandeskapet – jag välkomnar de kommentarer som nyss gjordes av rådsordföranden. I går tog parlamentet ett viktigt förfarandemässigt steg framåt. Naturligtvis befinner vi oss här bara i början av de interinstitutionella förhandlingarna. Kommissionen är beredd att engagera sig på ett konstruktivt sätt för att komma fram till en överenskommelse som möter största möjliga stöd, både i rådet och i parlamentets plenarförsamling.

Slutligen, Lissabonfördraget. Nu är det inte rätt tid att föregripa den exakta vägen framåt. Men det är rätt tid att påminna om att det under de senaste veckorna och månaderna åter har visat sig i vilken utsträckning EU behöver Lissabonfördraget. Kan vi, uppriktigt sagt, i framtiden klara av kriser som den vi har sett mellan Ryssland och Georgien när rådsordföranden byts ut var sjätte månad? Det är tydligt att vi behöver mer stabilitet. Det är tydligt att vi behöver mer samstämmighet. Det är tydligt att vi behöver större effektivitet i EU:s beslutsprocess. Vi behöver ett effektivare Europa, ett mer demokratiskt Europa, ett Europa med en tydlig röst på den internationella scenen. Därför anser jag att vi bör hålla fast vid vårt åtagande att ratificera Lissabonfördraget.

Det här är inga normala tider. Det här är tider utan motstycke, då det krävs att vi alla – kommissionen, rådet och parlamentet – visar att vi kan klara av situationen. Tillsammans måste vi efterlysa och arbeta för ett europeiskt svar på finanskrisen. Det är vi skyldiga våra medborgare.

(Applåder)

Joseph Daul, förPPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Den finanskris som plötsligt har drabbat oss är mycket oroande. Den är oroande för våra ekonomier, för våra arbetstillfällen och framför allt för de miljoner människor som, efter att ha arbetat hårt och sparat för att se till att de kommer att få pension och kan lämna över ett litet arv till sina barn, upptäcker att resultatet av deras ansträngningar plötsligt har minskat eller gått upp i rök. Den svarta måndagen som alla börser upplevde denna vecka visar åter att marknaderna kan förlora all anknytning till verkligheten och att det har blivit svårt att kontrollera det finansiella systemet.

Det finns många orsaker till denna kris. Europeiska kommissionen påpekar med rätta att en stor del av ansvaret ligger hos de amerikanska myndigheterna. Vi måste be dem om en förklaring. Kommissionen har rätt. Emellertid måste EU också agera för att hantera krisen och dra lärdom av den.

I denna svåra tid reagerar medlemsstaterna i första hand med att tänka på sig själva. Men som europeiska ledare måste vår främsta prioritet vara att samordna vårt arbete för att hindra att finanskrisen får alltför stor inverkan på realekonomin. Vi måste till varje pris förhindra att denna kris får en alltför hård och långvarig inverkan på företagens finanser, framför allt när det gäller de små och medelstora företagen. Herr kommissionsordförande, herr rådsordförande! Jag befärar att de små och medelstora företagen kommer att försvinna med denna kris och att ingen kommer att bry sig om det. Vi behöver en stödplan för de små och medelstora företagen.

Vi måste se till att våra medborgare behåller förtroendet för banksystemet och inte ger efter för denna panikvåg, vilket bara skulle framkalla en nedåtgående spiral. Jag uppmanar därför medlemsstaterna att handla på ett samordnat och beslutsamt sätt för att förhindra att krisen drabbar pensionerna, jobben och tillväxten i EU.

I likhet med rådets ordförandeskap, som vi applåderar för dess beslutsamma åtgärder, anser vår grupp att en ensidig strategi inte innebär något framsteg i en global kris. Det är helt klart att övervakningen av finansmarknaderna inte fungerar. Därför måste vi inrätta ett europeiskt kontrollsystem. Europa måste än en gång föregå med gott exempel inför resten av världen. Den nuvarande bristen på övervakning innebär ett mycket allvarligt problem och kreditvärderingsbyråernas oförmåga att handla i det allmännas intresse och offentliggöra de verkliga solvensnivåerna för de viktigaste aktörerna på de globala finansmarknaderna kan inte längre tolereras.

Jag vill tillägga att min grupp, i denna period av osäkerhet och ovisshet för miljoner av våra medborgare, anser att det är helt oacceptabelt att direktörer som har lett sina institut i konkurs inte ska stå för följden. Även i det här fallet måste människor ta sitt ansvar.

Jag vill bara upprepa vad Jean Pierre Jouyet sa: Det är tid för handling. Vi behöver gemensamma åtgärder. Vi behöver mod och solidaritet från alla 27 medlemsstaterna för att åter skapa förtroende för vår ekonomi.

Fru talman, mina damer och herrar! Europeiska rådet kommer också att diskutera Lissabonfördraget och jag vill uppmana alla medlemsstater som ännu inte har ratificerat det att göra det så snart som möjligt, så att varje land kan uttrycka en definitiv åsikt om frågan. Jag vet att det finns människor i detta rum som inte kan se någon nytta med det, men jag delar inte deras åsikt.

Vi förstår den situation som Irland befinner sig i och vi förstår att dess regering behöver tid att svara efter medborgarnas omröstning, som vi respekterar. Men trots att Europeiska unionen är beredd att visa tålamod och förståelse är det nuvarande läget ohållbart på medellång och lång sikt. Jag uppmanar därför Europeiska rådet att, efter att ha undersökt situationen i oktober, visa den politiska vilja som krävs för att göra upp en färdplan liknande den ni föreslog tillsammans med en definitiv tidsplan som ska antas i december.

Jag uppmanar också Europeiska rådet att ta ansvar för sina beslut: Antingen kommer Lissabonfördraget slutligen att gälla, och det kommer att gälla för alla, eller också gäller Nicefördraget och det kommer att gälla för alla institutioner. Naturligtvis kommer Europaparlamentet att ha färre mandat och färre befogenheter än med Lissabonfördraget, men Europeiska kommissionen kommer också att ha färre kommissionsledamöter än medlemsstater. För närvarande gäller Nicefördraget. Så ser verkligheten ut. Alla politiska beslut har ett pris, och om EU vill ha trovärdighet måste EU ta ansvar för sina politiska beslut, vare sig de gäller finanskrisen eller dess institutioner.

Fru talman, herr kommissionsordförande och herr rådsordförande! Jag vill tillägga att när det gäller det energi/klimat-paket som har föreslagits vid denna svåra tidpunkt måste vi gå försiktigt fram, behålla den allmänna färdriktningen men inte skrämma företagen, så att investeringarna kan fortsätta.

Till dem som inte håller med vill jag helt enkelt säga att jag har klarat av en mycket allvarlig kris: galnakosjukan. I ett och ett halvt år levde vi i osäkerhet. Vi måste lugna oss, acceptera och fortsätta med systemet, med tanke på miljön och vår planet, men vi måste också acceptera det som händer med ekonomin. Om vi behöver ytterligare ett år kommer vi att använda ännu ett år för att komma dit vi måste för att rädda planeten och skapa en framtid för våra barn och barnbarn.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag vill också börja med folkomröstningen i Irland – det vill säga med Lissabonfördraget. Ni har rätt, herr kommissionsordförande – vi behöver fördraget mer än någonsin. Därför anser jag att vi också behöver en stabil grund för att genomföra det och det inbegriper att vi måste övertyga det irländska folket att rösta för detta fördrag.

Om den irländska regeringen inte kan klara av att göra detta före valet till Europaparlamentet kommer vi att besluta om sammansättningen av nästa Europaparlament och kommission på grundval av Nicefördraget. Frågan kommer emellertid att kvarstå eftersom vi behöver dessa reformer. Vi behöver dem för utvidgningen, vi behöver dem för att hantera kriser som vi just nu åter upplever, och under den tid som återstår till en ny folkomröstning äger rum i Irland har vi tillräckligt med tid att ta reda på exakt från vilka källor kampanjen mot Lissabonfördraget får sin finansiering – CIA, den militära industrimakten i Förenta staterna, eller vad det nu är.

(Häcklande)

Hör på. De människor jag talar om avbryter mig redan. Vi vet varifrån de får pengarna. Vi kommer att undersöka detta mycket noggrannare, det kan ni vara säkra på!

Herr kommissionsordförande! Ni gjorde en korrekt beskrivning av den kris vi för närvarande upplever, men det finns fler kommentarer att göra till det ni sa. Ta inte illa upp, men jag måste säga att, trots att mycket i ert tal var bra, var det en sak som gjorde mig förskräckt, och det var sammansättningen av den styrgrupp som ni sätter ihop för att hantera krisen. Det är naturligt att ni är en av ledamöterna, och det är också lämpligt att en kommissionsledamot som är så kvalificerad som Joaquín Almunia ingår i gruppen.

Men nu har ni meddelat oss att ni vill ha med Charlie McCreevy i denna styrgrupp för att hantera krisen.

Om det någonsin har funnits en försvarare av vilseledande marknadsradikalism i detta parlament och i er kommission är det Charlie McCreevy.

(Applåder)

Med bästa vilja i världen kan ni inte göra mordbrännare till brandmän! Det fungerar helt enkelt inte. När det gäller kommissionsledamot Kroes nämnde ni att vi hade 8 000 banker i EU. Varför inte fråga Neelie Kroes vad hon anser om det offentliga banksystemet i Europeiska unionen? I mitt land finns det offentliga banker som har mindre statliga garantier än de privata bankerna nu får av olika stater. I mitt land har er Neelie Kroes

just tagit bort sparbankerna – med hjälp av regeringen i delstaten Nordrhein-Westfalen, till råga på allt! Att låta vargen vakta fåren är inte rätta sättet att ta sig ur krisen!

I åratal har vi varit tvungna att lyssna på de nyliberala dogmerna enligt vilka marknaden skulle reda ut allt. I åratal har vi fått höra att de effekter som skapas av marknaden skulle "sippra ner" från de rika och göra att alla i slutändan får det bättre. Det som i själva verket hände var att de som skulle få det bättre genom allt detta, det vill säga skattebetalarna, måste betala räkningen. I en kris av det här slaget måste detta påpekas.

Eftersom huset brinner måste elden släckas. Åtgärderna är riktiga – och ni har rätt, de måste samordnas i hela EU – eftersom vi måste upprätta förtroendet och återvinna trovärdigheten, eftersom vi måste besegra oron för att inte denna oro ska bli en självuppfyllande profetia och bara påskynda det sammanbrott vi försöker undvika. Vi stöder också dessa åtgärder, men låt mig tillägga följande: Huset som just har brunnit ner kan inte byggas upp igen exakt som det var tidigare. Det nya huset måste bli annorlunda. Det måste byggas på fast grund, en grund med tydliga regler.

Rektorn för institutet för världsekonomi i Kiel, Dennis Snower, som inte är medlem av den radikala socialiströrelsen, uttryckte sig väl i en intervju när han sa att regleringen av finansmarknaderna varken hade varit tillräcklig eller lämplig och att det var därför systemet inte fungerade. Ja, han vet vad han talar om. Men de som i åratal har bett att få skapa regler har blivit tvungna att finna sig i att, från dem som sitter på högra sidan i denna kammare, höra att vi har fastnat i 1800-talet. "Rösten från det förgångna", sa Graham Watson om mina krav under en debatt som nyligen ägde rum här, när jag efterlyste regler och öppenhet och när jag talade om värderingsbyråer och regler för att uppnå detta. Men rösten från det förgångna har något att säga: Det förgångnas regler är en nödvändighet för framtiden. Det är det otvetydiga svar vi ger för att motverka denna neoliberala huvudinriktning som har raserats på det klassiska sättet.

(Applåder)

De svårigheter vi nu står inför kommer inte att övervinnas så lätt. Det kommer att ta lång tid. Under denna långa tid måste vi framför allt undvika en sak: En framtida upprepning av det som ledde till den nuvarande mycket allvarliga utvecklingen. När vi formulerar regler måste vi därför i synnerhet tänka på rättsligt förbud mot vissa typer av spekulationer.

Ingen kan säga mig i vilken utsträckning det är moraliskt berättigat att slå vad om livsmedelsbrist i internationella finansforum så att livsmedelspriserna stiger, eftersom det ger hög avkastning att investera i livsmedelsföretagens anläggningar. Brist på mat skapar hunger, men en människas hunger är detsamma som en annans vinst. Detta är ett naturvidrigt system. Det måste finnas lagstiftning för att förhindra sådant. Herr kommissionsordförande! Denna fråga är kanske något som den högnivågrupp om finansmarknadernas struktur, som ni sätter ihop, skulle kunna tänka på.

Avslutningsvis vill jag gratulera er. Det är ett bra beslut. Jag vill emellertid också säga att parlamentet bad er göra detta för tre år sedan i Joseph Muscats betänkande. Ni har i tre år ignorerat denna begäran. Ni har dröjt länge med den här saken, men bättre sent än aldrig, och för detta tackar jag er.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. –(EN) Herr talman! Jag vill säga till rådsordföranden: Vid rådsmötet nästa vecka måste ni föra diskussioner som innebär framsteg för Lissabonfördraget. Ni måste vara konstruktiva men ändå hänsynsfulla mot de länder som ännu inte har ratificerat det. Ni måste anta den europeiska pakten för asyl och invandring – trots att vi fortfarande måste hitta system för att spåra upp utbildade nykomlingar och hantera migrationen – och ni bör diskutera framsteg för att bekämpa klimatförändringarna.

Men ingen kan missa den mest brådskande frågan som detta rådsmöte står inför. En storm rasar över de globala finansmarknaderna och dess verkningar känns över hela EU – genom förlorade arbetstillfällen, urholkade pensioner och hotade besparingar. Våra medborgare är oroliga. De utmaningar vi står inför kan vara de allvarligaste sedan generationer och de utvecklas med blixstens hastighet. Det är i sådana här ögonblick vår union prövas. Vi behöver ett kollektivt svar. Vi kan inte klara av en situation där medlemsstater överraskar varandra genom unilaterala beslut med multilaterala följder. EU behöver en samordnad och konsekvent politik för att stoppa flödet av ekonomiska förluster, för att fastställa öppenhet och god praxis och för att förhindra ett framtida elände.

Det finns de som tror att de nu kan dansa på kapitalismens grav, men man kommer inte att hitta några lösningar genom stängda marknader och planekonomi. De lurade bara Europas medborgare. Om ni bygger ert hus på en sådan grund, Martin Schulz, kommer det att bli ett hus av halm. Det vi bevittnar är inte marknadsekonomins misslyckande. Det är snarare de otyglade, otillräckligt reglerade marknadernas överdrifter. Finansmarknaderna står för närvarande mindre i skuld till Adam Smith än till pokerspelaren

Cincinnati Kid. Vissa bankdirektörers, affärsmäns och blankares girighet bär utan tvivel skulden men det är också ett misslyckande för regeringarna att garantera öppenhet och hederlighet i sina affärer.

Liberaldemokraterna har länge varnat för de faror som överraskade rådet och tog kommissionen på sängen. I maj undertecknade min vän Otto Graf Lambsdorff tillsammans med Jacques Delors och andra ett brev till det slovenska ordförandeskapet. Där belystes den stora faran för en ekonomisk kollaps på grund av de nyligen tillämpade bankmetoderna. I detta brev skrev de: "Hederlig kapitalism kräver en effektiv offentlig politik. Vinstbegär är själva kärnan i marknadsekonomin, men när allt är till salu försvinner den sociala sammanhållningen och systemet bryts ner." Det tog lång tid innan EU fäste avseende vid denna oro. Nu måste EU göra sitt bästa för att återföra detta system till ordningen.

Liberaler och demokrater hoppas att slutsatserna från Ekofinrådet kommer att utgöra grunden för en överenskommelse i Europeiska rådet. Det är ingen undergörande medicin, men den kommer att bidra till att bota den underliggande sjukdomen. Det är rätt att höja insättningsgarantin till minst 50 000 euro i hela EU. Familjebesparingarna kommer att vara säkra och kapitalflykten kommer att motverkas. Vi ser också fram emot att höra kommissionens förslag att främja konvergens av systemen för insättningsgarantier, liksom vi stöder ett snabbt antagande av era idéer att förbättra kapitaltäckningen. När ni tittar på kreditvärderingsbyråerna bör ni titta på vem som betalar deras arvoden och hur de övervakas.

Men vi behöver också stärka banden mellan de nationella finansiella tillsynsmyndigheterna. Företrädare från centralbankerna i euroområdet sitter tillsammans i ECB-rådet. Likaså behöver vi en alleuropeisk finanstjänstmyndighet för att vidmakthålla ordning och öppenhet mellan finansinstitutionerna. Europeiska rådet bör fråga om EU-budgeten kan användas för att tillåta Europeiska investeringsbanken och Europeiska investeringsfonden (EIF) att ge kreditgarantier till små företag. De tillhandahåller, när allt kommer omkring, de arbetstillfällen som EU-medborgarna är beroende av. Det är dessa människor som nu behöver snabba och specifika åtgärder, som är i behov av att alla medlemsstater samarbetar, som väntar sig gemensamma lösningar på en gemensam utmaning.

Pierre Jonckheer, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande Almunia! Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen – den grupp jag har blivit ombedd att företräda denna eftermiddag – har godkänt de beslut som i går fattades av Ekofinrådet. Jag anser att det enda som bör oroa oss, och som oroar er, är dagens reaktioner från marknaden, som inte verkar helt övertygad om att förslagen är de rätta. Jag hoppas att marknaderna kommer att återhämta sig och jag hoppas att de europeiska myndigheterna kommer att fortsätta att agera på detta sätt.

Jag vill delge er tre kommentarer eller tre meddelanden. Det första meddelandet gäller själva EU. Parlamentet är i själva verket delvis delat. Många har velat påpeka att EU inte deltog i hanteringen av bank- och finanskrisen. Vi, Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, vill påpeka att bankkrisen framför allt avslöjar att de gemensamma EU-reglerna är otillräckliga och att det, på detta område liksom på många andra, finns ett behov av mer EU och inte mindre.

Det andra meddelandet gäller ansvaret för de inblandade. Jag har hört och förstår att José Manuel Barroso anser att det är dags att vidta åtgärder. Det är sant, men jag anser också att det är dags att slå fast var en viss del av ansvaret ligger. Det skulle vara alltför lätt för mig att peka ut rådet, de regeringar som utgör rådet, eller kommissionen, eftersom vissa kommissionsledamöter har ansett att bättre lagstiftning innebär självreglering och inte alls lagstiftning. Låt oss, för att ta ett konkret exempel, titta på direktivet om systemen för insättningsgarantier: I november 2006 lade kommissionen fram ett betänkande där det stod att ingen ytterligare lagstiftning behövdes på detta område. Jag är inte säker på att ni skulle försvara denna ståndpunkt i dag.

Emellertid är det egentligen parlamentet jag talar till. För en vecka sedan röstade vi i detta parlament om ett betänkande av Poul Nyrup Rasmussen. Den första versionen var utmärkt och vi stödde den. Parlamentet tvingades säkerställa en majoritet genom att sänka de krav som hade uttryckts av föredraganden själv.

Vi upplever samma sak i dag med Lamfalussybetänkandet om finansmarknadernas övervakningsstruktur. Även i detta fall måste alla ta på sig sin del av skulden. Herr Watson! Jag anser att Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och den Liberala gruppen har ett särskilt ansvar för att det betänkande vi kommer att rösta om i morgon har urvattnats.

Sedan vill jag bara säga några ord om krisen. Detta är ett budskap till er, herr Barroso, eftersom det är ni som inrättar ytterligare en reflektionsgrupp (det finns många, men en ny är kanske välkommen), nämligen om sambandet mellan finanskrisen och miljökrisen. Som ni själv har sagt raderar inte finanskrisen ut miljökrisen.

Från denna synpunkt anser jag att vad bankkrisen vittnar om på medellång sikt är att tilldelningen av besparingar i EU utgör ett verkligt problem. Vad jag skulle vilja – vad Gruppen de gröna/Europeiska fria alliansen skulle vilja att ni förde upp på dagordningen för denna grupp – är en reflektion över de instrument som EU skulle kunna förfoga över. Jag tänker framför allt på Europeiska investeringsbanken som bör få i uppdrag att tillhandahålla finansiering på lång sikt så att energi/klimat-paketet och de investeringar det innebär garanteras på ett effektivt sätt. Jag anser att detta är viktigt.

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (EN) Fru talman! Låt mig först av allt hylla rådet och tacka för dess arbete, särskilt i fråga om Ryssland och situationen i Georgien. Det har krävts mycket mod, styrka och diplomati för att hitta en fredlig lösning på problemen. Det har än en gång bevisats – om nu någon behövde ytterligare bevis – att vi tillsammans och med ett starkt ledarskap kan åstadkomma mycket mer än med bara militär slagkraft eller ekonomiskt välstånd, helt enkelt genom det goda exemplet och de taktiker vi använder.

Vi måste också se till att få upp frågan om att väcka liv i partnerskapet mellan Europa och Medelhavsområdet på föredragningslistan för nästa rådsmöte. Det är nu viktigare än någonsin att vi lyckas sammanföra våra partner kring Medelhavet för att kunna få till stånd en ekonomisk utveckling och verka för nationernas fredliga samexistens. Den egyptiska regeringens exempel i samband med fredsförhandlingarna med Sudan, Tchad och andra regioner är ett gott föredöme.

Jag har ytterligare två punkter som jag vill ta upp. Det vore fel av mig att inte nämna Irland och Lissabonfördraget. Medlemsstaterna har redan gett Irland betänketid – och det tackar vi för – men det är ingen skillnad mellan denna och den betänketid som både Frankrike och Nederländerna fick när de avvisade konstitutionsfördraget. Det tar tid att lägga fram förslag och idéer om hur problemen ska lösas. Vi i parlamentet måste se till att vi inte sätter press på något land i frågan om det ska ratificera fördraget eller ej – särskilt eftersom det krävs en demokratisk folkomröstning för att garantera ratificeringen av detta fördrag.

Min andra punkt gäller den pågående finanskrisen. Jag vill inte skylla på eller peka ut någon. Jag gläder mig åt att rådet har samlat sig och genomfört beslutsamma åtgärder. Jag gratulerar än en gång kommissionen som faktiskt ställt sig upp och sagt vad som måste sägas innan rådet handlade, och som sett till att befästa sin trovärdighet genom att framhålla att vi kan, vill och förmår vidta åtgärder, genom ECB, Ekofin, enskilda medlemsstater eller på vilket sätt det vara må.

Det vore dock ett misstag att hävda att allt som pågått under de senaste två veckorna varit fel och att allt som kommer att hända i framtiden blir rätt. Vi måste lära av historien och inse att förändringar sker och ständigt har skett under den tid vi funnits här på jorden. Dessa förändringar och växlingar medför svåra tider för folket.

Vi måste i första hand garantera skyddet för vanliga människor. Bankerna har en räddningsplan. Bankerna har garantier. Med den garantin följer också ett ansvar för bankerna att nu börja ge lån till företag och enskilda för att ekonomin ska kunna ta fart igen. Det handlar inte bara om att dra ner på tjänstemännens arvoden eller löner, utan också om att se till att den ekonomiska cykeln kommer tillbaka i det läge där den ska vara. Insättningsgarantin är bara en mindre aspekt av detta.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Vi har nu i flera veckors tid bevittnat global panik och outhärdliga förluster i en euro- och dollarkarusell som kan ge vem som helst svindel.

Detta har genererats av ett system i vars namn europeiska ledare i flera år har rekommenderat återhållsamhet i fråga om löner och sociala utgifter och därmed tillåtit orättvisorna att växa. I dag ser vi samma ledare ila till bankernas undsättning för att fylla på dem, för att sedan återlämna dem till den privata sektorn. Samtidigt förutspår man en lång period med lågkonjunktur och uppostringar för befolkningen i allmänhet.

Många människor som förstummade följer denna händelseutveckling kan inte annat än att se en läxa att lära, inte om överdrifter, Graham Watson, utan om kapitalismens själva essens i all dess orättvisa och brutalitet, vilka fantastiska förvandlingar den än har genomgått under de allra senaste årtiondena. Europas ledare har en hel del att förklara för våra medborgare. Ta ert ansvar i stället för att försöka ifrågasätta den allmänna rösträtten i Irland eller någon annanstans.

I dag vill jag bara lägga fram tre direkta och förnuftiga förslag om hur vi kan ta itu med de mest brådskande frågorna och samtidigt bana väg för en verklig förändring av politiken. För det första bör vi inte snåla när det gäller att lugna småsparare och medelstora sparare som hyser en välgrundad oro över sina blygsamma tillgångar. Den förklaring som har gjorts om detta var i mitt tycke senkommen, blygsam och vag. Den

15 oktober måste hela Europeiska rådet formellt och absolut garantera alla insättningar i hela Europeiska unionen.

För det andra borde en gnutta känsla för etik likväl som en vanlig strävan efter effektivitet kunna hindra klåfingriga trollkarlslärlingar från att nu och i framtiden profitera på de statliga stöd som nödvändiggjorts av den kollaps som orsakats av deras irrationella övermått. Det är därför som varje regering borde, eller i alla fall borde ha möjlighet att, kompensera stödet till finansinstitutioner i fara genom en varaktig nationalisering av deras sunda tillgångar. Syftet med detta skulle vara att inrätta en offentlig finansiell sektor som i framtiden helt skulle ägnas åt att finansiera investeringar av värde för samhället, särskilt sådana som kan generera arbeten.

För det tredje måste realekonomin mer allmänt stöttas genom en ny och ambitiös kreditpolitik. Det gäller EIB likaväl som ECB. Investeringsbanken måste, till att börja med, få ansvar och resurser för att kunna garantera små och medelstora företag tillgång till all kredit de behöver för att utveckla produktionen, under förutsättning att detta skapar riktiga arbeten med riktiga löner och att de anställdas rättigheter respekteras. I detta avseende är beslutet om att stödja de små och medelstora företagen med 30 miljarder euro under de kommande tre åren intressant, men det är för lite pengar och för lång tidsperiod. Bara i Frankrike skulle de små och medelstora företagen behöva 60 miljarder euro om året, och EU består av 27 länder. Dessutom är det i de flesta fallen nu som företagen behöver nytt syre. Senare kan vara för sent.

När det gäller Europeiska centralbanken måste det väl vara nu eller aldrig som vi ska be den anpassa sin roll till ekonomins och företagens vitala behov genom att styra pengarna mot realekonomin i stället för mot finansmarknaderna? Banken har ett instrument för att göra detta, och vi kan inte förstå varför den så kategoriskt vägrar använda det. Instrumentet är selektiva krediter, vilket är mycket dyrt om det används för finansiella transaktioner, men däremot mycket lättillgängligt när det används för att stimulera sysselsättning, utbildning och ändamålsenliga investeringar.

Jag är medveten om att en del av dessa förslag inte är helt ortodoxa. Men än sedan? I stället för en ortodox politik i ett kollapsande EU vill jag förespråka en reaktiv, kreativ politik som kan bidra till att förnya Europa och ge EU-invånarna ett värdigt liv.

ORDFÖRANDE: ROURE

Vice talman

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Visst är väl detta en lustig union vi lever i? Förra lördagen, efter en präktig lunch i Elysée-palatset, stod alla Europas ledare på trappan, log ganska blekt och talade om solidaritet. Leendena var såklart bleka eftersom president Sarkozys räddningsplan à la USA redan hade kollapsat i gruset. Men, icke desto mindre, "enade vi stå" – det var budskapet. Och sedan, med ett hyckleri som gränsar till komik, bestämde Tysklands förbundskansler ändå att Tysklands intressen kommer först och EU:s intressen kommer sedan. Hon agerade – och fick, kanske för första gången på flera år, kraftigt bifall från den egna valkretsen.

Det var naturligtvis Irland som startade trenden veckan innan genom att gå sin egen väg, och min beundran för irländarna växer för varje dag. Men jag tror att det kommer att visa sig att veckan som gick var en vattendelare för hela det europeiska projektet. Enda sättet att hindra länderna att agera i eget intresse är ju nämligen att ta ifrån dem makten att göra det – att inrätta ett finansministerium där i Frankfurt, som har makten över skatterna och makten över regeringarnas utgifter. Jag har faktiskt hört en del av EU-extremisterna begära detta i eftermiddag. Men man kan inte göra så, för det skulle inte få folkets stöd. Att göra en sådan sak skulle faktiskt bli ännu mindre populärt än det hatade Lissabonfördraget.

Nej. Det är troligare att förra veckans händelser markerar början på slutet. Marknaden har redan talat. De italienska statsskuldväxlarna ger nu en procent mer än de tyska eller franska. Marknaden säger att EMU inte kommer att bestå. Och det förvånar mig inte, eftersom det aldrig har varit något optimalt valutaområde. En enda räntesats kan aldrig passa så många olika länder, och ni har aldrig haft allmänhetens fulla stöd.

Men det måste vara det ena eller det andra. Antingen en fullvärdig EU-stat som kontrollerar allt, eller upplösning och tillbaka till nationell kontroll. Lånekrisen slår hårt och drabbar oss alla, men jag kan se en ljusglimt i slutet av tunneln. Jag ser en skiljeväg. Kanske är det början på slutet på hela detta galna och oönskade projekt.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Kommissionens och medlemsstaternas företrädare har två frestelser att undvika nästa vecka. För det första måste de inse att Lissabonfördraget är dött, att det

är oacceptabelt att sätta någon som helst press på Irlands medborgare för att få dem att ändra åsikt och att de därför måste stoppa ratificeringsprocessen. För det andra måste alla de höga politikerna inse att det inte finns några gratisluncher. De måste omedelbart sluta uppträda som frälsare som ska rädda unionens ekonomi, samtidigt som de spelar roulette med den fria marknaden och skattebetalarnas pengar. Aktieägarna och bankcheferna bör få betala priset för bankernas dåliga förvaltning.

Nu erbjuder alla politiker garantier för att skydda ansvarslösa banker. Detta skapar en moralisk risk. Erbjudandet om statliga garantier är ett hänskratt rakt i ansiktet på skattebetalarna och de så omhuldade små och medelstora företagen. Det ger de stora investerarna ett enda budskap: Ni har rätt att förvänta er stora förtjänster och ni löper inga risker och framför allt behöver ni inte ta något ansvar. I utbyte mot detta stöd förväntar sig politikerna dock ett högt pris som ska betalas, och det är marknadsreglering. Detta kommer inte att förhindra krisen. Det kommer bara att skjuta upp den. Genom att överge reglerna om rättvis ekonomisk konkurrens kommer vi dessutom att åstadkomma rena djungeln.

Vi står inför en lågkonjunktur och ökande arbetslöshet. Samtidigt står den politiska eliten inför ett svårt test: Ska de eller ska de inte falla för populismens lockelser som alltid erbjuder lätta lösningar. På 1930-talet kunde Europa inte stå emot stormen, utan föll. Jag tror fullt och fast att vi i dag kommer att kunna stå emot.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag ska fatta mig kort. Jag har lyssnat på er och jag vill bara säga att den första läxa jag lärt mig under den första delen av det franska ordförandeskapet är att en kris inte kan stoppa en annan.

Finanskrisen stoppar inte den utrikespolitiska krisen, med Ryssland och Georgien och andra oroshärdar i världen. Varken finanskrisen eller den utrikespolitiska krisen får livsmedelskrisen eller miljökrisen att försvinna. Vi måste hantera alla dessa utmaningar, även om det innebär att vi måste anpassa oss för att behålla våra prioriteringar.

Vi har tre prioriteringar av olika slag. Den första har ni belyst i era inlägg: det är att återvinna förtroendet – som kommissionens ordförande påpekade – så att våra medborgare känner sig mer skyddade inom EU och för att förhindra att det uppstår en klyfta mellan Europeiska unionen – den bild vi alla har av Europa – och unionens medborgare.

Den andra prioriteringen är att anpassa vårt institutionella system för att få ett mer engagerat Europa, ett bättre organiserat Europa, ett Europa som kan fatta beslut – och göra det snabbt – eftersom vi vet att ingen av dessa utmaningar kan hanteras enskilt eller på nationell nivå.

Den tredje prioriteringen är att gå mot en utvecklingsmodell som är mer hållbar, mer inriktad på långsiktighet och hållbar resursförvaltning, samtidigt som vi tar hänsyn till den tvärsnittsbromsning av ekonomin som vi mycket väl vet att vi kommer att ställas inför.

Jag instämmer helt i vad kommissionens ordförande sa. Vi måste vara rättvisa, kompensera för förlorad tid och se över vissa dogmer. Jag menar att kommissionens ordförande har förstått detta och att hans förslag går i rätt riktning. Vi måste helt klart gå mot en större integration och bättre finansiell övervakning på EU-nivå.

Jag ska inte gå in på de olika åtgärderna på listan, men det är ju uppenbart att rådet och medlemsstaterna nu måste axla sitt ansvar och att parlamentet måste ta sitt ansvar i fråga om de helt nödvändiga förslag som har lagts fram om normer, kreditvärderingsbyråer, kapital/kredit-relationer, löner till bankchefer och till andra som arbetar inom banksektorn (här kommer också mäklarnas löner in, som man inte pratar lika mycket om, men som jag också ser som ett stort problem). Ur den synvinkeln anser jag att inrättandet av högnivågruppen är ett utmärkt initiativ. Jag vill dock bara på ordförandeskapets vägnar påpeka att det vore bättre om gruppen vore mindre homogen och i stället så bred som möjligt, med bibehållen effektivitet. Som kommissionens ordförande framhöll får inte dagens likviditetskris övergå till en morgondagens trovärdighetskris.

Joseph Daul belyste på ett utmärkt sätt de förändringar som krävs i samband med de återstående målen, särskilt i fråga om energi- och klimatpaketet. Som han påpekade är det också mycket viktigt att vi kan stödja de små och medelstora företagen, att Europeiska centralbanken verkligen vidtar starka åtgärder. Det finanspaket som har antagits är därför viktigt och måste genomföras mycket snabbt, särskilt i fråga om stöd till de små och medelstora företagen.

Jag håller också med Martin Schulz. Vi behöver mycket bättre samordning. Vi behöver en handlingsplan. Vi behöver också en handlingsplan för att stötta näringslivet. Det är vad Schulz sa och jag håller med honom

fullständigt. Han vet att han har vårt stöd i detta. Och eftersom han redan har bra kontakter med Peer Steinbrück är jag säker på att han kommer att kunna övertyga honom också.

Beträffande vad Graham Watson sa håller jag med om att vi inte behöver mer lagstiftning, utan bättre anpassad lagstiftning. Det är det viktiga. Vi är inte dogmatiska när det gäller lagstiftning heller. Som många av er har påpekat är det klart att vi för att återskapa förtroendet behöver reglering på de områden som nämnts, och det som krävs är bättre anpassad, mer reaktiv reglering. Även här är det upp till medlemsstaterna att ta sitt ansvar i frågan.

Slutligen måste vi, som Francis Wurtz påpekade, se till att Europeiska investeringsbanken spelar en aktiv roll i sammanhangen. Europeiska rådet kommer att ta upp detta också, och vi måste vidta de åtgärder som krävs för att se till att vi har en institutionell ram som passar finansgrupper, finansiella aktörer som i allt högre utsträckning är aktiva över gränserna. Det stora problemet med denna kris är att vi i realiteten fortfarande är organiserade nationellt, medan utmaningarna är på EU-nivå. Vi måste tillsammans hitta åtgärder som gör det möjligt att ändra sättet att reglera i stället för att överreglera. Vi måste se till att ena Europa så att vi kan göra vår röst hörd vid de kommande internationella mötena, så att vi till skillnad från tidigare inte påtvingas andras regler och oordning och tvingas bära konsekvenserna av detta, utan i stället kan sträva mot en stabilare internationell ordning som är bättre anpassad till de utmaningar vi har att möta på global nivå.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag vill bara understryka ett par, tre saker som känns viktiga på detta stadium av debatten. Jag har i alla fall konstaterat att det råder allmänt samförstånd kring vilka huvudlinjer vi bör följa.

Man måste förstå att den situation vi nu befinner oss i är högst ovanlig, och att vi har en nationsövergripande kris som vi måste hantera med ett regelverk som i första hand är nationellt. Sanningen är att tillsynsmyndigheterna är nationella myndigheter. Varken kommissionen eller Europeiska centralbanken har några befogenheter att övervaka finanspolitiken.

Vi har lagt ned en hel del arbete på kommissionens befogenheter, i synnerhet i fråga om statligt stöd, och jag kan försäkra er att vi har ett utmärkt samarbete med regeringarna, som har varit angelägna om att hålla kontakten med oss redan i ett tidigt skede. Samarbetet med Europeiska centralbanken har också varit utmärkt, och än en gång har jag fått bevittna de kraftanstängningar som det franska ordförandeskapet har fått göra för att åstadkomma en europeisk strategi, trots den svåra kontexten med olika tillsynssystem och ändå hela tiden med en europeisk dimension. Jag skulle för övrigt i detta sammanhang vilja ge Europeiska centralbanken en eloge för det beslut den fattat i dag om att sänka räntorna, ett beslut som fattats i samordning med de övriga centralbankerna.

När det gäller de punkter ni framhållit i era inlägg vill jag bara ta upp två saker. Den ena, som togs upp av Joseph Daul, gäller frågan om realekonomin och de små och medelstora företagen. Det är ett erkänt faktum att krisen redan nu påverkar realekonomin och att vi står inför ännu hårdare tider. Jag tror att vi måste komma med målinriktade åtgärder, inom ramen för alla EU:s reformer, för att kunna anpassa oss till ett mycket hårdare konkurrensläge och för att konkret kunna hjälpa de små och medelstora företagen. Det är också därför som Europeiska investeringsbanken inom ramen för dessa initiativ har uppmanats att göra insatser för de små och medelstora företagen. Hela denna realekonomiska dimension måste följas upp mycket noga under de närmaste månaderna.

En annan fråga, som togs upp av Martin Schulz, gäller problemet med världen utanför Europa, de allra fattigaste människornas svårigheter. Jag känner det som min plikt att fästa er uppmärksamhet på ett mycket viktigt problem här. För närvarande talar vi om finansiella räddningsaktioner, men vi får inte glömma behovet av hjälp till människor. Enligt Världsbankens uppgifter kommer ytterligare 75 miljoner människor att drabbas av svält i år. Nästa år förutspår man ytterligare 100 miljoner drabbade.

Även om problemen ökar också här i Europa får vi därför inte glömma utvecklingsländerna. Vi får inte glömma Afrikas tragedi. Vi måste anstränga oss för att ge ett positivt svar på de uppmaningar vi nyligen fått av FN:s generalsekreterare och Världsbankens chef i ett brev adresserat till alla stats- och regeringschefer, och även till Europaparlamentets talman. I brevet uppmanades EU-institutionerna, det vill säga parlamentet och rådet, att godkänna kommissionens initiativ om genomförande av en katastrofplan för att ge stöd till jordbruket i utvecklingsländer.

Som Jean-Pierre Jouyet så mycket riktigt påpekade får vi heller inte glömma att alla dessa kriser hänger ihop: finanskrisen, livsmedelskrisen, energikrisen, viktiga aspekter av den geopolitiska krisen. Jag skulle vilja se EU delaktigt i en konstruktiv strategi, inte bara för oss européer, utan för hela världen.

Vi kan bidra till en nyordning i globaliseringen, och slå vakt om rättvisan, genom att försöka tillämpa principer och regler om rättvisa i marknadsekonomin – inte genom att stänga oss själva ute, inte genom att ifrågasätta begreppet marknadsekonomi. Som redan sagts handlar det aktuella problemet också om oförmåga, inte bara hos marknaden – även om många marknadsaktörer betar sig oacceptabelt – utan snarare om en oförmåga hos vissa politiska eller offentliga myndigheter att hitta passande lösningar för att reglera situationen på marknaden.

Avslutningsvis kan jag tala om att jag i våra dagliga kontakter med regeringarna ser att man erkänner behovet av denna europeiska dimension. Exempelvis känner ni säkert till att EU och till och med euroområdet hittills faktiskt inte har existerat för de internationella finansmyndigheterna. Det var först för bara några månader sedan som Europeiska kommissionen efter många års insisterande till slut fick rätt till en plats i forumet för finansiell stabilitet, FSF.

Trots stabilitets- och tillväxtpakten och trots Europeiska centralbanken, så är EU:s representantskap hos de internationella finansieringsorganen hittills inte i närheten av att motsvara EMU:s faktiska betydelse och det som hela projektet Europeiska unionen innebär. Därför kan jag, även i hjärtat av krisen, se möjligheter. Om vi är kloka, om vi inser vad vi kan och måste göra, så kan jag se en möjlighet att utveckla vår vision av ett Europa i medborgarnas tjänst.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Den pågående finanskrisen påverkar inte bara banker och investerare. Det har blivit allt svårare för tillverkare, återförsäljare, importörer och exportörer att få tag på det driftkapital de behöver, och det finns en verklig risk för att den stora nedgången av handeln förvärras. Vi måste därför slå vakt om det fria flödet av varor – inte bara inom EU utan också till och från utvecklingsländerna, som José Manuel Barroso just sa.

Det är därför – och detta är den första punkten av två som jag vill ta upp – det är därför det är så viktigt att nu snabbt utse en ny kommissionsledamot med ansvar för handelsfrågor. Våra kolleger i parlamentet kanske minns att vi alla stödde Peter Mandelson i de flesta partigrupperna och delegationerna när han utsågs. Till och med de brittiska konservativa stödde honom. Jag hoppas att detsamma blir fallet med hans efterträdare, men jag vill gärna påpeka för kammaren att ett antal kolleger från olika delegationer redan har uttryckt farhågor angående hennes uppenbara brist på erfarenhet när det gäller det viktiga området handelsfrågor.

Jag föreslår därför i både hennes eget och vårt intresse att frågestunden med henne ska hållas före den 10 november om detta är möjligt. En månad är en lång väntetid och det ger gott om tid för att ytterligare farhågor ska väckas. Det finns ett annat skäl också. Jag har just fått ta del av ett e-postmeddelande om att mötet i transatlantiska ekonomiska rådet, som skulle hållas den 16 oktober, har fått skjutas upp eftersom den avgående kommissionsledamoten har "avgått" och man ännu inte fått bekräftat vem efterträdaren blir. Låt oss därför få i gång detta så snabbt som möjligt. Det ligger i allas vårt intresse.

Den andra punkten jag vill ta upp gäller de små och medelstora företagen, som redan nämnts av min gode vän och kollega, Joseph Daul. När rådet talar om att se bilden i stort vore det bra om de även tog upp bilden i smått. Häromdagen lade jag märke till att den 31 augusti var slutdatum för samrådet om direktivet om sena betalningar. Jag tycker den tidpunkten var olyckligt vald. Vad företagen än har sagt fram till den 31 augusti, skulle de ha ett kraftfullare budskap nu. Får jag be om att samrådet öppnas igen för bara ett par månader till, för jag tror att det senaste budskapet om bristen på driftkapital är något som vi verkligen behöver ha med oss. Jag är inte övertygad om att översynen av direktivet om sena betalningar skulle lösa problemet, men jag tror att den här sortens analys kan bidra till ökad förståelse för problemet.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande! Det är verkligen synd att ministern som ansvarar för Ekofinrådet inte är här i dag. Hon är ordförande för det rådet och förespråkar ett starkt europeiskt samarbete. Jag tycker att hennes rätta plats i dag vore här med oss.

Herr kommissionsordförande! Jag har hört vad ni har sagt och jag tänker inte härma dem som säger att det bara är ord, men ändå måste jag fråga: När har vi, sedan krisen började, verkligen sett er mobilisera? Ni kommer hit då och då med förslag när ni känner att det kan vara problem inom medlemsstaterna, särskilt de största (jag tänker på Frankrike och Tyskland i fråga om de nationella placeringsfonderna). Ni har lämnat ett förslag som utarbetats i ert eget kansli, oberoende av den ansvarige kommissionsledamoten Charlie McCreevy.

Jag har dock inte fått något intryck av att ni har varit särskilt verksam sedan dess. Men i varje fall har jag en fråga. Var har ni i dag gömt kommissionsledamoten som ansvarar för finansmarknaderna? Jag undrar varför

han inte finns vid er sida. Jag är glad att se vår vän Joaquin Almunia bredvid er, men jag tycker det är märkligt att inte den ansvarige kommissionsledamoten är här.

Och vad gjorde den ansvarige kommissionsledamoten i juli 2007, när alla hans avdelningar mobiliserades, vad gjorde han för att informera oss om att situationen för bankerna i Europa skulle komma att bli dramatisk? Eller om att krisens efterdyningar skulle få dramatiska effekter på Europas ekonomi? Era avdelningar fick information. Det var då som ni borde ha kommit med förslag som skulle ha gjort det möjligt att lugna EU:s sparare i fråga om insättningsgarantierna, om hur vi skulle hantera den svåra situationen. Var fanns kommissionsledamoten då?

Ni gläder er åt att kommissionen – lyssna nu, herr Barroso – fått en plats i forumet för finansiell stabilitet. Visste ni det att forumet hade sammanträdde förra måndagen och att kommissionsledamot Charlie McCreevy inte deltog eftersom han var i Dublin? Vad sa han när det land han kommer ifrån beslutade att gå sin egen väg i fråga om inkomstgarantierna, inom den sektor som han ansvarar för i kommissionen?

Ni säger att det finns ett motstånd inom Europeiska rådet, men behöver ni verkligen invänta finansministrarnas order för att upprätta ett system för insättningsgarantier eller se över hur redovisningsnormer ska tillämpas på EU-nivå?

Det är ert politiska ansvar i dag att visa mod, ledarskap och initiativ. Hittills har jag inte sett något av det.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Allting händer nu mycket fort, marknaderna faller fritt. Ingen vet om detta beror på den förtroendekris som sprider sig överallt eller om det kanske rör sig om spekulatörer som försöker ta reda på om, och i vilken omfattning, de fortfarande kan tvinga marknaden ned på knä.

ALDE-gruppen har redan under ett heldagsseminarium i februari i år försökt att kartlägga krisens orsaker och försökt att ta fram förslag på konkreta åtgärder som vi bör rösta igenom för att undvika att en sådan här kris upprepas i framtiden.

Att lägga skulden på enskilda marknadsaktörer ger väldigt lite. Vi måste helt enkelt erkänna att vi alla har misslyckats: investeringsbanken som utvecklade produkter som till slut blev så invecklade att ingen förstod sig på dem, hypoteksbankerna som struntade i kreditbedömningar, kreditvärderingsinstitutet som generöst bortsåg från intressekonflikter, och tillsynsmyndigheterna som inte samarbetade i tillräckligt hög grad med varandra eller med de relevanta centralbankerna och inte heller gjorde sig besväret att göra specialföretagen riktigt öppna för tillsyn och inte krävde att de skulle rapportera enskilt om sina kontosaldon.

Överksamheten har varat alltför länge! Vi bad för flera år sedan kommissionen se över kreditvärderingsinstitutets verksamhet för att ge oss lite klarhet kring deras verksamhet och öka öppenheten på andra områden, men den har väntat alldeles för länge med att vidta åtgärder. Nu beslutas praktiskt taget varje dag åtgärder som hade varit otänkbara för bara några månader sedan – G7 på lördag, de 27 medlemsstaterna på måndag, finansministrarna på tisdag, den brittiska regeringens åtgärder i dag, och samtidigt ett samordnat initiativ från centralbankerna och en sänkning av räntorna! Bra! Jag hoppas att dessa åtgärder hjälper, men de kan också missförstås av marknaden och ses som ett uttryck av total panik – och det är något som verkligen måste undvikas.

Huset har 27 rum, lågorna äter sig igenom taket, men vad gör de 27 invånarna? De agerar var och en för sig, bekämpar branden i sitt eget rum, i stället för att arbeta tillsammans.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Finanskrisen får den europeiska pakten för invandring och asyl att hamna i bakgrunden. Det kanske inte är så dumt. Det kanske är där den borde ha varit hela tiden. Vi har faktiskt undrat vad det är som är nytt i denna pakt för invandring och asyl jämfört med den politik som redan förts i flera år av EU och dess medlemsstater.

Det är faktiskt sant! Exakt vad kommer denna pakt att förändra för migranter som är offer för polisvåld, människohandel, absurd byråkrati? Säger den någonting om deras mänskliga värdighet, deras rättigheter? Kommer den att främja den internationella konventionen om skydd av alla migrerande arbetares och deras familjemedlemmars rättigheter? Nej!

Vad kommer att förändras för dem som drabbats av fattigdom, krig, naturkatastrofer, allt hårdare asylregler? Kommer någon att ifrågasätta det idiotiska i att tvingas ansöka om asyl i det första mottagarlandet? Kommer man att sätta stopp för summariska granskningar och de minst sagt otillförlitliga listorna över säkra länder?

Kommer pakten att innebära att migranter som skaffat sig lagenlig anställning och integrerats i det ekonomiska och sociala livet får ett officiellt erkännande? Nej!

Hur blir det med migranter, däribland minderåriga, som sätts i fängelse eller utvisas, även till länder där man vet att de kommer att misshandlas, där de inte har några anhöriga, där de inte talar språket – kommer detta att förändras? Kommer vi att sluta ingå avtal om återtagande och transitering med länder när de mänskliga rättigheterna kränks? Nej!

Vi måste inse att asyl- och migrationspolitiken kritiseras över hela världen. Man kan inte längre åka till en internationell konferens utan att få höra om de massiva kränkningarna av mänskliga rättigheter som migranter utsätts för på grund av den europeiska asyl- och flyktingpolitiken. Jag tror att detta måste förändras. Vi behöver en politik som grundas på pragmatik och inte hyckleri, vilket är vad som präglar den europeiska pakten för invandring och asyl.

Cristiana Muscardini (UEN). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi instämmer till fullo i det som president Sarkozy sa i Evian: En samordnad aktion mellan centralbanker och regeringar är det enda som kan göra det möjligt att mota den systemiska risken.

Detta undanröjer dock inte det faktum att vi trots dagens intressanta debatt fortfarande har en del oroväckande frågor om varför Europeiska centralbanken inte sänkte räntorna tidigare mot bakgrund av händelserna på den amerikanska marknaden, världsmarknaden och finansmarknaderna, särskilt i vissa EU-länder.

Vi ifrågasätter detta eftersom vi inte sett något tydligt ställningstagande i fråga om derivata, trots att vi vet att dessa produkter fick stora offentliga organ och myndigheter i Italien och Europa att skaffa sig stora skulder.

Vi ifrågasätter det eftersom bankinstitutens konsolideringspolitik har fortsatt, vilket i många fall skapat kolosser på lerfötter utan hänsyn till de reella system som finns i våra länder. Den har lett till okontrollerade konsumentkrediter med stora skulder hos enskilda och därmed, som en kedjereaktion, även hos bankerna.

Kort sagt önskar vi att EU i dag ska ha modet att se över stabilitetspakten, som nu hör hemma i förra seklet. Med den exponentiella ökningen av kriser behöver vi snabba och träffsäkra beslut. Eftersom vi redan nämnt de små och medelstora företagen, måste vi också be rådet vara tydligare med att det är kommissionens plikt att se till att bränslekostnaderna kan minskas ytterligare.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! En smula ödmjukhet är aldrig fel, och det gäller även politiker. Låt oss redan från början klargöra en sak: Inför den globala finanskrisen är EU-institutionerna föga mer än maktlösa åskådare och Europaparlamentet kan inte göra så mycket mer än att prata.

Jag ska därför börja med att diskutera en del andra saker som vi faktiskt har ansvar för. Ursprungligen skulle toppmötet ha dominerats av frågan om Irland och det dödsdömda Lissabonfördraget. Den senaste tidens uttalanden från ledande eurokrater har dock gett mig en mycket stark känsla av *déjà vu*. Ett exempel på det är kommissionsledamoten Margot Wallström, som så sent som i veckan förklarade att den irländska folkomröstningen har mycket lite att göra med fördraget i sig, och mer handlar om etiska frågor och beskattning. Detta har i grunden att göra med att irländarnas "nej", som kommissionen ser det, i själva verket var ett "ja". Anledningen till känslan av *déjà vu* är att exakt detsamma hördes från medlemmar av det europeiska etablissemangen efter Frankrikes och Nederländernas folkomröstningar redan då. Folket sa "nej", men eurokraterna hörde "ja".

Detta förakt för grundläggande demokrati är uppenbarligen en inneboende egenskap i EU. En liten, politiskt autistisk EU-elit avskärmar sig från folket och fattar beslut mot folkets vilja och kan sedan inte annat än maktlöst se på när riktiga katastrofer inträffar, så som är fallet nu.

Ett annat exempel är följande. Undersökningar har nyligen visat att motståndet mot Turkiets anslutning är större än någonsin bland medborgarna i våra länder. Men vad gör vi? Vi påskyndar förhandlingsprocessen inför anslutningen ytterligare. Det EU vi ser nu är raka motsatsen till allt som har med demokrati att göra. Dessutom kan vi inte lösa problemet med medborgarnas misstroende genom att nu spela upp en teater och låtsas att vi spelar en avgörande roll för att lösa finanskrisen.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr minister, herr kommissionsledamot! Mitt budskap till kommissionen och rådet är följande. Låt oss nu inte, mitt i finanskrisen, glömma uppföljningen av rådets extraordinarie möte den 1 september, och i synnerhet frågorna kring Georgien och Vitryssland.

(EN) Georgien förlorade kriget men bör vinna freden. Vi måste göra allt vi kan för att det ska bli så. Det innebär två saker – vi måste hjälpa Georgien med starkt finansiellt stöd för återuppbyggnad och vi måste bidra till att befästa de demokratiska reformerna.

Europeiska unionen har varit snabbare och effektivare än våra amerikanska vänner med att hantera krisen i Kaukasien. Vår respons var sammanhängande och grundad på en gemensam strategi – och det kan vi tacka det franska ordförandeskapet för.

Vi måste ta hänsyn till de effekter som krisen i Georgien fått för hela regionen och för Europeiska unionen. Det är nu mer än någonsin nödvändigt att upprätta förbindelser med våra grannar i öster, bland annat genom partnerskap på hög nivå. Vi behöver ett starkt, demokratiskt Georgien, liksom Georgien behöver oss. Dessutom har vi gemensamma europeiska intressen, och då menar jag energitryggheten och tillgången till en kaukasisk korridor för alternativ transitering av olja och gas. Av kommissionen och rådet förväntar vi oss att de ser till att skydda befintliga ledningar och att de vidareutvecklar den mycket bristfälliga utrikespolitiken i fråga om energi.

Angående Vitryssland så håller situationen på att förbättras något där och det finns några tecken på demokratisering. Valen var inte demokratiska. Vi måste svara med en ny politik för att häva Vitrysslands isolering, men det måste vara en väl avvägd öppning grundad på strikta villkor och gradvis givande och tagande. Det innebär följande: en selektiv tillämpning av den europeiska grannskapspolitiken och instrument för främjande av mänskliga rättigheter, ett selektivt upphävande av visumrestriktioner för tjänstemän, en halvering av kostnaden för inresevisum för vitryska medborgare, återupprättande av den politiska dialogen, stöd för att inleda mer ekonomiskt samarbete med Europeiska unionen, skydd för det civila samhället, icke-statliga organisationer, nationella minoriteter och fria medier, och allt detta i nära samråd med dem som företräder de demokratiska krafterna i Vitryssland.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det budskap som vi enligt min mening bör sända till Europeiska rådets kommande möte är att EU-medborgarnas förtroende för vårt projekt måste återvinnas och stärkas.

Anledningen är att vi har beslutat oss för att skapa en ekonomisk och monetär union, vilken är under uppbyggnad, men ännu inte är helt färdig. På grund av att vi har påverkats av det som hänt i USA har vi under en veckas tid löpt risken att drabbas av antingen panik eller massflykt, något som jag tror har avhjälpits. Det har den senaste tiden visat sig att EU-institutionerna fungerar, särskilt om man ser till Ekofinrådets möte i går och även den samordnade räntesänkningen i dag.

Vi behöver kunna skydda vårt produktionssystem. Utöver gemenskapsinitiativen vill jag till exempel nämna vad man gjort i mitt land, där man i går beslutade att inrätta en fond på 30 miljarder, eftersom vi nu måste hjälpa branscherna att fungera.

Det är även viktigt att stärka förtroendet på ett annat område, nämligen när det gäller ratificeringen av Lissabonfördraget. Även jag har haft möjlighet att diskutera med minister Martin. Han diagnostiserade situationen helt korrekt, men en diagnos utan ett recept på rätt medicin hjälper inte. Därför måste vi se till att våra irländska vänner, efter att de har reflekterat och tänkt igenom saker och ting, även är medvetna om att detta inte är en neutral övningsuppgift, med andra ord: i en union som bygger på solidaritet måste vi även betala ett pris, och det kommer att stå oss dyrt om Lissabonfördraget inte antas före valet.

Den enda positiva aspekten av att fördraget inte ratificeras vore kanske att det kommer att sätta valet till Europaparlamentet i fokus. Det är dock viktigt att kämpa och arbeta för att Lissabonfördraget träder i kraft vid det kommande valet till Europaparlamentet, så att unionen kan stärkas och bli mer sammansvetsad.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Fru talman! Medborgarna väntar just nu på att Europa ska erbjuda skydd och stabilitet och visa sammanhållning. Ett starkt Europa är viktigare nu än någonsin. Alla är överens om att det behövdes ett ingripande och att det är bra att åtgärder snabbt har vidtagits. Det var nödvändigt.

På vissa områden anser jag dock att utvecklingen har varit oroande och jag tycker mig också märka ett visst mått av ideologi bakom en del av de åtgärder som har vidtagits. Somliga personer i den här kammaren har redan hälsat kapitalismens död. Men ärligt talat så är politiker inga bankmän. Nödåtgärder är en sak, men jag har även noterat att vissa åtgärder bidrar till en helt vanlig nationalisering av banker. Sanningen att säga är det många bankmän som man faktiskt inte kan lite på längre och som vi inte kan anförtro våra besparingar åt. Men fråga er själva samtidigt om ni vill anförtro era besparingar åt politiker som beter sig som om det vore bankmän, som Martin Schulz, till exempel. Jag för min del skulle inte vilja det.

Krisen får inte utnyttjas till att kringgå, försvaga eller rentav upphäva bestämmelserna. Jag anser att den flexibla tillämpning av konkurrenspolitiken eller stabilitets- och tillväxtpakten som eftersträvas är ytterst oroande. Det är just dessa bestämmelser som har gjort Europa starkt.

Jag har en specifik fråga till kommissionen och för övrigt beklagar jag att kommissionsordförande Barroso uppenbarligen inte anser att debatten är tillräckligt intressant för att stanna till slutet av den. I eftermiddags sa den nederländska finansministern i debatten i det nederländska parlamentets andra kammare att uppköpet av Fortis och ABN-AMRO – inte enbart av banken, utan även de delar som inte har övergripande relevans, som till exempel försäkringar – inte har förklarats som statligt stöd. Därför skulle jag vilja veta hur kommissionen planerar att hantera sådana fall framöver. Kommissionsledamot Kroes konstaterade trots allt i måndags att konkurrensreglerna och stabilitets- och tillväxtpakten fortfarande gäller fullt ut, vilket jag fullständigt håller med om. Hur hanterar vi sådana här lägen? Vad kommer att hända om man senare kommer fram till att bestämmelserna för statligt stöd har överträtts?

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Fru talman! Den största utmaning som Europa står inför i dag är utan tvekan finanskrisen. Trots de försäkranden som tyska politiker och Europeiska kommissionens tjänstemän gjort ganska nyligen är krisen på väg att drabba Europa hårt. Frågan är inte om den kommer att nå hit, utan när. I lördags misslyckades de självutnämnda ledarna från flera av EU:s största länder med att enas om en gemensam taktik i frågan.

Med tanke på den garanti av insättningar som stater som Grekland, Irland och Tyskland har utlovat, i motsats till andra EU-medlemsstater, är det tydligt att det inte finns en enhetlig gemensam taktik i den här frågan. Om vi inte kan komma fram till en gemensam strategi under det kommande EU-toppmötet kommer det att ge EU-medborgarna en starkt negativ signal, eftersom det är just i kristider som medborgarna i EU som mest behöver känna att EU finns där för dem om det krävs och detta inte bara i goda tider utan även när det finns problem.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Tyvärr är kommissionens ordförande inte längre här. Han sade – jag skrev ned det – att vi ännu inte har de bestämmelser som gör det möjligt för Europa att svara på krisen. Han har helt rätt i det. Pervenche Berès talade om för oss varför han har rätt i det – för att den ansvarige kommissionsledamoten, Charlie McCreevy, lika gärna hade kunnat vara död de senaste fyra åren! Han har genomgående ignorerat parlamentets förslag i åtminstone tio olika betänkanden. Det är ett faktum. Inte nyliberalism, utan fjärrstyrning från Dublin eller London genom den ansvarige kommissionsledamoten för finansmarknaderna. Om kommissionens ordförande hade haft någon ryggrad så skulle han frånta Charlie McCreevy denna ställning och låta Joaquín Almunia få den istället, som vore rätt man för den, men han har inte modet att göra det. Istället fortsätter folk att tala här som det är först nu som det kritiska ögonblicket har kommit. Allt jag kan göra är att förbryllat skaka på huvudet åt vad kommissionens ordförande har gjort. Han kommer inte att kunna tala sig ur det gemensamma ansvaret så lätt.

Jag betonar det här eftersom vi inte bara kan sitta här tysta och vänta. Vi måste handla snabbt. De berörda bankerna har handlat, finansministrarna har handlat. Allt detta har blivit nödvändigt eftersom krisen nu har nått just de proportioner som vi har varit rädda för under alla dessa år.

Var finns Neelie Kroes? Hon svamlar en massa om sina konkurrensregler och kompromissar även med säkerheten när det gäller stabiliteten i de banker som fortfarande fungerar. Hon sätter tidsfrister i stället för att fundera på om Irland kan anslå 200 procent av sin nationalprodukt som garanti enbart för de irländska medborgarna och för framtida lån. Vem har ens sagt ett enda ord om det?

Om kommissionen inte har modet att lägga fram förslag om en europeisk tillsynsmyndighet, även om det skulle innebära att man gick emot medlemsstaternas vilja, då kommer allting bara att kollapsa. Om sedan en europeisk solidaritetsfond inrättas innan bestämmelserna har harmoniserats vore detta ren och skär socialism.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Fru talman! Efter att ha lyssnat på Werner Langen kan man nästan tala om en stor koalition, för jag instämmer i det han säger.

En kris i Georgien, en finanskris, en kris gällande energipriserna – allting kräver ett starkt Europa. Som ordförande för utskottet för konstitutionella frågor glädjer det mig därför att alla här, bortsett från EU-motståndarna, har uttryckt sitt stöd för en snabb ratificering av reformfördraget och jag tackar det franska ordförandeskapet för att man är så ihärdig i frågan. Ratificeringen får inte skjutas upp på obestämd tid, och jag förväntar mig att man vid nästa veckas toppmöte kommer att sända en tydlig signal och fastställa en tidsplan för att slutföra ratificeringsprocessen.

Sverige och Tjeckien ska ratificera fördraget i slutet av det här året och jag har ännu inte gett upp hoppet om att en ratificering fortfarande är möjlig på Irland före valet till Europaparlamentet. Irlands utrikesminister, Micheál Martin, berättade i måndags för mitt utskott att det håller på att ske en förändring av medvetenheten på Irland och att människor nu har insett värdet av EU. Inom politiken kan sex månader vara en mycket lång tid!

Nu till min andra punkt: Vi måste även förklara för medborgarna varför vi behöver EU. Det glädjer mig att vi kommer att anta en gemensam politisk förklaring om EU-kommunikationsstrategin vid toppmötet. I det här avseendet skulle jag vilja tacka det franska ordförandeskapet, som lyckats förena alla de tre institutionernas intressen. Det här måste vi nu ta itu med inför folkomröstningen på Irland och inför valet till Europaparlamentet. EU är inte orsaken till ett flertal problem, utan lösningen på många av dem! Detta borde klargöras utanför EU.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Europa har inte skyddat medborgarna mot finansiella spekulationer. Till och med i *New York Times* lät man trycka Ezra Pounds profetia: "With usura hath no man a house of good stone." I dag vill den amerikanska centralbanken och det amerikanska finansministeriet skyla över skadorna med hjälp av låga räntor. Det var just denna lösning, det vill säga lättillgängliga krediter, som orsakade den spekulativa bubblan från början.

1933 kom en grupp ekonomer i Chicago fram till en plan som gick ut på att återinföra ett exklusivt statligt monopol för utgivning av mynt och sedlar, vilket skulle medföra att bankerna hindrades från att ge ut falska pengar och samtidigt var skyldiga att ha en 100-procentig reserv. Detta omöjliggjorde delvisa kreditbedrägerier och satte stopp för det finansiella mixtrande som höll på att ruinera vanliga medborgare, och som skadade spararna och förstörde den reala ekonomin.

Nobelpristagaren Maurice Allais har alltid varit öppet kritisk mot innovativ ekonomi, utgivning av värdepapper, derivat och hedgefonder, medel som gärna har utnyttjats av finansmän inom en viss del av Europas finanssektor. Allais kräver med all rätt, precis som vi har gjort en tid, att derivat ska bli olagliga. Låt oss anta Chicago-planen, Allais plan, och göra det möjligt endast för statsmakterna att ge ut sedlar och mynt.

Europa kan inte längre stå villrådigt. Självpaste påven har uttryckt ett varningens ord om att välstånd inte betyder någonting.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Rådet måste också dra sina slutsatser av invasionen i Georgien. För att förhindra att sådana aggressiva handlingar återupprepas måste EU se till att kursen "allting går med våld" inte visar sig vara till någon som helst fördel för angripna. Genom att angripa en självständig stat har Ryssland, i egenskap av en medlem i säkerhetsrådet, inte bara förstört den regionala utan även det internationella paradigmet om säkerhet och stabilitet. Om vi inte sätter gränser kommer vägen att vara fri för ytterligare makt demonstrationer mot Ukraina, Moldavien och andra stater.

Vi behöver idag ett effektivare partnerskap och ett starkt och demokratiskt Georgien. Redan innan Ryssland har gjort sina åtaganden har dock vissa socialdemokratiska ledare som besökt Moskva olyckligtvis förklarat att EU och Ryssland behöver varandra nu mer än någonsin och att Ryssland och EU måste samarbeta för att täppa till det eventuella hålet i säkerheten som ett allt svagare USA lämnar efter sig. Det tycks råda en farlig förvirring om vilka som verkligen är våra allierade och vilka som faktiskt intresserar sig för att försvara och splittra Europa.

Avslutningsvis måste EU reagera på den pågående spridningen av ryska pass utomlands. På konstgjord väg skapas på så sätt nya ryska medborgare som försvaras enligt Medvedevdoktrinen, vilket bärbar för nya internationella kriser. Vi bör besvara detta genom att neka dessa nya medborgare visum, särskilt när det gäller ledare för de nya ryska protektoraten. Slutligen bör vi snarast erbjuda georgier och ukrainare ännu generösare visumsystem än vad ryska medborgare har beviljats.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru talman! Jag anser att den irländska regeringen snarare förr än senare måste försöka lösa den irländska bromsklossen för Lissabonfördraget, och göra detta genom att se till att Irland fortsätter vara en fullvärdig medlemsstat, inte en medlemsstat som är till hälften avskild, vilket skulle bli följden av undantag.

Vi behöver Lissabonfördraget nu mer än någonsin tidigare för att stärka Europa globalt och reagera med eftertryck på medborgarnas problem. Finanskrisen är ännu en marknadskollaps, och detta har hänt igen eftersom de flesta stater köpt sagan om att de globala marknaderna bör vara självreglerande, samtidigt som man misslyckats med att tillämpa demokratiska kontrollmekanismer på marknaden.

Euron är ett exempel på vad Europa kan åstadkomma om det på allvar delar sin suveränitet. Om Irland hade valt att behålla det irländska pundet hade det med säkerhet varit spårlöst försvunnet vid det här laget.

Kommissionsordförande Barroso har erkänt att samarbetet från medlemsstaternas sida var svagt då det gällde att komma fram till en samordnad respons på krisen. Han säger däremot ingenting om kommissionsledamot McCreevys fortsatta motstånd mot att återinföra reglering. Kommissionsledamot McCreevy är oförmögen att släppa taget om sin nyliberala ideologi och därför är jag mycket oroad över att han ingår i den trepartssammansättning som ordförande Barroso håller på att bilda.

Skulle jag kunna få säga bara en sak till? Jag föreslår att Nigel Farages anförande i parlamentet idag publiceras på min webbsida, eftersom jag tror att ju fler irländska medborgare som hör vad han har att säga om Irland och om Europa desto sannolikare är det att de röstar "ja" till EU.

Cornelis Visser (PPE-DE). - (NL) Fru talman! Frågan är om finanskrisen kommer att leda oss till ytterligare europeisk integration eller om det motsatta kommer att bli verklighet. Jag anser att en kris av den här omfattningen endast kan bemötas på EU-nivå, vilket måste leda till ytterligare europeisk integration. För detta krävs ledarskap, men inte enbart från medlemsstaterna utan även – och i synnerhet – från kommissionen. Hittills är det främst medlemsstaterna som har reagerat på finanskrisen – vilket jag välkomnar, och som exempel på detta kan de åtgärder som vidtagits i Fortis-krisen nämnas – medan kommissionen har fortsatt att vara tyst.

Enligt min åsikt har finanskrisen orsakats av de snabba förändringar som genomförts inom finanssektorn de senaste åren. Bankprodukter har förpackats på sådant sätt att man har kunnat göra snabba vinster, men vinsterna har även varit förbundna med stora risker. Dessa risker har emellertid inte varit synliga, och i vissa fall är de fortfarande inte det. Det är oerhört komplicerat för experterna att göra en korrekt bedömning och på så sätt fastställa värdet av dessa nya finansiella produkter.

Därför måste kommissionen nu lägga fram förslag på åtgärder som kan öka öppenheten för finansiella produkter och förbättra bankförvaltningen. Den måste även lägga fram förslag på åtgärder för att förbättra övervakningen och stärka samarbetet mellan centralbankerna själva och andra övervakningsorgan. Parlamentet kommer att framföra denna åsikt i betänkandet om Lamfalussy-uppföljning och framtida övervakningsstruktur inom finanssektorn, som vi kommer att diskutera härnäst.

För övrigt beklagar jag djupt att Europaparlamentets socialdemokratiska grupp lade ned sin röst i parlamentsutskottet angående ett så viktigt betänkande. Jag undrar om gruppen kommer att göra samma sak i morgon. Krisen visar vilken viktig roll EU har. Om de europeiska myndigheterna agerar enskilt i den här frågan kan det leda till statligt stöd och även diskriminering av utländska sparare, kunder och investerare. Endast EU kan komma med ett tillfredsställande svar på krisen. Därför måste kommissionen gå i spetsen, och börja redan i dag.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Fru talman! Precis som situationen i Kaukasus i somras utgjorde en stor geopolitisk utmaning för EU utgör nu finanskrisen på den globala marknaden en utmaning kopplad till den globala ekonomin, som EU måste bemöta. Alla är överens om att vi i det här läget måste bekämpa utmaningarna genom ett samordnat svar från EU. Men hur kan vi göra detta utan Lissabonfördraget? Det råder inget tvivel om att det inte är möjligt. Det är därför som Lissabonfördraget är absolut grundläggande – ett slags "vara eller inte vara" för EU och ett seriöst svar från EU på den situation som råder i världen. Kommissionsordförande Barroso sa att varken EU-institutionerna eller kommissionen är tillräckligt väl representerat i den globala finansiella strukturen. Detta är ytterligare ett bevis på att Lissabonfördraget måste ratificeras så snart som möjligt i de länder som fortfarande inte har gjort det.

En annan punkt jag vill ta upp här i dag är att marknaden fungerar alldeles utmärkt så länge den är reglerad och det är en kapitalistisk ekonomi där den mänskliga faktorn inte glöms bort. Detta är en fullständigt grundläggande fråga. När allt kommer omkring så var detta Europas svar på krisen i början av nittonhundratalet. Europa byggde upp sin styrka just av den anledningen.

Som sista punkt: Låt oss rädda skeppsvarvsindustrin i Polen. Mot bakgrund av den rådande krisen skulle jag vilja fråga kommissionen vilken nytta ytterligare 100 000 arbetslösa människor skulle göra.

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Den viktigaste frågan i dag är hur vi ska få bukt med finanskrisen. Det största hot som finanskrisen ger upphov till är emellertid en ekonomisk nedgång. Vi kan inte bara se till ekonomin, eftersom det i slutändan alltid är en fråga om ekonomisk konkurrenskraft, tillväxt och arbetstillfällen. Att som en del av klimat- och energipaketet vidta felaktiga lagstiftningsåtgärder skulle kunna

försämra utsikterna för en lösning på finanskrisen. Vi vill vidta åtgärder på grundval av en grundläggande princip, nämligen en minskning av växthusgaserna med 20 procent senast 2020. Rådets sittande ordförande talade om flexibilitet i klimat- och energipaketet och om den balans som måste bevaras vid dess antagande. Vad innebär detta? Det borde innebära en möjlighet att anpassa paketet och särskilt systemet för handel med utsläppsrätter efter den aktuella situationen, en situation som är helt annorlunda nu jämfört med vad som var fallet för ett år sedan, för sex månader sedan eller bara för två månader sedan.

Detta gemensamma mål, det vill säga minskade utsläpp, skulle kunna nås på flera olika sätt. Vi känner till resultaten från den omröstning om direktivet om handel med utsläppsrätter som ägde rum i går i parlamentets utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Vi har noterat dem. Framför oss har vi nu en mycket svår trepartsdialog, eftersom lagstiftning ska antas samtidigt som det föreligger flera reservationer.

Eftersom vi inte har haft tillräckligt med tid i parlamentet för att diskutera alla de problem som är knutna till direktivet om handel med utsläppsrätter vänder jag till det franska ordförandeskapet och kommissionen att inte glömma bort minoriteternas slutsatser och ändringsförslag, trots att vissa av dessa ändringsförslag inte har fått majoritet vid omröstningarna i parlamentsutskotten. Om vi vill nå fram till en bra lösning måste vi låta oss vägledas av vårt sunda förnuft i dag, och av situationen, som hela tiden förändras och stadigt försämras beträffande de ekonomiska utsikterna.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga att jag tycker att det är synd att det alltid krävs en kris för att vi ska finna rätt anledning att fatta beslut, träffa rätt ordval och hitta den rätta kraften för att nå en gemensam plattform och komma fram till ett gemensamt svar från EU. EU:s engagemang och europeiska stadgar utgör en väsentlig del av lösningen. Det är inte enbart ett svar på krisen utan även något som är nödvändigt för att förebygga kriser i vår globaliserade värld.

Vi behöver både kort- och långsiktiga åtgärder. I samband med dessa kriser blir det tydligt för oss hur beroende vi är av varandra, hur global och sammanflätad finansvärlden är i dag. Jag har här en samling önskemål från Europaparlamentet sedan 2002, som kommissionen endast har besvarat en bråkdel av och som i ett flertal fall har blockerats av medlemsstaterna, vilket hindrar oss från att hitta lösningar på EU-nivå.

Vi behöver lagstiftningsförslag för övervakning på EU-nivå, kapital till fordringar, kreditinstitut, beviljande av kredit, krishanteringsmodeller och miniminormer för alla investeringsformer.

Samtidigt skulle jag vilja framhålla att vi inte får missbruka krisen på finansmarknaderna för att skapa oproportionerlig lagstiftning. Det här handlar inte om att fördöma marknaden och kräva en nationalisering. Det handlar om att skapa så mycket marknad som möjligt och införa den mängd lagstiftning som krävs i det globala samhället. Alla behöver lagstiftning – vi får inte utesluta någon – men lagstiftningen måste ha rätt proportioner i förhållande till risken och den måste ställas i relation till resultatet. Därför ber jag och hoppas att rådet kommer att genomföra detta.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Vid Europeiska rådets möte nästa vecka kommer ingenting nytt att komma från den irländske regeringschefen Brian Cowan angående Lissabonfördragets dödläge på Irland. I stället kommer han att göra ungefär samma sak som hans kollega, minister Micheál Martin, som endast delgav Europaparlamentets utskott för konstitutionella frågor en analys av resultaten i måndags. Ingenting konkret kommer att föreslås före rådets toppmöte i december, då man planerar att dra upp riktlinjerna för en framtida färdplan.

För att underlätta vägen mot denna färdplan skulle jag vilja utveckla min idé om hur vi kan gå vidare. Först och främst kan det enligt min mening ske en ny folkomröstning tidigast om tolv månader, för att det ska vara möjligt att hålla tillräckliga samråd med de irländska väljarna. En andra folkomröstning bör äga rum nästa höst, eventuellt i oktober. Detta innebär att Europaparlamentsvalet måste äga rum under Nicefördraget, men detta är det minst oangäma av två onda ting, enligt min åsikt.

När det gäller hur den andra folkomröstningen ska utformas skulle jag vilja föreslå en utvidgad folkomröstning om Lissabonfördraget på Irland, där vi har en konstitutionell omröstning om ett ja eller nej till Lissabonfördraget samtidigt som man samma dag genomför rådgivande omröstningar om eventuella undantag i viktiga frågor som till exempel EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och EU:s säkerhets- och försvarspolitik.

Om de irländska väljarna i den utvidgade folkomröstningen skulle rösta för ett undantag på något av dessa två områden, skulle den irländska regeringen kunna begära en separat överenskommelse i Europeiska rådet

som kunde undertecknas av alla de 27 medlemsstaterna. Ett sådant tillvägagångssätt skulle likna det tidigare fallet med Edinburghavtalet, som danskarna begärde att få till stånd vid rådets möte i december 1992, vilket gjorde att Danmark beviljades fyra undantag från Maastrichtfördraget. Detta gjorde det möjligt för danskarna att ratificera fördraget i dess helhet.

Om den här planen följdes skulle de medlemsstater som redan har ratificerat Lissabonfördraget inte behöva göra det igen. En utvidgad folkomröstning skulle göra det möjligt för de irländska väljarna att välja i vilken utsträckning de vill vara delaktiga i EU.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har tre punkter till att börja med. När det gäller Ryssland måste vi hålla fast vid en politik som är öppen och orubblig på samma gång. Vi får aldrig godta Rysslands anspråk på intressen i andra länder, oavsett om de ligger nära de egna gränserna eller långt borta. Detta kommer att vara av största vikt under de kommande åren.

Min andra punkt gäller budgetöversynen, som måste syfta till att öppna upp och avreglera det europeiska jordbruket och till att skapa fler möjligheter för jordbrukarna i Europa och även i andra delar av världen – dock med minskade bidrag – för att få till stånd en global, fungerande jordbruksmarknad som kan möta de nya kraven på livsmedel över hela världen.

Min tredje punkt är att klimatförändringen måste starta nu, trots finanskrisen, så att vi kan dra nytta av en långsiktig process och på det sättet bekämpa klimatförändringen och vara förberedda på att möta de andra förändringar som den kommer att föra med sig.

Beträffande finanskrisen, som vi har talat om här idag, har många av talarna glömt bort att vi nu står vid slutet av en process som pågått under en lång tid och som är unik för människans historia, nämligen den globala tillväxten, något som har fört ett sådant välstånd med sig som vi aldrig har haft tidigare. Vi står nu vid slutet av detta. Jag hörde ingenting om det från Martin Schulz tidigare i dag. Naturligtvis har vi flera problem, men de gäller inte marknaden. Ingen kan säga att högriskbolån i USA beror på marknadskrafter. De beror på medvetna politiska åtgärder.

Nu behöver vi se till att vi har transparens, ansvarighet och övervakning som täcker de moderna marknaderna som de är. De är både europeiska och globala, och vi måste se till att vi kan hålla jämn takt med verkligheten på finansmarknaderna. Då kan vi även vara konstruktiva när det gäller att utveckla en realekonomi.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). - (FI) Herr talman! Att instabiliteten sprider sig som en löpeld är typiskt i dagens samhälle. Särskilt stämmer detta för finansmarknaderna, som nuförtiden är bland de mest globala av alla branscher. Oansvarighet, alltför ivrigt handlande och misslyckande försök till reglering från en sida av jordklotet kan mycket väl komma att slå mot vanliga konsumenters plånböcker överallt. Även jag välkomnar kommissionens initiativ att inrätta en permanent arbetsgrupp som tar sig an finanskrisen i kommissionen. Som kommissionsordförande José Manuel Barroso sa kan och bör vi göra mycket mer.

Jag anser dock att kommissionen har fått alldeles för mycket ansvar i den här frågan. Vems ansvaret är måste fortsatt framgå klart och tydligt. Europeiska centralbanken har som uppgift att säkerställa att priser och penningvärde fortsätter att vara stabila. ECB har handlat effektivt för att mildra krisen. Dagens samordnade räntesänkning är ett gott tecken på detta. Å andra sidan är gemenskapens institutioner – Europeiska kommissionen och Europaparlamentet – ansvariga för att se till att den inre marknaden förblir öppen och att det finns lagstiftning på området. Marknadsaktörerna måste följa lagen, kontrollera sina risker och uppmuntra hushåll som är skyldiga dem pengar att hitta lämpliga lösningar. Finansgrupper får inte bara engagera sig i sin egen verksamhet utan måste ta större socialt ansvar. Huvudansvaret ligger dock på finansministrarna, eftersom de flesta verktygen för att skapa tillväxt och hitta lösningar på krisen finns i deras verktyglåda, inte hos ECB eller hos EU:s lagstiftare eller marknadsaktörer.

Finansministrarna har visat initiativ. I oktober 2007 antog de tydligare regler för att förhindra kriser på finansmarknaderna. Med tanke på hur långsiktigt det här arbetet kommer att bli är listan på 13 punkter från Ekofinrådets möte i går ganska patetisk. Jag är inte emot dessa förslag, men jag anser att åtgärdsprogrammet är olämpligt. Det räcker inte med att göra något, vi måste även göra rätt saker, och det är till och med viktigare att veta hur man låter bli att göra någonting överhuvudtaget om lagstiftning inte är rätt lösning på problemen. Vi bör inte ge utrymme för alla populistiska påtryckningar.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). - (HU) Tack, herr talman! Och jag skulle vilja be tolkarna om förlåtelse för att jag talar spontant. De centrala orden här är solidaritet, övervakning och säkerhet. Vi hävdar hela tiden att solidaritet är särskilt viktigt i den rådande finanskrisen, särskilt när man som jag kommer från ett land som är sprängfyllt med bankfilialer, anslutna organisationer och hjälporgan, så det viktiga här är hur huvudkontoren i sina centrala positioner och deras övervakningsenheter reagerar på de problem som vi stöter på.

På tal om solidaritet så kan jag nämna att den gemensamma jordbrukspolitiken kom till fem år efter att den Europeiska ekonomiska gemenskapen hade bildats och nu, nästan fem år efter utvidgningen, är det dags för en gemensam energipolitik också. Jag är glad att ministern sa att detta var en bra idé men att den fortfarande måste bli verklighet. Samtidigt kan jag säga att i denna insättningsverksamhet handlar det om solidaritet. Det är också möjligt, och nu har vi chansen att visa upp en positiv bild av EU i centraleuropeiska länder om vi inte bara inväntar varandra, utan gemensamt förklarar att vi i ett krisläge sannerligen ger hela befolkningen garanti för insättningar. För upp till sex månader, eller ett år. Vi kan fatta beslut, och ju tidigare vi gör det desto bättre, eftersom det här handlar om människor, människor i svåra förhållanden, som vi måste undsätta snarast möjligt. Jag tror inte att det här kommer att orsaka sådana långdragna problem.

Den andra punkten gäller solidaritet och vår försvarslöshet. Egentligen handlar det om övervakningsbefogenhet, och det är nästa punkt. Efter vad jag förstår så vill vi inrätta särskilda byråer, eller institut. Jag anser att det är viktigt att vi arbetar för att få till stånd centraliserad övervakning, precis som vi överlåter vissa centrala frågor inom konkurrenspolitiken till vederbörande EU-organ eller till Europeiska centralbanken, men det är mycket svårt att förstå hur vi skulle kunna bygga upp förtroendet för varandra annat än genom ett kollegiesystem. Tack.

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja säga till er, och till Jean-Pierre Jouyet och Joaquín Almunia, att det är absolut nödvändigt att interbankmarknaden kommer på fötter igen. Det enda säkra sättet att åstadkomma detta på är genom oberoende statliga garantier för transaktioner mellan bankerna, precis som Irland och Danmark har på sina inhemska marknader.

Det är onekligen ett enormt ansvar som följer med detta, men så snart interbankmarknaden kommer på fötter igen kommer bankerna att sluta hamstra och börja ge lån till företag, enskilda personer och hushåll igen, interbankkräntorna kommer att återgå till normala nivåer och det är helt säkert så att dessa garantier inte kommer att behöva användas.

Jag håller med Jean-Pierre Jouyet om att detta måste ske på global nivå. Det är IMF:s rätta uppgift, som han sade, att samordna denna åtgärd, och endast en sådan djärv åtgärd på global nivå kommer att göra det möjligt för oss att släcka elden och blåsa liv i förtroendet igen.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Det viktigaste som vi kan göra i den här frågan – och här håller jag fullständigt med det franska ordförandeskapet – är att hitta någon typ av lösning för Irland och ratificeringen av Lissabonfördraget. När det gäller den finansiella turbulensen skulle jag vilja påminna parlamentet om att den ungerske premiärministern Ferenc Gyurcsány i februari 2008 föreslog en gemensam europeisk tillsynsmyndighet och en gemensam regelbok för övervakning mot bakgrund av krisen på de internationella finansmarknaderna. Tyvärr fick förslaget ingen majoritet vid omröstningen vid rådets möte i mars. Jag anser att förslaget bör tas upp på nytt vid nästa möte. Den ungerske premiärministern kommer att lägga fram förslaget igen, eftersom de globala problemen hela tiden kommer att uppstå på nytt om det saknas en europeisk tillsynsmyndighet för finansmarknaderna. Jag skulle vilja be det franska ordförandeskapet och de andra medlemsstaterna att ge sitt stöd åt detta. När allt kommer omkring ligger det i allas intresse att hitta en lösning på det här problemet.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! De "feta katterna" inom den amerikanska bankbranschen har tillsammans med de "feta katterna" i Europa under de senaste åren frossat i bedrägerier, förskingring och korruption på bekostnad av vanliga medborgare. Ändå har de auktoriteter vars plikt är att skydda medborgarna, till exempel centralbankerna, finansministrarna och EU-kommissionsledamöterna, i grund och botten inte gjort någonting för att hindra dem.

Efter deras komplott för att hemlighålla, nonchalera och dölja det hela har dessa auktoriteter nu fräckheten att överlåta skattebetalarnas pengar så att samma "feta katter" kan bli ännu rikare. Det är skändligt, skandalöst och skamligt. Det är inte rättvisa. De som är skyldiga till den rådande globala ekonomiska katastrofen och de som erbjöd dem täckning för detta borde fräntas sina tillgångar och skickas i fängelse. Det är sann rättvisa och det är denna slags rättvisa som EU borde handla om. Det är den krassa sanning som EU-medborgarna tänker.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Först av allt, en fråga till rådet. Hur ser det ut med konferensen om Georgien på hög nivå som föreslagits av det franska ordförandeskapet, och hur planerar rådets sittande ordförandeskap att försvara Georgiens territoriala integritet när två separatistområden, Abkhazien och Sydossetien, erkänns av en annan stat? Det är synd att kommissionsordförande Barroso inte är här, eftersom hans anförande saknade övertygelse. Kanske på grund av att han själv inte är övertygad om sina egna förslag. Jag anser att den finansiella och ekonomiska situationen är mycket allvarligare än vad han har beskrivit. Jag tror att alla än i dag klart och tydligt kan se på Internet att aktiemarknaderna fortsätter att kollapsa, trots alla åtgärder. Jag ser detta som en verklig krasch av det nuvarande systemet, ett system som är fullständigt förlegat, ett system som har lett till bankrutt, till att jorden har blivit fullständigt exploaterad och kvävt av växthusgasutsläpp, till underutveckling i södra delen av världen och underutveckling i våra städer.

(Talmannen avbröt talaren.)

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Herr talman! Den aktuella krisen handlar om offentligt stöd till hotade ekonomiska sektorer. Tyska Hypovereinsbank är på väg att räddas genom subventioner till ett värde av 50 miljarder euro, stödet till brittiska Bradford & Bingley är värt ytterligare 35 miljarder euro och Fortis räddas till ett värde av 11 miljarder euro. Europeiska centralbanken har samtidigt pumpat in ytterligare 120 miljarder euro i banktillgodohavanden för att hålla dem flytande.

Samtidigt orsakar kommissionsledamot Kroes en politisk kris i Polen genom att kräva återbetalning på omkring en halv miljard euro – och jag betonar: en halv miljard euro – av offentligt stöd till tre polska skeppsvarv. Jag skulle gärna vilja veta hur EU-kommissionen vill förklara denna situation för de polska medborgarna, när hundratals miljarder euro flyter in i banker i det gamla Europa, medan en halv miljard euro kanske inte får beviljas tre skeppsvarv som nu eventuellt kommer att gå omkull på grund av kommissionens åtgärder. Jag föreslår att vi har detta i åtanke när det uppstår diskussioner om ytterligare injektioner i form av kontanter till finanssektorn under rådets nästa möte.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! En fransk premiärminister, Édouard Balladur, sa en gång att fullständig frihet på marknaden var detsamma som att låta djungelns lag råda. Han tillade att vårt samhälle, vår demokrati och våra institutioner inte kunde tillåta djungelns lag att ta över. Trots det har vi nu en djungel och måste betala priset för den fullständiga marknadsfrihet som tidigare rådde i USA.

Om man tänker på att bankerna i USA lånade ut 32 US-dollar för varje dollar som faktiskt investerades, jämfört med de europeiska bankernas ynka 12 US-dollar, då förstår man den oansvarighet som grasserade på USA:s bankmarknad. Jag befärar nu att varken Paulsons åtgärder eller de åtgärder som USA:s regering vidtar kommer att avhjälpa krisen i världen. Inför framtiden anser jag att stränga regler måste tillämpas från och med nu.

Victor Boştinaru (PSE). – (RO) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot Almunia, ärade kolleger! Under de senaste åren har det funnits viktiga ledare, särskilt socialdemokrater, som har talat om behovet av att reformera det globala finanssystemet genom ett slags modernt Bretton Woods, så att man skulle kunna klara av globaliseringens utmaningar. Tyvärr hände ingenting.

Därför välkomnar jag de åtgärder som president Sarkozy och det franska ordförandeskapet nyligen vidtagit och andra europeiska ledare som har hänvisat till behovet av en sådan reform. I dag gladde det mig att lyssna till Europeiska kommissionens ordförande Barroso, som talade om behovet av att inta ett perspektiv som går utöver finanskrisen och Europa.

Därför föreslår jag, herr Barroso, att EU och Europeiska kommissionen gör ett uttryckligt åtagande gällande behovet av att reformera det globala finanssystemet tillsammans med andra stora aktörer som till exempel FN, Kina och Japan, för att ge mänskligheten de instrument som krävs för att styra de finansiella aspekterna av globaliseringen.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herrar kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Eftersom jag redan har talat ska jag fatta mig kort.

När det gäller hanteringen av den finansiella krisen så beklagar jag att det inte räcker för Pervenche Berès att jag är här, men det glädjer mig att hon är nöjd med att se Joaquín Almunia här. För att vara mer allvarlig: De anföranden som hölls av Pervenche Berès, Othmar Karas och särskilt Piia-Noora Kauppi visar att vi behöver – vilket redan har sagts – se till att vi verkligen kan anta kommissionens förslag som har lagts fram och som omfattar all tillsyn, reglering och modifiering av redovisningsreglerna.

Detta kommer att vara i bemärkelsen en anpassning av befintliga regler, en anpassning av reglerna som i och med den rådande situationen har blivit nödvändig, och inte i bemärkelsen en överreglering. Som vi redan har sagt, på detta område behöver vi mera av EU, och vi behöver anpassa våra regler till de finansiella institutionernas ömsesidiga beroende och det ömsesidiga beroendet mellan våra regler för finansiering av ekonomin. Vi måste få upp farten och det snabbt på detta område och återfå det tempo vi hade för några år sedan – ni kommer att diskutera detta strax – för att fullborda den organisation som inrättades som en del av Alexandre Lamfalussys arbete.

Det är också viktigt att kommissionen har befogenheter – för att kunna spela en roll i detta avseende – och kommissionen har all rätt att insistera på den punkten. Vi måste se logiskt på detta. Om vi vill ha mera integration, om vi vill genomföra de lösningar som vi har sett fungerar för andra, så behöver vi skapa en organisation som kan möta de finansiella utmaningar som vi kommer att ställas inför, och vi måste agera snabbt. Det franska ordförandeskapet kommer, som jag sa, att göra allt som står i dess makt och ägna all sin kraft åt att öka den nödvändiga samordningen och anpassningen av reglerna på detta område.

Vi har ett uppenbart behov av att det finns – och det finns faktiskt – en samordning mellan Europeiska centralbanken, EU:s finansministrar och kommissionen på detta område. Detta är mer viktigt än någonsin. Vi måste hitta konkreta svar, och vi behöver också förutse de konsekvenser som denna kris kommer att få för finansieringen av ekonomin, och för ekonomin i sig. Vi kan redan se de första tecknen på detta. Även här – och detta är en mycket viktig del i förtroendeskapandet – måste vi anta viktiga nyskapande åtgärder, särskilt för små och medelstora företag.

När det gäller yttre förbindelser, som till viss del togs upp av Jacek Saryusz-Wolski och Marie Anne Isler Béguin, vill jag säga till Jacek Saryusz-Wolski att Europeiska rådet prioriterar, som jag nämnde tidigare, ett fastställande av noggranna strategier och riktlinjer för energitrygghet och energisolidaritet. En kris bör inte skymma en annan. För tre månader sedan hade vi en energikris. Den finns där fortfarande. Länder var beroende av andra länder för sin energiförsörjning. Så är fortfarande fallet. Vi måste ha en europeisk energipolitik med ett verklighetsunderlag, och även här har vi hamnat på efterkälken och måste skynda oss framåt.

När det gäller Vitryssland vill jag – vi kommer att debattera detta närmare snart – tala om för Jacek Saryusz-Wolski att det kommer att bli ett möte med trojkan under rådsmötet (allmänna frågor) och att vi kommer att träffa de vitryska myndigheterna då. Som ni vet, och Jacek Saryusz-Wolski underströk detta, har vi uttryckt våra farhågor när det gäller valförandet, som vi inte är nöjda med. Vi kommer att vara öppna med det, men samtidigt överväger rådet en eventuell lättnad av vissa sanktioner, särskilt visumrestriktionerna för vissa vitryska tjänstemän som drabbats av sanktionerna. Rådet funderar fortfarande på dessa förändringar.

Jag tyckte om det uttryck ni använde, herr talman, om konflikten mellan Ryssland och Georgien. Vi måste återupprätta freden och se till att det råder fred i Georgien. Detta ger mig ett tillfälle att svara Marie Anne Isler Béguin. Vi kommer att hålla en högnivåkonferens den 14 oktober, på kvällen, och den 15 oktober. Den 14 oktober kommer utrikesministrarna att träffa Bernard Kouchner, och den 15 oktober blir det ett möte med högre tjänstemän och ledare för att finna lämpliga lösningar på situationen i Abchazien och Sydossetien. Ett erkännande av dessa – jag måste säga detta till Marie Anne Isler Béguin, även om hon är väl medveten om det – är fortfarande en mycket isolerad ståndpunkt, vilket är tur eftersom detta oacceptabla handlande fördömdes starkt av EU och ordförandeskapet.

När det gäller den europeiska pakten för invandring och asyl vill jag svara Hélène Flautre – även om jag är helt säker på att Marie Anne Isler Béguin kommer att tala om för henne vad jag sa – att skillnaden med denna pakt är att det är bättre samordning, harmonisering om ni så vill, särskilt när det gäller tillämpningen av asyl och migranternas ansökningar. I pakten tydliggörs i själva verket migranternas ställning, vilket är ett framsteg för dem. Vi skulle i själva verket föredra en mer pragmatisk vision, ett mer balanserat angreppssätt, som kan tolkas mot bakgrund av utvidgningen av Schengenavtalet. Den demografiska krisen, den demografiska utmaningen, är också en av de utmaningar som vi måste möta under det franska ordförandeskapet.

Slutligen – och denna punkt är mycket viktig, för det är vad allting kokar ihop till – dessa kriser är beroende av varandra. Dessa kriser hänger ihop. Den ekonomiska och finansiella krisen är den som syns mest. För tre månader sedan var det dock energikrisen. Hur som helst: vi står fortfarande inför en livsmedelskris, vi står fortfarande inför en yttre kris. Jag säger det igen: för att möta dessa kriser, för att möta dessa utmaningar, måste vi ha mera av EU, mera av samordning, större beslutskapacitet, större synlighet och större förmåga till gensvar. Svaret på detta är mera av institution, och det är genom Lissabonfördraget som vi kommer att få mera av institution. Vi måste se till att fördraget snart träder i kraft. Vi måste finna en lösning tillsammans med våra irländska vänner. Vi kommer att göra vårt bästa så att vi, innan årets slut, får en politisk lösning

på detta institutionella problem som måste lösas snarast, när vi ser på de utmaningar vi står inför och som vi har debatterat hela eftermiddagen.

Joaquín Almunia, kommissionen. – (ES) Herr talman, herr minister, mina damer och herrar! Jag börjar med slutet på Jean-Pierre Jouyets anförande. Som ordförande Barroso sa i sitt inledningsanförande är det nödvändigt att Lissabonfördraget träder i kraft så att vi kan gå framåt med den europeiska integrationen, särskilt i en tid som denna. Vissa av er har nämnt aspekter av yttre åtgärder och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken: Georgien. Lissabonfördraget kommer att göra det möjligt för oss att öka effektiviteten och intensiteten i våra åtgärder i frågor som är så viktiga för vår egen säkerhet och försvaret av våra värderingar utanför våra gränser, som i fallet med Georgien och andra länder.

Vissa av er har med all rätt nämnt betydelsen av de debatter om energifrågan och klimatförändringen som kommer att hållas i Europeiska rådet. Det franska ordförandeskapet stöder kommissionens ambitiösa förslagspaket, som vi hoppas kommer att antas och genomföras. Lissabonfördraget kommer att ge EU:s institutioner – inte bara kommissionen – större makt att ta itu med denna mycket viktiga utmaning.

Vissa av er har, med all rätt, nämnt invandringen, invandringspakten, ett lovvärt initiativ av det franska ordförandeskapet, tillsammans med vissa andra medlemsstater. Kommissionen har också nyligen lagt fram förslag om invandring som har diskuterats och antagits, eller som håller på att diskuteras och antas av parlamentet och rådet. Återigen, Lissabonfördraget kommer att göra det möjligt för EU att gå framåt mot en gemensam invandringspolitik, vilket är helt nödvändigt.

Slutligen vill jag säga att flertalet anföranden, naturligt nog, har fokuserat på ekonomiska och finansiella frågor, som vi är särskilt bekymrade för just nu.

Jag instämmer med er, med ordförandeskapet, och naturligtvis med kommissionens ordförande i hans inledningsanförande, i att vi måste trappa upp de samlade insatserna från alla oss som är ansvariga i EU. Det finns ansvarsområden i kommissionen, utan tvivel, det finns ansvarsområden i rådet, det finns ansvarsområden i parlamentet. Det finns också ansvarsområden i medlemsstaterna, i tillsynsorganen och i centralbankerna.

Vi måste alla agera samordnat, var och en enligt vårt ansvar. Under ett år, sedan krisen började, har kommissionen utarbetat initiativ för att ta itu med framtiden för vårt finansiella system, med en vision på medellång sikt, som diskuterades och antogs för ett år sedan av rådet och kommissionen, vid det informella rådsmötet i Porto och vid Ekofinmötet i oktober förra året.

Kommissionen deltar emellertid också aktivt i de kortsiktiga, angelägna och nödvändiga åtgärder som ingår i slutsatserna från gårdagens möte med Ekofinrådet, som omfattar ett åtagande att förbättra insättningsgarantisystemen. De har drabbats hårt, inte av osäkerheten för insättningar i finansiella institutioner utan av vissa ensidiga initiativ som fått negativa effekter för andra länder.

Kommissionen samarbetar och arbetar också för att utveckla och tillämpa de principer som fastslogs i går i rådets(ekonomiska och finansiella frågor) slutsatser, som är helt nödvändiga för att möta de svåra situationerna i var och en av de finansiella institutionerna: genom rekapitalisering och, i vissa fall, andra instrument.

Kommissionen arbetar, som ordförande Barroso har sagt, för att gå snabbare fram än hittills när det gäller tillsyn på EU-nivå, gränsöverskridande tillsyn, som vi uppenbarligen behöver. Vi har alla gjort erfarenheter den senaste tiden av behovet av dessa mekanismer.

Kommissionen är, i likhet med rådet och parlamentet, nöjd med det skyndsamma agerandet i dag från Europeiska centralbanken och de övriga centralbankerna, med en samordnad räntesänkning, som bör lätta något på trycket på marknaden.

Jag instämmer helt med John Purvis om behovet av att vidta åtgärder, var och en inom sitt ansvarsområde, för att underlätta återhämtningen på interbankmarknaden. Detta är mycket viktigt. Vi kan inte räkna med att ha bara centralbankerna som likviditetskälla i driften av det finansiella systemet i framtiden, och kommissionen – jag replikerar här särskilt på Sophia in 't Velds anförande – sade, inför stats- och regeringscheferna i Paris i lördags, och sade det igen i går på Ekofinmötet, att när det gäller reglering av statsstöd så finns det tillräckliga bestämmelser i fördraget för att på ett flexibelt sätt hantera efterlevnaden av konkurrensregler och reglerna för statsstöd i en situation som den vi nu står inför.

I dag eller i morgon kommer min kollega, kommissionsledamot Neelie Kroes, att offentliggöra – vilket hon tillkännagav i går i Ekofinrådet – riktlinjer för hur kommissionen anser att marginalerna för flexibilitet i

fördraget kan användas i denna specifika fråga, samtidigt som diskriminering av olika lösningar och olika stödtyper undviks.

Hon kommer också att hänvisa – och vissa av er har också nämnt detta – till genomförandet av stabilitets- och tillväxtpakten. Vi reviderade den 2005 och därefter har samstämmigheten – som jag tror att jag sa här häromdagen i en annan debatt – om genomförandet av den reviderade pakten varit total, 100 procent. I går beslutade Ekofinrådet på nytt, liksom i lördags vid mötet i Paris, enhälligt att säga att den nuvarande pakten, som reviderades 2005 – parlamentet deltog också i den debatten och instämde – innehåller tillräckligt handlingsutrymme för att hantera de situationer som börjar uppstå och som tyvärr kommer att fortsätta uppstå, exempelvis ökningen av de offentliga underskotten. Detta kan göras inom ramen för de gällande reglerna, inte genom att åsidosätta dem.

Detta var tydligt i lördags i Paris, det var tydligt i går på Ekofinrådet och det är tydligt här i dag, i dagens debatt. Jag försäkrar er att kommissionen kommer att se till att det är tydligt i fortsättningen, även om vi kommer att utsättas för mycket svåra omständigheter, inte bara i det finansiella systemet utan också i den reala ekonomin.

I morgon åker vi till Washington, till Internationella valutafondens (IMF:s) årsmöte. IMF:s prognoser har återigen justerats ned. Våra prognoser kommer att justeras ned inom ett par veckor. Detta är inte bara en övning i ekonomiska prognoser, en teoretisk övning, tyvärr, utan det innebär lägre tillväxt, lägre sysselsättning, större spänningar på arbetsmarknaden och tillsammans med det inflationstryck som vi fortfarande lider av, även om det har lugnat ned sig de senaste två månaderna, innebär det en förlust av köpkraft och svårigheter för verkliga medborgare.

Detta får dock inte leda till att vi glömmer vad som sker på medellång sikt. Det får inte leda till att vi glömmer de lärdomar vi dragit av tidigare kriser. Jag menar att den stora majoriteten av anföranden som jag har hört i eftermiddag, i den andan, förstärker, stöder och instämmer i den enighet vi nådde i går – som jag menar var en mycket positiv enighet – vid rådets (ekonomiska och finansiella frågor) möte i Luxemburg.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Först vill jag gratulera rådets ordförande, Nicolas Sarkozy, för hans pragmatiska och effektiva åtgärder, och det utmärkta arbete som görs av det franska ordförandeskapet, som i dag företräds av min vän Jean-Pierre Jouyet. EU grundades mitt i det lidande som orsakades av kriget.

Unionen förefaller vara ämnad att fortsätta i lidande och kriser. Dessa kriser – Kaukasuskrisen i Georgien, den finansiella krisen, WTO-misslyckandet – visar hur mycket vi behöver de nydanade institutioner som Lissabonfördraget ger oss, och särskilt ett permanent ordförandeskap i EU.

När det gäller den finansiella krisen har Europeiska centralbanken just beslutat att sänka räntorna, och jag välkomnar det beslutet. ECB har slutligen vaknat upp från sin likgiltighet. Banken bör dra lärdom av misslyckandet med sin penningpolitik eftersom ingenting kan vara värre än att åter höja räntorna när den ekonomiska tillväxten återvänder. Det finns ett växande behov av att kommissionen, på grundval av artikel 105.6 i EG-fördraget, hänvisar frågan till rådet så att rådet kan ge Europeiska centralbanken ett politiskt mandat om tillsyn av kreditinrättningarna, i syfte att inrätta en europeisk banktillsynsmyndighet.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den 24 september frågade jag, i en skriftlig förklaring, om Europa är berett att ta till sig den chock som föranletts av att man är ouppslösligt kopplad till den amerikanska marknaden och om de 36,3 miljarder euro som pumpats in på marknaden av ECB och Bank of England räcker för att undanröja faran. Några dagar senare snärjdes också Fortis Bank och Dexia Bank i den finansiella krisen. Dessutom gick Islands banksystem omkull (kulmen nåddes i och med regeringens förvärv av Glitnir Bank), och den brittiska regeringen tillkännagav att man skulle tillföra ekonomin ytterligare pengar (200 miljarder pund sterling).

Det som har skett hittills utgör ett svar på min fråga, som var retoriskt ställd. Vad kommer nu att ske härnäst? Vi vet vid det här laget att de finansiella institutionerna drabbades – de stora. Vad vi inte vet är vilka andra som drabbades och som döljer det. Hur är det med det dussintal regionala amerikanska banker som var inblandade i den lättvindiga utlåningen till bostäder? Hur är det med de europeiska banker som inte kunde

låta bli att investera i alla möjliga amerikanska exotiska finansiella instrument som översvämmade marknaden under årtiondet?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots de något känslosamma orden om finanskrisen och de därmed sammanhängande kriserna kommer det fortfarande inte fram några grundläggande åtgärder för att hantera dessa kriser effektivt. Till och med när vissa ad hoc-åtgärder som avsågs för bara några månader sedan godtas, såsom förstatligandet av banker som har gått i konkurs på grund av för svag styrning från ledningen och vissa huvudaktieägare, som har stoppat omfattande vinster i egen ficka, och låtit allmänheten ta hand om följderna, så sker detta alltid med försvar för storfinansen, utan att man verkligen tar hänsyn till arbetstagarnas intressen och dem som har minst pengar. De angriper inte grundorsaken. De avskaffar inte några skatteparadis. De gör inte slut på den Europeiska centralbankens falska oberoende. De avskaffar inte stabilitetspakten. De antar inte någon pakt för solidaritet och social utveckling.

Europeiska centralbanken sänkte sin egen basränta alltför sent, efter en kortsiktighet som redan har kostat dyra pengar för de mer bräckliga ekonomierna och dem som står i skuld till bankerna.

I det avseendet är de frågor som tas upp av högsta betydelse och leder till ett ifrågasättande av den nyliberala politik som gav fritt spelrum för fri konkurrens, ledde till ett allt hårdare utnyttjande av arbetstagare och mångdubbelt fler problem för mikroföretag och små och medelstora företag. Vid nästa rådsmöte måste man tydligt bryta med denna nyliberala politik.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Utöver dess transnationella karaktär så riskerar den nuvarande globala finansiella krisen att skapa en allvarlig panik mycket snabbt, inte bara i finans-, bank- och ekonomisektorerna utan också bland vanliga EU-medborgare. Det som sker i ekonomin är mycket allvarligt och måste kontrolleras både finansiellt och ekonomiskt. Men ännu värre är faran för att EU-medborgarna grips av panik. Den faran är mycket svårare att mäta, och följderna av det kommer att ta mycket längre tid att reparera.

Därför riktar jag en offentlig vädjan till er, såsom ordförande, och ber att ni, vilka åtgärder ni än vidtar för att direkt, omedelbart och effektivt lösa den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen, ser till att den allmänna opinionen i Europa får insyn i dessa åtgärder, så att medborgarna känner sig skyddade av EU, vars syfte just var att skapa en skyddande ram i akuta nödlägen.

Om vi inte lyckas stärka tilliten och solidariteten i EU nu så står vi inför risken att allt som vi med stort besvär har befast under de senaste 50 åren försvinner.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Vi bör inte räkna med att ett enda möte med Europeiska rådet löser problemen med finansmarknaderna. Rådets mål bör snarare vara att söka vägar för att göra EU:s banksystem säkrare. Det råder inget tvivel om att de ingripanden som de nationella regeringarna nu har gjort är nödvändiga i nuläget, men de kommer definitivt inte att ersätta gemensamma åtgärder på EU-nivå.

Det som är särskilt viktigt i dag är att undvika allt populistiskt köpsläende med löften och att skydda medborgarna från den extrema cynismen från vissa politiker. Denna cynism grundar sig på småaktig pessimism samtidigt som man kräver att andra politiker ska göra något. Om de mörka profetiorna slår in så kommer cynikerna att säga: vad var det vi sa? Om det värsta scenariot inte blir verklighet kommer pseudofråsarna att säga: vi ville vara försiktiga – i situationer som denna är det bättre att gardera sig.

Nu gnuggar cynikerna händerna i glädje över att ha hittat en oövervinnelig krigslist. Den glädjen är bevis för en oerhörd oansvarighet och ett förnekande av de grundläggande värderingarna i demokratisk politik – förständig omsorg för det gemensamma bästa. Det kan till och med vara så att denna cynism utgör den största faran för EU-medborgarnas plånböcker. Det är också intressant att denna låtsade omsorg om medborgarnas framtid framförs av dem som strävar efter att blockera det nya EU-fördraget och inte gillar idén med en gemensam valuta. Jag hoppas att inga falska profeter kommer att vara med på rådsmötet. Tack så mycket.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den globala finanskrisen kommer med rätta att stå högst på dagordningen vid oktober månads rådsmöte. Krisen har orsakats av människor – från USA till EU och vidare är kollapsen i bank- och finanssektorn både chockerande och verklig.

Det finns ett tvivel på att det otänkbara – nämligen kollapsen i banksystemet – nu drabbar oss. Enskilda bankers fall och dramatiska ingripanden från regeringar för att stötta bräckliga finansiella sektorer har lett till en stor allmän oro inför politikernas förmåga att skydda allmänheten mot sådana eventualiteter.

Banker vill inte ha regleringar, och nu är det uppenbart att regleringen var svag och ineffektiv i skyddet av både bankkunder och själva institutionerna.

Men när det blir hårda tider för bankerna så springer de till politikerna för att bli räddade. Så det är upp till oss att ta tillfället och flytta tillbaka makten dit där den alltid bör vara: i det politiska systemet snarare än på finansmarknaderna.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Förenta staterna har insjuknat i galna penga-sjukan. Dess symtom är bankkollapser, förstatligande av banker och försäkringsbolag samt en skräpbank som används för förstatligande av skulder och som en soptipp där man kan gräva ned bankavfall. Krisen visar att kapitalet behöver staten för andra ändamål än bara krig i avlägsna främmande länder: i Amerikas fall, Irak och Afghanistan. Den goda sidan av krisen, som orsakades av billiga "leksakspengar", är att Förenta staterna inte har råd med några nya krig.

Det ser illa ut när en supermakt blir helt ställd därför att dess uppskattning i andras ögon plötsligt faller. Det är så det har gått med Förenta staterna: många anser att landet, som en supermakt, har gått samma öde till mötes som Sovjetunionen.

Alla Amerikas politiska och ekonomiska resurser kommer att behövas för att släcka branden i banken som tändes med lån till låg ränta, skuldsättning och spekulation. Det handlar inte längre bara om ekonomi, men den jätte som stod ovanpå en trave med värdepapper har fått se sin auktoritet sjunka ihop. Det självbelåtna Amerika, vinnaren av en ideologisk kamp, är inte längre trovärdigt i segrarens roll.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Rådets och kommissionens uttalanden och de ståndpunkter som intagits av de politiska företrädarna för kapitalet under debatterna inför EU-toppmötet signalerar en upptrappning av den anti-folkliga politiken om hur den kapitalistiska ekonomiska krisen ska hanteras. Krisen sprider sig obehagligt genom EU:s medlemsstater och industriländer i allmänhet, vilket i ännu högre grad blottar EU:s reaktionära natur.

Dessa uttalanden, statsmonopolets ingripanden som tillkännages av Ekofinrådet och de borgerliga regeringarna i EU-medlemsstaterna liksom att man räddar skuldyngda banker och andra affärsgrupper med monopol, är åtgärder för att stödja EU:s kapital, i ett försök att stötta monopolens ekonomiska och politiska dominans. Detta bevisar att kapitalismen inte har några svar när det verkligen gäller folkens intressen.

Inför risken att en kris ska uppstå intensifierar EU och de borgerliga regeringarna i dess medlemsstater sin attack på arbetarklassen och massorna.

Europas folk har ingenting att se fram emot av EU:s toppmöte. Den enda vägen framåt för arbetarna är att vara olydiga och bryta med EU:s anti-folkliga politik, och de borgerliga regeringarna i dess medlemsstater.

15. Lamfalussy-uppföljning - Framtida övervakningsstruktur (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Ieke van den Burg och Daniel Dăianu, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om uppföljningen av Lamfalussyprocessen: framtida tillsynsstrukturer (2008/2148(INI)) (A6-0359/2008).

Ieke van den Burg, föredragande. – (EN) Herr talman! Sedan 2002 har jag hållit på med frågan om finansmarknadernas stabilitet och tillsyn. Redan då pläderade jag, i ett betänkande till parlamentet om tillsyn, för ett starkt system med europeisk tillsyn jämförbart med det europeiska systemet med centralbanker.

Tack gode Gud för att vi har euron och ECB i dessa turbulenta tider, men det är desto mer genant att vi inte har denna starka tillsynsstruktur. Då lyckades jag inte få någon majoritet i parlamentet att ställa sig bakom en revolutionerande reform utan alla talade om utveckling. Jag har emellertid genom årens lopp talat med ett antal tillsynsmyndigheter och andra företrädare på hög nivå för branschen och tillsynsorgan, och de har sagt: "Vi kan inte säga det här offentligt, men ni har rätt i att något mer måste hända – en verklig krissituation kommer att visa att detta inte är tillräckligt."

Vi behövde alltså en kris för att skapa känslan av att detta är angeläget. Det säger sig självt att jag skulle ha föredragit att undvika en sådan kris och jag önskar att vi hade varit bättre förberedda. Men nu är krisen här, och tsunamin, som Charlie McCreevy fortfarande inte ville se på för några veckor sedan när vi behandlade betänkandena från Poul Nyrup Rasmussen och Klaus-Heiner Lehne, är här och det är makalöst tungt, skulle jag vilja säga.

Nu förväntar jag mig att det finns en sådan kraft, men jag är besviken och generad över att det som vi gör i EU är för lite och försent. Hela världen tittar på, men vi lyckas inte få till någon gemensam strategi. Till och med ekonomer och kommentatorer, som hejade på denna fantastiska finansiella ingenjörskonst som inte skulle hindras av regleringar, är nästan eniga i sin besvikelse över vad EU:s ledare hittills har åstadkommit. Jag kan hänvisa till gårdagens ledare i *Financial Times* exempelvis, där man säger: "Hittills har EU:s ledare enbart visat att man är enig i deklarationer, där man gemensamt förkunnar att var och en tar hand om sina egna problem". *Financial Times* drog också slutsatsen att vi behöver en dirigent och inte bara solosångare.

I morgon har parlamentet en möjlighet att visa att vi inte bara sjunger våra egna arior om sorg och ilska, och att vi skyller på andra, utan vi kan verkligen bidra konstruktivt till ledarskapet och ta till oss de mycket konkreta förslag som Europeiska kommissionen kan sätta i gång med omedelbart.

Det kan se ganska tekniskt ut för många andra parlamentsledamöter, men jag kan försäkra er att de är väl genomtänkta och genomarbetade av oss i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Det krävs bara ledarskap och mod från er sida, herr kommissionsledamot, för att visa grönt ljus och sätta i gång processen. Ni bör inte lyssna alltför mycket till lobbyisterna från finansvärlden som vill hindra er från att göra någonting, och självklart bör ni lyssna till experterna, men det politiska ansvaret att ta dessa initiativ ligger hos er.

José Manuel Barroso har redan nämnt några kortsiktiga åtgärder. Det han sa om en visemannagrupp glädjer mig, men återigen, detta är något som vi i parlamentet föreslog för två år sedan, och vi fick inte ert stöd för det. När det gäller förslagen i kapitalkravsdirektivet, åtgärderna för kreditvärderingsinstitut, är det inte helt klart för mig vilka förslag ni kommer att lägga fram om rekommendationen om direktörslöner. Jag hoppas att ni i detta avseende inte bara lyssnar till de svaga förslagen från Ekofinrådet utan att ni är beredda att gå lite längre. Slutligen, när det gäller tillsynen: visemannagruppen handlar inte bara om långsiktiga åtgärder, utan vi bör sätta i gång med någonting redan nu. När det gäller mina ändringsförslag 5, 6 och 7 så hoppas jag att det kommer att finnas stöd för ett förslag som omedelbart leder till en oberoende ordförande och vice ordförande för EU:s tillsynsstruktur.

Daniel Dăianu, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag tänker använda denna stund till att säga några ord om frågor som verkar utgöra ramen för den offentliga debatten om reglering och tillsyn.

Först och främst, fria marknader är inte lika med avsaknad av reglering. En slapp penningpolitik kan leda till högre inflation och i slutändan till recession, men det kan inte i sig orsaka en kollaps i det finansiella systemet. De grunddrag i det finansiella systemet som har lett till hotet om kollaps är strukturella drag i det nya finansiella systemet.

Själva roten till denna kris är ett finansiellt system som saknar tillräckliga regleringar. Hypotekslån är inte problematiska i sig utan det är illa konstruerade värdepapper som grundas på dem som är problematiska. Ompaketering av finansiella produkter kan skapa brist på insyn i marknaderna. Ersättningssystem som leder till oansvarigt uppträdande – det är problematiskt. Missvisande modeller är problematiska, extrema hävstångseffekter är dåliga. Att inte ta itu med dessa problem skulle vara förfärligt fel.

Alla finansiella innovationer är inte av godo. Det är därför förvirrande att höra att det är dåligt med nya regleringar eftersom det skulle hämma finansiella innovationer.

Att konstruera ordentliga regleringar och tillsyn handlar inte om att införa socialism. Det handlar om vilken typ av marknadsekonomi vi vill leva i. Det kan leda till att man återskapar inslag av statskapitalism, det håller jag med om, och detta bör diskuteras.

Det räcker inte att lita på branschledda initiativ, för sådana initiativ brukar ofta gynna kapitalets intressen.

Hur kommer det sig att vi inte har lärt oss av tidigare kriser? Det är uppenbart att kapitalintressena kan ha en lång arm och försöka påverka regleringar och tillsyn, och även hur folk som vi betar oss.

Spelar moraliska värderingar någon roll? Ja, det tror jag att de gör. Den röra som vi i dag befinner oss i är också orsakad av att vissa ansåg att moraliska värderingar inte spelar någon roll i affärer. Lagstiftare och tillsynsmyndigheter måste förstå att det finns inbyggda risker i systemet. De bör alltid vara uppmärksamma på den finansiella stabiliteten.

Påfrestningar och kriser kan inte undvikas helt, men vi kan begränsa den skada de åstadkommer. Vi behöver mångsidiga svar på kriserna och en verklig samordning mellan EU, Förenta staterna och andra viktiga finanscentrum, särskilt i dåliga tider.

Charlie McCreevy, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig inleda mitt anförande med situationen på finansmarknaderna. Vi befinner oss i den allvarligaste krisen i mannaminne. Det som började som en bolånekris har nu blivit mycket mer omfattande och berör hela ekonomin. Farhågor om finansieringsförmågan skapar en ännu större brist på förtroende bland alla ekonomiska aktörer. Om man inte snarast upphäver lånestoppet så står vi inför en nedåtgående spiral som får uppenbara konsekvenser för den ekonomiska verksamheten. En lättnad av lånevillkoren är i dag prioritet nummer ett. De åtgärder som centralbankerna vidtar i dag kommer att utgöra ett viktigt bidrag för att få i gång utlåningen.

Något som vi har lagt märke till de senaste veckorna är att ingen ekonomi eller finansmarknad är immun mot det som sker.

Vid rådets (ekonomiska och finansiella frågor) möte i går var finansministrarnas farhågor uppenbara. Vi konstaterade att regeringarna måste ingripa för att stötta finansmarknaderna, antingen genom kapitaltillskott, garantier eller genom andra medel. Det finns ingen universallösning. Starka och skyndsamma motåtgärder är avgörande.

Kommissionen för sin del visar sin förmåga att reagera snabbt. Kommissionen kommer nästa vecka att ta upp ändringsförslag rörande systemet för insättningsgaranti som kommer att innebära en högre miniminivå på skyddet och även kräva att medlemsstaterna inför förfaranden för snabb utbetalning.

Vid Ekofinrådet i går enades man om att medlemsstaterna skulle öka den nuvarande nivån till lägst 50 000 euro, och många gick ännu längre, upp till 100 000 euro. Detta återspeglar i viss grad skillnaderna i det genomsnittliga sparandet i medlemsstaterna.

Dessutom kommer vi skyndsamt att genomföra förändringar i våra redovisningsregler för att se till att bankerna i EU kan använda sig av samma flexibilitet som erbjuds bankerna i Förenta staterna, dvs. möjligheten för enskilda banker att, om de så önskar, flytta tillgångar från sina handelslager till sin finansieringsverksamhet. Detta är en åtgärd enligt kommittéförfarandet som jag hoppas att parlamentet kommer att samtycka till eftersom det är mycket angeläget. Jag hoppas att de nationella tillsynsorganen under tiden redan tillämpar de nya bestämmelserna så att de banker som så önskar kan använda sig av denna nya möjlighet för sina resultat för det tredje kvartalet. Dessutom har IASB godtagit Förenta staternas Securities and Exchange Commissions förtydligande av användningen av redovisning till verkligt värde när det saknas information från en aktiv marknad. Detta är också mycket viktigt för bankerna och bör användas vid kvartalsrapporteringen från det tredje kvartalet.

Givetvis fortsätter vi arbeta för ett snabbt genomförande av Ekofinrådets färdplan för att stärka EU:s förmåga att förhindra och hantera framtida finanskriser. Genomförandet av dessa initiativ är i gång överallt.

I kristider måste man se att politikerna gör någonting för att lugna allmänheten. Det är inte annorlunda här i Bryssel, förutom att vårt handlingsutrymme är mycket mer begränsat. Vi har inte tillgång till de finansiella resurser som krävs för att bekämpa denna kris. Det är centralbankerna och finansministrarna som håller i plånboken. Det vi kan göra är att sträva efter att optimera en gemensam strategi för medlemsstaterna. Det får inte råda något tvivel om att medlemsstaterna, genom att arbeta tillsammans, kommer i en mycket starkare ställning för att motverka den nedåtgående spiral som vi för närvarande befinner oss i. Vi måste fortsätta bistå medlemsstaterna i arbetet mot gemensamma mål och strategier. När vi har verktygen kommer vi att fortsätta att gå framåt snabbt med alla nödvändiga åtgärder.

Jag övergår nu till ert betänkande om uppföljningen av Lamfalussyprocessen och den framtida tillsynsstrukturen, och jag vill gratulera utskottet för ekonomi och valutafrågor – särskilt Leke van den Burg och Daniel Dăianu – för deras utmärkte arbete med ett så tankeväckande och omfattande betänkande. I betänkandet lyfter man fram många av de utmaningar som vi nu står inför i samband med den pågående finanskrisen. Det finns ett synnerligen stort behov av innovativa och välgenomtänkta förslag om en reform av reglering och tillsyn i den rådande situationen.

I betänkandet ingår en ganska krävande lista med rekommendationer på områden där det behövs lagstiftning. Det är uppmuntrande att se att så många av de frågor ni lyfter fram är de som kommissionen också prioriterar. I många fall pågår arbete eller är planerat, efter initiativ enligt rekommendationerna.

Låt mig här nämna några av våra viktigaste pågående initiativ, såsom Solvens II-förslaget, förslaget till översyn av kapitalkravsdirektivet, som antogs av kommissionen förra veckan, och lagförslaget om kreditvärderingsinstitut som snart kommer upp.

Detta återspeglar många av de rekommendationer som framförs i ert betänkande.

Förslaget till ändringar i kapitalkravsdirektivet omfattar viktiga områden och kommer att leda till grundläggande förstärkningar av regelverket för EU:s banker och det finansiella systemet. Jag hoppas att ni kommer att stödja oss helhjärtat i detta. Det är mycket viktigt att vi når en överenskommelse senast i april.

Vi kommer snart att lägga fram ett förslag om kreditvärderingsinstitut. Syftet med förslaget är att införa ett system med rättsligt bindande tillstånd och stabil extern tillsyn, varigenom gemenskapens lagstiftare kommer att övervaka kreditvärderingsinstitutens riktlinjer och förfaranden. Europeiska värdepapperstillsynskommittén kommer här att inta en stark samordnande roll.

När det gäller EU:s tillsynsorganisation arbetar vi med en översyn av kommissionens beslut om att inrätta de tre tillsynskommittéerna. Före årets slut kommer dessa tre kommittéer att tilldelas specifika, konkreta uppgifter såsom a) medling, b) utarbetande av rekommendationer och riktlinjer, och c) en uttalad roll att stärka analysen och reaktionerna på risker för stabiliteten i EU:s finansiella system.

Vi måste också tänka på den mer långsiktiga visionen av EU-tillsynen. Det som händer nu visar på vilka begränsningar som finns i dag. Europeiska centralbankens hantering av krisen har varit föredömlig. Vi måste nu seriöst tänka igenom hur vår tillsynsorganisation för gränsöverskridande finansinstitut är uppbyggd. Som ordförande José Manuel Barroso tidigare sa vill vi inrätta en högnivågrupp för att gå igenom olika alternativ och komma med rekommendationer om hur vi ska gå vidare.

Detta omfattar förslaget i ert betänkande om en högnivågrupp för att ta itu med EU:s tillsynsorganisation.

Jag har varit med tillräckligt länge för att veta att det inte kommer att bli lätt att enas om reformer av tillsynsorganisationen.

Men om vi inte drar lärdom av den nuvarande krisen gör vi EU en stor otjänst. Denna reflektion får dock inte skymma behovet av att vidta de pragmatiska åtgärder för att stärka tillsynen som vi har lagt fram i Solvens II-förslaget och i kapitalkravsdirektivet. Tillsynskollegier är helt nödvändiga.

Den tid vi har framför oss kommer att vara laddad. Vi måste alla ta det ansvar som ligger på oss. Det är nu dags för oss att visa att vi, genom att arbeta tillsammans, kan möta utmaningarna. Jag ser fram emot parlamentets starka stöd i detta avseende.

Piia-Noora Kauppi, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag tror det var Gertrude Tumpel-Gugerell som sa i Nice i mitten av september att vårt största misstag var att inte inkludera strukturer för finanstillsyn i Maastrichtfördraget. Vi borde redan ha klarat av den här frågan, tillsammans med besluten om EMU:s sista fas.

Jag håller helt med om detta, och Gertrude Tumpel-Gugerell är definitivt inte den enda som sagt det. Men vem ska vi klandra för att inga framsteg gjorts när det gäller tillsynsstrukturen? Jag tror inte att det är EU:s fotfolk vi ska klandra – och med det menar jag Europeiska kommissionen, som har levererat resultat, och även parlamentet. Som Ieke van den Burg sa har vi arbetat med denna fråga sedan början av år 2000 och lagt fram flera förslag för rådet, men rådet verkar fullständigt ovilligt att agera.

Jag undrar fortfarande hur det var möjligt att införa Lamfalussyssystemet. Kanske var det överenskommelsen mellan Storbritannien och Tyskland om att låta Paris få Europeiska värdepapperstillsynskommittén som till slut var avgörande, men jag tror att man i rådet varit helt och hållet ovillig att gå vidare i denna fråga. Nu är det alltså hög tid, kanske är det för lite och för sent, men nu händer det åtminstone något även i rådet.

Parlamentet har lagt fram flera mycket viktiga förslag. Dessa tre är de viktigaste, i prioritetsordning:

För det första, kravet på kollegier för alla gränsöverskridande finansinstitut, med rättsligt bindande regler för deras verksamhet, informationsutbyte och beslutsförfaranden.

För det andra, förbättrad rättslig status för nivå 3-kommittéerna och effektivare arbetsmetoder även för dem. I denna fråga kanske kommissionen skulle kunna ge nivå 3-kommittéerna lite mer manöverutrymme, så att de i framtiden inte bara är rådgivande utan även beslutsfattande organ.

Och för det tredje, stärkt roll för ECB när det gäller finansiell stabilitet. ECB bör få mer information. Den bör kopplas till Europeiska värdepapperstillsynskommittén och Kommittén för europeiska myndigheter med tillsyn över försäkringar och tjänstepensioner, och de bör samarbeta mer.

Till sist vill jag säga något om den transatlantiska dialogen. Just nu är det inte lämpligt att låta de transatlantiska finansiella tjänsterna vänta. Jag vet att det inte är kommissionens fel utan nu främst är avhängigt av USA:s

agerande, men jag menar att ju mer man kan göra för att hålla diskussionen i gång, desto bättre. Det är mycket viktigt för framtiden ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Antolín Sánchez Presedo, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Vi kan inte blunda för detta. Den rådande krisen har avslöjat bristen på tillsyn och ekonomisk styrning på finansmarknaderna.

Medborgarna har klart uttryckt att det är mycket bättre att identifiera risker och förebygga dem än att vidta åtgärder när de lett till obalanser och orsakat skada på finansmarknaderna och realekonomin. Den tid då en stor del av dessa finansmarknader fungerat på ett dunkelt och okontrollerat sätt och varit överlämnade åt oförsiktiga eller skrupelfria aktörers oansvariga spel måste få ett slut.

Fri rörelse för kapital, den ekonomiska och monetära unionen, den tilltagande komplexiteten på området för finansiella tjänster och globaliseringen kräver att vi går längre än till nationella tillsynsramar. Vi måste närma oss europeisk tillsyn. EU kan inte vara frånvarande eller utestängt från nya företeelser som makrotillsyn, systemrisk, global finansiell stabilitet och behovet av att delta i global ekonomisk styrning.

Vi måste därför närma oss europeisk tillsyn, och vi måste göra det beslutsamt. Att inte göra det är ett allvarligt strategiskt misstag i en tid när den globala makten förändras. Vår passivitet måste upphöra om vi ska kunna bryta dödläget när det gäller Solvens II, och vi måste därför korrigera och godta en integrerad EU-hållning.

För att säkra konsekvens och rättvisa vid lösning av tvister mellan myndigheter eller mellan olika finanssektorer måste vi överge unilateralismen och gå vidare mot ett europeiskt system som verkligen fungerar. Tvister mellan två myndigheter kan inte lösas genom ett beslut som bara en av dem fattar; man kan inte vara både domare och berörd part på samma gång.

Jag stöder därför starkt betänkandet av Leke van den Burg och Daniel Driessens. Jag är tacksam för att mina ändringsförslag har beaktats och bidragit till en del av kompromisserna, och jag hoppas att deras mest ambitiösa förslag kommer att gå igenom. Det gynnar våra medborgare och är nödvändigt för finansmarknaderna.

Wolf Klinz, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I början av detta årtionde lade baron Lamfalussy fram en rapport med förslag om hur tillsynsmyndigheter i Europa skulle kunna samarbeta bättre och mer. Vid den tiden välkomnade rådet hans förslag utan att göra något åt dem. Om det finns något positivt med den finanskris som vi nu upplever är det kanske att frågan om bättre tillsyn har hamnat högst upp på dagordningen.

Men det är förvånande att det krävs ett betänkande från utskottet för ekonomi och valutafrågor enligt artikel 39 för att kommissionen ska börja ta detta ämne på allvar. Helt säkert är att vi kan möta utmaningarna på en integrerad och växande finansmarknad framgångsrikt endast om tillsynen utvecklas mot ökad samstämmighet och integration. Samtidigt är det nu 58 av de 100 finansiella konglomeraten som är verksamma över gränserna. Den statistiken visar i sig hur mycket som måste göras!

De två föredragandenas betänkande går i rätt riktning. Piia-Noora Kauppi nämnde det: det omfattande inrättandet av kollegier för tillsyn av gränsöverskridande finansiella konglomerat; stärkandet av nivå 3-kommittéerna. Det är bra, men man bör också minnas att de små medlemsstaterna ofta är företrädare i dessa kollegier endast som värdlandets tillsynsmyndigheter och att det därför är viktigt att ta vederbörlig hänsyn till deras intressen.

På kort och medellång sikt finns det antagligen inga andra sätt att förbättra situationen; på medellång och lång sikt kommer det inte att räcka. Vi måste få ett system som förtjänar att kallas en europeisk tillsynsmyndighet, och det systemet bör anpassas till de europeiska centralbankernas.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

Pierre Jonckheer, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag sa tidigare på min grupps vägnar att vi stödde slutsatserna från Ekofinrådet. Jag noterar att börserna har rasat i dag igen och att marknader över hela Europa befinner sig i fritt fall. Åtgärderna är därför otillräckliga.

I ansvarsfrågan håller jag med Piia-Noora Kauppi om att det faktiskt har funnits en hel del motstånd i rådet, men det står klart att kommissionen – särskilt ni själv – aldrig har varit någon anhängare, för att uttrycka sig

försiktigt, av mer reglering på EU-nivå. Hela er ämbets tid har präglats av tanken på självreglering inom branschen. Det är därför vi ligger långt efter när det gäller EU-lagstiftning på de områden vi diskuterar i dag.

När det gäller det betänkande vi ska rösta om i morgon kommer min grupp att stödja alla ändringsförslag som lagts fram, särskilt av föredraganden Icke van den Burg. Som vi ser det är syftet med dem också att se till att vi får mer bindande bestämmelser om värdepapperisering och de mekanismer som förhindrar spekulation. De innebär att Lamfalussy's nivå 3-kommittéer nästan är en förelöpare till denna europeiska tillsyn, den europeiska tillsynsmyndighet som vi vill ha.

Det är i den riktningen vi vill gå, och jag anser att kommissionen, som ensam har rätt att lägga fram lagstiftningsförslag, inte har fullgjort sin skyldighet under denna valperiod. Visst är det i det här avseendet fint med stora ord, men ni har mycket kort tid på er att få upp farten.

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag uppskattar medföredragandenas vilja att arbeta för att nå samförstånd kring detta betänkande. Det är fortfarande inte fulländat enligt min mening – vilket de antagligen blir glada över att höra! – men det är mycket bättre än tidigare, och jag anser att det är berättigat att stödja det.

Jag vill ta upp två specifika frågor. Värdepapperisering ses som en av den rådande finanskrisens demoner, och nu tycks man se det som en nödvändig lösning att kreditgivarna blir skyldiga att behålla en viss andel av sina produkter. Kommissionen föreslår 5 procent i sin kapitalkravsöversyn. Vi måste åtminstone få en konsekvensbedömning av detta förslag. Jag vågar påstå att det enda resultatet kommer att bli att finansmarknaderna täpps till, och kanske leder det till och med till att investerarna frestas att göra avkall på omsorgen. Det verkligt viktiga är att kunna spåra kreditgivarna via förmedlingstjänster och hålla dem ansvariga för all falsk framställning, försumlighet eller inkompetens.

Den andra frågan gäller hur tvister eller oenigheter ska hanteras i kollegiet av tillsynsmyndigheter. Föredragandena har föreslagit ett rätt komplext och formellt besvärsmått med ordförande och vice ordförande och en ny byråkrati. Sådana situationer måste definitivt lösas snabbt, och vi har därför föreslagit att båda parter, vid oenighet som inte kan göras upp i godo, ska enas om en medlare vars beslut, åtminstone enligt vår mening, bör vara slutgiltigt.

Till sist, herr kommissionsledamot, uppskattar jag inledningen av ert anförande om den rådande krisen, och jag beklagar att ni inte var här vid den förra debatten med Joaquín Almunia och Jean-Pierre Jouyet, när parlamentets ledamöter, jag också, behandlade alla dessa frågor. Ni kanske kan läsa igenom de anförandena i deras helhet och besvara våra synpunkter.

Sharon Bowles (ALDE). - (EN) Fru talman! Det här är ett ambitiöst men ändå realistiskt betänkande. Det innehåller en analys av orsakerna till den finansiella turbulensen och förslag till framtida förändringar. Många av dessa förändringar skulle, som andra har sagt, ha föreslagits även om inte den aktuella situationen uppstått, för man ansåg redan att Lamfalussyprocessen inte kommit så långt som den kunde eller borde ha gjort.

Det handlar alltså om nästa generations tillsyn, snarare än om att avhjälpa den rådande krisen – även om vi tror att det kommer att bidra till att undvika att något liknande händer igen. Medlemsstaterna bör nu vara mer villiga att införa formella integrerade beslutsstrukturer.

Men jag upprepar att det är viktigt att regleringen blir smart. Lösningen på våra nuvarande problem, och den lugnare framtiden när den inträder, kommer inte att bestå i regleringsutskick med tusentals rutor att kryssa i när kraven uppfyllts. Det leder som vi vet till att specialiserade avdelningar får i uppgift att sätta kryssen, utan att styrelserna blir direkt delaktiga.

Vi bör ha tydliga, enkla regler. Vissa måste visserligen vara mer utförliga, men det måste vara regler som inte tränger undan helhetsbilden, så att personer i ledningen har ett lämpligt ansvar och vet vad som försiggår.

Slutligen behöver vi, som en del av krislösningen, förbättringar när det gäller likvidation, men inte bara i krissituationer: vi måste också titta på gränsöverskridande likvidation under normala förhållanden. Även här kan vi behöva gå in på områden som gör medlemsstaterna illa till mods, men vi måste ta itu med det.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (EN) Fru talman! Låt mig först och främst säga emot dem som påstår att vi inte kan få till stånd ett EU-omfattande gensvar på finanskrisen. Vi reagerade med djärva åtgärder på nationell nivå när så behövdes. Eftersom våra nationella finansmarknader skiljer sig åt har vi manöverutrymme under tider av stress, med hänsyn till de olika nivåerna och möjligheterna för våra finansmarknader i medlemsstaterna. I Vilnius har vi inte något City, så våra åtgärder ser annorlunda ut.

Jag är på sätt och vis inte förvånad över att kommissionens förslag grundas på gränsöverskridande finanskoncerners behov; jag har varit ledamot av Europaparlamentet i fem års tid. Vad som förvånar mig är att kommissionen inte förstår att den gränsöverskridande koncernens modell inte kan överleva vid nedgångar i ekonomin. Det är det vi bevittnar nu. Företagsledarna måste utarbeta planer för en modernisering av sin modell genom att införa flexibilitet på lägre nivåer, för att spegla de mångskiftande behoven i EU:s realekonomi. EU:s tillsyns- och regleringssystem måste säkra en smidig omstrukturering av finansindustrin. Utgångspunkten för reformen måste vara ett svar på frågan "vilken statskassa ska till sist betala notan för räddningsaktionen?". Detta har betydelse för hela EU:s stabilitet.

Jag vill dock be mina kolleger att inte glömma ett litet grannland till EU som har nära förbindelser med oss – Island. Vi har lämnat dem åt sitt öde.

Olle Schmidt (ALDE). - Fru talman! Finanskrisen slår nu mot Europa med full kraft. Det beslut som Europas finansministrar tog i går om en gemensam lägsta nivå på insättningsgarantin är ett viktigt steg. Likaså de räddningsaktioner av enskilda banker som skett. Dagens samordnade räntesänkning av flera centralbanker är nödvändig för att återupprätta förtroendet för finansmarknaden. Dessa åtgärder är riktade och måste lösa en kris här och nu.

Vi beslutsfattare behöver också ta ett ansvar för en långsiktigt fungerande marknad. Det innebär att vi måste agera metodiskt och tydligt när det gäller ny lagstiftning som vi tar fram så att den också skapar goda möjligheter till tillväxt. Betydelsen av konsekvensanalyser är inte mindre på grund av finanskrisen, tvärtom är det i dag ännu viktigare.

De förslag som lades fram här i Lamfalussyprocessen innebär en bättre samordning av europeisk tillsyn och är ett viktigt steg för en bättre europeisk marknad. Jag vill tacka de båda kollegerna, framför allt Ieke van den Burg som har gjort ett storartat arbete under många år och varit väldigt envis. Det är bra när politiker är det!

Förslagen bygger på redan existerande system som också måste bli bättre och effektivare, utan att ekonomin bromsas. Vi får inte blanda ihop vårt ansvar att reagera och krishantera snabbt med ett ännu större ansvar – det att våra regler måste fungera, inte bara i dessa kristider utan även vara till gagn för Europas framtida tillväxt.

Protektionism är aldrig svaret och detta är inte slutet för den globala ekonomin.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill hälsa kommissionsledamot Charlie McCreevy välkommen. Jag har lyssnat till många kollegers reaktion på det irländska gensvaret på vår bankförtroendekris och våra likviditetsproblem och andra länders agerande sedan dess, för efter att ha kritiserat irländarna tvingades de sedan göra likadant. Det är minst sagt ironiskt att vi i dag debatterar tillsynsstrukturen för finanstjänster i Europa. Jag vet inte om man ska kalla det en lycklig slump eller för lite, för sent.

Skulle det ha sett så annorlunda ut om vi hade haft något slags tillsynsstruktur på plats, särskilt när det gäller kreditvärderingsinstitutet? Jag tycker, när man ser tillbaka till det första skedet, att de i själva verket tycks vara orsaken till många av problemen. De lät *sub prime*-krisen gå över styr genom att fortsätta att ge starka värderingar till institut som förpackat dessa bedrägliga produkter och sålt dem vidare. Det ledde till det problem vi dras med i dag.

Låt oss förvissa oss om att vårt gensvar visar att vi håller huvudet kallt och tänker klart, med tanke på den kris vi står inför.

Harald Ettl (PSE). - (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! När, om inte nu, blir det nödvändigt att förbättra EU:s tillsyn? Alla tecken är tydliga: det finns behov av åtgärder och vi har ett uppdrag här. Bestämmelserna om övervakning av finansmarknadernas stabilitet är avgörande. Vi behöver striktare bestämmelser om övervakning inom den makroekonomiska politiken och vi behöver tillsyn av finansmarknaderna, särskilt från Europeiska centralbankens sida.

Det är absolut nödvändigt med nyckelparametrar för beslutsfattande med kvalificerad majoritet i kollegiet av europeiska tillsynsmyndigheter för gränsöverskridande institut. Vi måste naturligtvis hantera och bedöma varje medlemsstats storlek för sig. Ett mindre land får inte trängas undan av ett större. Det måste finnas en struktur på EU-nivå, som stöds med lagstiftning, för att hantera blockader och lösa konflikter mellan nationella och sektorsvisa tillsynsmyndigheter. Vi måste utnyttja alla styrmöjligheter på nivå 3 för att kunna skapa en bättre struktur.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Det främsta skälet till dagens sammanbrott i finanssektorn är finansinstitutens bristande ansvar, olämpliga riskhantering och dåliga lån samt att de tillåtit alltför stora fordringar utan ordentliga garantier, vilket i slutändan lett till en likviditetsförlust. Hela tillsynssystemet var dessutom ineffektivt. Dagens lösningar tycks inte hålla jämna steg med förändringarna i de globala finanserna. Vi måste därför modernisera dem för att lindra de potentiella konsekvenserna av nya kriser i framtiden. Med den nuvarande svåra situationen på finansmarknaderna i åtanke bör vi ge absolut prioritet åt lagstiftningsarbete för att inrätta konsekventa och effektiva tillsynsmetoder. Samtidigt måste vi inse att integrationen ökar och det ömsesidiga beroendet mellan enskilda finansmarknader tilltar och därför säkra största möjliga förenlighet mellan det nya europeiska systemet och det amerikanska, det japanska och det kinesiska.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill helt kort kommentera några av de synpunkter som framförts. En gäller den förra debatten, som John Purvis nämnde. Jag var inte inbjuden till den förra debatten. Jag skulle knappast tacka nej till att få komma till Europaparlamentet och höra mina vanliga anhängare till vänster hylla mitt bidrag till allt europeiskt. Jag skulle aldrig missa ett tillfälle att få lyssna till så framstående personer som Martin Schulz och Pervenche Berès och många andra tala om mig i så entusiastiska ordalag, så om jag hade blivit inbjuden hade jag gärna kommit hit.

När det gäller europeiska lösningar vill jag ge två exempel.

Min företrädare vidtog en åtgärd i fråga om löner; det gjordes i form av en rekommendation, som väl är ett av de mildaste instrument som EU har till sitt förfogande. Det var enda chansen att få någonting accepterat, eftersom det är medlemsstaterna som är behöriga på detta område. Vi utarbetade en rapport för ungefär ett och ett halvt år sedan, och det är bara en medlemsstat som har genomfört de flesta av rekommendationerna. De övriga har i stort sett ignorerat den. Den medlemsstat som genomfört den – för att ära den som äras bör – är Nederländerna. Jag säger inte att man genomfört den till punkt och pricka, men det är den enda medlemsstat som valt att gå den vägen.

Så det fanns en europeisk lösning. I dag hör vi många kommentarer om bonuskulturen och chefslöner. Vi försökte komma fram till ett slags europeisk lösning, som lades fram av Frits Bolkestein – jag tror att det tekniskt sett var jag som satte den i verket men det var Frits Bolkestein som tog initiativet. Det är vad vi gjorde, och det är vad vår rapport visar.

För det andra, när det gäller tillsyn – som är huvudämnet för detta betänkande – har jag många gånger, både i parlamentet och på annat håll, talat om frågan om gränsöverskridande tillsyn av finansinstitut. Jag har talat vid Ekofin och på presskonferenser. Det är praktiskt taget omöjligt att komma vidare med just den här frågan eftersom medlemsstaterna inte vill ha någon europeisk lösning på det här området.

Jag vill dock påpeka en sak för Europaparlamentets ledamöter.

Förra året tog jag initiativ till Solvens II-förslaget rörande försäkring och framförde tanken på kollegier av tillsynsmyndigheter, grupp-tillsyn och grupp-tillskott. Det har avsevärt urvattnats både i ministerrådet och vid förhandlingarna med Europaparlamentet. Om vi ska kunna få igenom det här direktivet under den nuvarande valperioden krävs en hel del hårt arbete med ministerrådet eftersom det finns stora motsättningar, inte bara i just de frågorna utan även i andra.

Jag har sysslat med politik i hela mitt vuxna liv och har slutat att förvånas över de motstridiga ståndpunkter som politiker ibland intar – om ni tittar på min långa karriär hittar ni säkert några där också. Ändå tycker jag, när vi förespråkar en europeisk lösning för t.ex. tillsyn i samband med Solvens II, att det är fullständigt ironiskt och förbluffande att de som vill ha europeiska lösningar – både ministrar och ledamöter av Europaparlamentet – ofta är samma personer som sedan driver på för sina egna nationella ståndpunkter när de får en viss rättsakt framför sig.

De av oss som vuxit upp med den katolska religionen känner till den helige Augustinus bön, som lyder ungefär "gör mig ren, men inte riktigt ännu". Det här påminner lite om det. Det förvånar mig inte eftersom jag varit politiker i hela mitt vuxna liv och är van vid ironi av det slaget, för att uttrycka det mycket artigt.

Hur det än ligger till med det finns det bara 44 eller 45 gränsöverskridande finansinstitut, och vi har ett tillsynssystem som är helt föråldrat för sådana transaktioner.

Till sist vill jag säga en sak om den rådande krisen, som jag har talat om här och i andra forum, bl.a. på presskonferenser. Det finns ingen magisk universallösning på allt detta. Om en sådan hade funnits skulle

man ha hittat den för länge sedan. Det som händer nu har aldrig förut hänt och man har bemött det på helt nya sätt, både på den här sidan Atlanten och i Förenta staterna.

Låt mig bara påminna parlamentets ledamöter – vilket ordförande José Manuel Barroso säkert också gjorde i sitt inlägg – om att vi i Europeiska kommissionen gör vårt bästa för att samordna och uppmana medlemsstaterna att finna en heltäckande lösning. Men som jag sa inledningsvis ligger detta ansvar hos medlemsstaterna, hos deras centralbankschefer och ministerier, eftersom det är de som har valts. Det är de som kontrollerar skattebetalarnas pengar och det är de som måste komma med lösningarna.

Vi har försökt – och i viss mån lyckats – åstadkomma en europeisk lösning på en del av dessa områden. Låt mig till sist påpeka att vi måste ha EU:s struktur i åtanke. Vi är inte en federation som Förenta staterna. Vi är inte en central regering, som de som finns i de 27 medlemsstaterna, och därför kan vi bara agera inom gränserna för våra befogenheter.

Ieke van den Burg, föredragande. – (EN) Fru talman! Det finns mycket att debattera.

Om jag får citera kommissionsledamoten på några punkter skulle jag vilja börja med hans påpekande att politiker måste agera i tider av kris.

Jag tycker att de måste göra det mycket tidigare. Innan en flodvåg sköljer över oss bör vi vidta åtgärder och vara proaktiva, för att förhindra att sådant här händer. Jag håller alltså med om vad andra har sagt: om vi börjar agera nu är det för lite och för sent.

För det andra vill jag ta upp frågan om vilka tillsynsåtgärder som bör vidtas. Ni nämnde exemplet med Solvens II och anklagade oss i parlamentet för att försvaga förslagen om grupp-tillsyn. Jag anser inte att det är en försvagning av strukturen som har föreslagits, vilket jag tror min kollega Antolín Sánchez Presedo redan nämnt. Vad kommissionen i själva verket föreslår är ett system för grupp-tillsyn, där ledande tillsynsmyndigheter, som ofta är de stora medlemsstaterna, leder arbetet i ett kollegium.

Jag stöder tanken på att vi ska inrätta kollegier och att vi ska behandla en del av tillsynsfrågorna gemensamt, eftersom dessa gränsöverskridande koncerner verkar på gemensam nivå. Men problemet är att det kan uppstå intressekonflikter mellan dessa ledande tillsynsmyndigheter i en medlemsstat och tillsynsmyndigheterna i en värdmedlemsstat, där en stor del av marknaderna kanske domineras av den andra koncernen.

Vid sådana konflikter är det alltså inte rättvist att bara säga att man kan ha ett slags frivillig medling av nivå 3-kommittéerna, endast följt av en rekommendation till den ledande tillsynsmyndigheten, och i slutändan kan den ledande tillsynsmyndigheten sedan antingen rätta sig efter rekommendationen eller förklara att man inte tänker följa den.

Det är detta som oroar värdmedlemsstaten, och därför kan man inte låta enbart nationella tillsynsmyndigheter hantera frågan. I sådana här fall behövs en neutral, opartisk, oberoende skiljedomare på EU-nivå, och det har jag redan föreslagit i betänkandet: inte en byråkratisk tillsynsstruktur utan bara en vidareutveckling av dagens struktur genom att de två andra ordförandena för nivå 3-kommittéerna får sällskap av en oberoende ordförande och en oberoende vice ordförande som arbetar tillsammans med nivå 3-kommittéerna och på ett bindande sätt hanterar konflikter som kan kvarstå mellan tillsynsmyndigheterna.

Detta anser jag bör garanteras för att göra det möjligt för värdmedlemsstater, i synnerhet mindre medlemsstater, att samtycka till denna typ av grupp-tillsyn och dessa mandat till ledande tillsynsmyndigheter.

Denna extra nivå, det tillägg som behövs för att lösa det här problemet, och som behövs på kort sikt, finns med i ändringsförslag 7 som jag lagt fram inför morgondagens omröstning.

En annan fråga är rollen för dessa tillsynskommittéer i förhållande till kommissionen. Jag får i likhet med Piia-Noora Kauppi intrycket av att ni i kommissionen helst bara skulle vilja att dessa tillsynsmyndigheter fungerade som rådgivare och inte hade någon egentlig självständig roll, t.ex. i internationella sammanhang, i standardiseringsorganet IASB eller i Forum för finansiell stabilitet.

Jag har en direkt fråga till er. Vi har fått veta att José Manuel Barroso var mycket stolt över att kommissionen nu inbjudits till Forum för finansiell stabilitet, men att ni inte deltog i mötet i förra veckan fast ni var inbjudna. Ni kanske kan svara direkt och berätta om det stämmer eller inte?

Till sist, när det gäller rekommendationen om chefslöner sa ni bara att det är mild lagstiftning och att en medlemsstat vidtagit åtgärder. Det finns utrymme för mer kraftfulla förslag, så var snäll och lägg fram dem.

Daniel Dăianu, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill ta upp något som jag anser inte har förklarats ordentligt. Reglering och tillsyn handlar inte bara om strukturen utan även om föremålet, dvs. vad vi reglerar och kontrollerar – och det är det som är den springande punkten.

Även om vi hade haft ett oberoende, EU-omfattande tillsynsorgan med ansvar för regleringen i EU hade vi ändå fått se krisen bryta ut, då problemet är att den svaga punkten finns i finanssystemet, inte nödvändigtvis i avsaknaden av ett gemensamt övervaknings- och tillsynsorgan.

För det andra står vi inför en mycket svår recession. Vi måste rekapisalisera bankerna, och det kommer att kosta oerhört mycket pengar. Det kommer att sätta en enorm press på de offentliga budgetarna, och jag frågar mig vad som kommer att hända – vi måste nämligen titta på hela bilden. Jag anser att den pågående krisen visar att EU:s budget inte på långa vägar räcker till när det är dags att ingripa och göra något, så jag anser att vi måste se över EU:s budget.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Elisa Ferreira (PSE), skriftlig. – (PT) I avsaknad av effektiva mekanismer på EU-nivå ser vi nu en störtflod av ofta osammanhängande och till och med konkurrerande nödingripanden i finanssektorn av olika länder.

Åtgärderna på EU-nivå har varit reaktiva och kommit i efterhand, i ett försök att avvärja ännu större skada. Nettoresultatet är att EU-medborgarnas förtroende undergrävs.

Reglering måste tänkas igenom i lugnare tider. Varken medborgarna eller vi, deras valda företrädare, kan förstå den apati som parlamentets många specifika initiativ har mött.

Nu, mitt i turbulensen, är det inte rätt tidpunkt att diskutera var ansvaret ligger. En sak är dock klar: systemets regler måste ändras.

Den text vi ska rösta om i morgon är central för en bättre reglering av och tillsyn över EU:s finansmarknader. Den är ett proaktivt svar från parlamentet och inte en reaktion på händelserna nyligen – som tyvärr bara bekräftar dess relevans.

Många av dem som i politiskt hänseende motsatt sig en minsta grad av insyn, reglering och tillsyn när det gäller de nya finansiella instrumenten har nu tystnat eller ändrat uppfattning.

Vi hoppas att kommissionen till sist tar sitt initiativansvar och ser till att stärka de europeiska finansinstituten och att återupprätta en del av medborgarnas förtroende.

Cătălin-Ioan Nechifor (PSE), skriftlig. – (RO) Den finanskris som har spridits över nästan hela världen bör analyseras vid EU:s institutioner. Det är oacceptabelt att EU, den yngsta territoriella organisationen i världen, inte kan ingripa och komma fram till en lösning som är godtagbar för alla parter. Jag vidhåller att instrument för snabba åtgärder bör inrättas, på samma sätt som kommissionens expertgrupp på hög nivå också har utsetts. Vi lever i en tid som saknar motstycke i historien.

Vi står på gränsen till ett finansiellt sammanbrott som hotar uppnåendet av de mål som EU satt upp, både för de 27 medlemsstaterna och för övriga länder i världen. Varje sekund som går förlorad på administrativa och byråkratiska förfaranden betyder enorma förluster för det internationella banksystemet och börsmarknaderna i alla världsdelar, liksom försämrad levnadsstandard för alla invånare. EU måste hålla stand och gå i spetsen för kampen mot den pågående finanskrisen.

Just nu måste vi bevisa att EU:s system och institutioner fungerar; vi behöver samordning och samarbete mellan medlemsstaternas regeringar, Europeiska kommissionen och Europaparlamentet. Vi har den mögnad och de kunskaper som krävs för att ingripa och åtgärda en situation som är farlig för både EU:s och mänsklighetens framtid.

16. Välkomsthälsning

Talmannen. – Jag välkomnar med glädje Aljaksandr Milinkevitj och Aleksander Kozulin till åhörarläktaren i dag. Våra två besökare är framstående ledare för den demokratiska oppositionsrörelsen i Vitryssland. Under presidentvalet 2006 ifrågasatte de oförskräckt dåtidens odemokratiska regering och visade gång på gång stort mod. De mötte enorma hinder i sina outtröttliga insatser för att åstadkomma frihet och demokrati. Det är en stor ära för oss att Aljaksandr Milinkevitj, ledare för frihetsrörelsen och vinnare av Sacharovpriset för tankefrihet 2006, och Aleksander Kozulin, tidigare politisk fånge och hedersordförande för Vitrysslands socialdemokratiska parti Hramada, är här för dagens debatt i Europaparlamentet om situationen i Vitryssland.

(Applåder)

17. Situationen i Vitryssland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om situationen i Vitryssland.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill lyckönska mina vänner här i parlamentet, som jag också har träffat. Jag vet att ni alla är oerhört bekymrade över situationen i Vitryssland, vilket framgår av den resolution ni antog i maj och vårt åsiktsutbyte nyligen, den 16 september, i utskottet för utrikesfrågor, efter mötet i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser).

Vi förklarade då att rådet nog skulle övervaka parlamentsvalet i Vitryssland, som ägde rum den 28 september. Resultatet är inte hoppingsivande. Kontoret för demokratiska institutioner och mänskliga rättigheter har visserligen noterat några positiva tendenser, men valprocessen uppfyllde inte OSSE:s krav på demokratiska val. Vi noterar att ingen medlem av oppositionen kommer att få en plats i parlamentet.

I ordförandeskapets uttalande av den 30 september framförde vi våra farhågor i fråga om demokrati och mänskliga rättigheter. Vi fortsätter att uppmana de vitryska myndigheterna att till fullo samarbeta med kontoret för demokratiska institutioner och mänskliga rättigheter för att uppfylla internationella demokratiska normer.

Rådet kommer att fortsätta arbetet med en strategi för Vitryssland. Det råder ett brett samförstånd mellan medlemsstaterna om att de åtgärder som vidtas måste återspegla förvaltningens insatser under sommaren, särskilt frigivningen av de sista kvarvarande politiska fångarna. Vi måste också ta hänsyn till den geopolitiska situation som uppstått till följd av konflikten i Georgien. Vi måste se till att de positiva signaler som uppfattats den senaste tiden håller i sig, t.ex. oppositionens fredliga demonstration efter valresultatet, som ägde rum utan ingripanden av säkerhetsstyrkorna. Vi måste också garantera säkerheten och den fria rörligheten för politiskt oliktankande.

Rådet diskuterar nu ett eventuellt återupptagande av de politiska kontakterna och ett eventuellt upphävande av visumsanktionerna. Det skulle naturligtvis ske selektivt, och diskussionerna pågår. Den vitryske utrikesministern Sergej Martynov har bjudits in till en trojka under det rådsmöte som ska hållas i Luxemburg den 13 oktober. Vi kommer att se över situationen tillsammans med honom. Det kommer att ge oss en möjlighet att förnya vårt åtagande att göra framsteg i fråga om demokrati och mänskliga rättigheter.

Innan jag avslutar vill jag återigen lyckönska Jacek Protasiewicz, och Aljaksandr Milinkevitj och Aleksander Kozulin som sitter här på åhörarläktaren, och försäkra dem om att EU fortfarande är öppet för ett successivt återupptagande av förbindelserna med Vitryssland och för stärkta förbindelser med myndigheterna och det vitryska folket. EU tänker fortsätta stödja Vitrysslands civila samhälle.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag talar i denna debatt på min kollega Benita Ferrero-Waldners vägnar.

Situationen i Vitryssland håller på att förändras och kräver ett väl avvägt och strategiskt gensvar från EU. Vi står i dag inför en komplex verklighet.

Till att börja med står det mycket klart att vi är besvikna över parlamentsvalet den 28 september och det sätt på vilket det genomfördes. Valet levde inte upp till internationella standarder eller till våra förväntningar. Det håller vi alla med om och jag tänker inte älta det vidare.

Å andra sidan gjordes vissa framsteg före valet, i och med frigivningen av politiska fångar, och även i samband med valet, då Vitryssland samarbetade med OSSE/ODIHR och dess observatörer före valet. Frigivningen av de kvarvarande politiska fångarna sågs som ett viktigt steg inte bara av oss utan även av oppositionen: denna åtgärd bidrog till att minska och lindra rädslan i det civila samhället, där fängslande av politiska skäl inte längre ses som en del av verkligheten, även om hotet fortfarande finns kvar.

Trots att vi då välkomnade frigivningen av de politiska fångarna reagerade vi inte konkret med positiva åtgärder, när valet stod för dörren. Nu bör vi dock inte skjuta upp vårt gensvar längre. På samma sätt som frigivningen av de politiska fångarna var en betydelsefull gest kan inte de vitryska myndigheternas samarbete med OSSE:s observatörer ignoreras, och vi kan inte heller bortse från att alla kandidater fick tillgång till medierna – om än i begränsad omfattning. Detta är stora framsteg jämfört med hur det såg ut i det förra valet, presidentvalet 2006.

Hur kan vi nu se till att dessa framsteg upprätthålls och konsolideras? Hur ser vi till att det inte blir några fler politiska fångar i Vitryssland i framtiden? Hur ser vi till att OSSE/ODIHR kan fortsätta sitt samarbete med de vitryska myndigheterna till dess slutrapport om valet offentliggörs om två månader och att rapporten sedan kan följas upp? Vad kan göras för att förhindra en skärpning av de regler som gäller för medierna och få till stånd en ökad rättssäkerhet för icke-statliga organisationers verksamhet?

Jag är här för att lyssna till parlamentets synpunkter.

Vi tror att ett återupptagande av dialogen på politisk nivå med myndigheterna, utan ceremonier utan med realism, är det svar vi måste ge Vitryssland i dag. Det är viktigt att vi kan ha kontakter på lämplig nivå, för att se till att vårt budskap når fram.

Jag vill tillägga att vår linje generellt måste vara "gradvis och proportionerlig", oavsett hur vårt svar ser ut i detalj. Dessa två principer kommer att vara vägledande för vårt svar till Vitryssland och kommer att göra det möjligt för oss att främja den demokratiska utveckling vi alla hoppas på.

Under tiden kommer kommissionen att ställa all sin expertis till förfogande för att stärka kontakterna med den vitryska förvaltningen på områden av gemensamt intresse, t.ex. energi, miljö, tull och transport. Dessa kontakter har visat sitt värde när det gäller att främja utveckling av nätverk mellan personer och mellan myndigheter.

Samtidigt kommer vi envist att hålla fast vid vårt stöd till det civila samhället, hjälpa de vitryska icke-statliga organisationerna och främja utveckling av en oberoende press och European Humanities University i exil i Vilnius. Jag lovar att fortsätta med vårt arbete och att stärka våra förbindelser med det civila samhället.

Sammanfattningsvis står Vitryssland, ett land i Europas hjärta som gränsar till tre av våra medlemsstater, inför ett historiskt val: antingen tar man de nödvändiga stegen mot demokrati och verkligt oberoende eller så resignerar man inför stagnation och ett allt större beroende av ett enda land.

Det är fortfarande vår önskan att välkomna Vitryssland som en fullvärdig partner i vår europeiska grannskapspolitik och det framtida östliga partnerskapet. Jag ber därför om ert stöd så att vi kan komma fram till den rätta strategin, som vid denna avgörande tid för stabiliteten på vår kontinent innebär att Vitryssland uppmanas att göra verkliga framsteg mot demokrati och respekt för mänskliga rättigheter.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! När en sittande president vinner alla platser i sitt parlament kan vi antagligen utgå från att något är galet. Inte ens Robert Mugabe i Zimbabwe har lyckats göra rent hus som president Aleksandr Lukasjenko gjorde förra månaden i Vitryssland.

Jag ifrågasätter inte att Lukasjenko är mycket populär i ett land som i hög grad isolerats från verkligheten i tiden efter Sovjetunionen. Men hans järngrepp om makten har gjort hans land till internationell paria.

För EU är det inte förnuftigt att välkomna närvaron av Europas siste diktator alldeles inpå knutarna. Vi bör dock alltid sträva efter att utmana och samtidigt också samarbeta med Vitryssland. Frigivningen av politiska fångar nyligen utgör därför en möjlighet för oss. Om Lukasjenkos åtgärd är ett öppnande mot väst återstår att se, men vi bör vara redo att svara med våra egna incitament för att erkänna och belöna Vitryssland på lämpligt sätt.

Vi bör inte bortse från möjligheten att Lukasjenko utövar utpressning mot regeringen i Kreml, som hittills varit av avgörande betydelse för hans järngrepp om den politiska makten. Om det är så bör vi inte från EU:s sida vara rädda att använda både moroten och piskan, och jag välkomnar därför utrikesminister Sergej Martynovs kommande besök.

Vitryssland har mycket att vinna på närmare förbindelser med EU, inte minst en viss lindring av den omfattande fattigdom som ekonomins stagnation orsakat. Faktum kvarstår dock: Vitryssland är fortfarande inte medlem av Europarådet. Ratificeringen av dess partnerskaps- och samarbetsavtal med EU ligger fortfarande på is. Vitryssland förblir ett land där mänskliga rättigheter systematiskt åsidosätts, politiskt oliktkänkande inte tolereras och en fri press är en avlägsen önskedröm.

När vi väl har börjat vifta med moroten måste vi också se till att vi har kvar piskan i andra handen. Personligen hoppas jag ändå att Vitryssland, om man inte återförenas med Ryssland som somliga i Kreml skulle vilja, en dag tar sin rättmätiga plats i den europeiska familjen av fria nationer.

Jan Marinus Wiersma, för PSE-gruppen. – (NL) Fru talman! För det första är även vi missnöjda med resultatet i det vitryska valet, och vi ställer oss bakom slutsatsen från OSSE/ODIHR att valet inte levde upp till våra europeiska standarder. Därför finns det absolut ingen anledning att ändra på EU:s politik gentemot Vitryssland i det här läget.

Vi håller med om att det är bra att överväga om vi kan inleda en dialog med de vitryska myndigheterna på informell basis, som det franska ordförandeskapet har föreslagit, om en eventuell uppföljning. Uppföljningsåtgärder måste främst komma från deras håll. Om Vitryssland är berett att utveckla en dialog med EU om möjligheterna att öka friheten i samhället och skapa svängrum, även för oppositionen, kommer EU att kunna svara. Till dess stöder jag inte ett hävande av de gällande sanktionerna mot ett antal frontfigurer i landet som inte tillåts resa in i EU. Det har – som redan nämnts av mina kolleger i parlamentet – funnits ett antal hoppingivande tecken de senaste månaderna, vilket definitivt ger anledning att undersöka om framsteg kan göras med hjälp av dialog med landet.

För det andra, om utrikesminister Sergej Martynov bjuds in till samtal i Luxemburg föreslår jag att rådet också kontakter oppositionen. Vi har två framstående företrädare för oppositionen här – Aleksander Kozulin och Aljaksandr Milinkevitj. Varför har inte rådet bjudit in dem också till samtal?

Till sist, om en dialog med Vitryssland om möjliga reformer kommer till stånd tycker vi att det är viktigt att oppositionen medverkar. Det finns ett tidigare likartat fall: för ungefär sju år sedan hölls, delvis i Europaparlamentets regi, ett slags informell dialog i själva Vitryssland, som kallades den parlamentariska trojkan för Vitryssland. Om de vitryska myndigheterna var beredda att göra det skulle den dialogen kunna återupptas via ett slags trojka med Europaparlamentet, OSSE och Europarådet. Vad vi än gör i Europa, vilka diskussioner vi än håller, måste faktiskt oppositionen delta.

Janusz Onyszkiewicz, för ALDE-gruppen. – (PL) Fru talman! Genomförandet, och även resultatet, av valet i Vitryssland visar tydligt att Aleksandr Lukasjenko, även om han ger uttryck för en önskan att upprätta förbindelser med EU, föreställer sig att dialogen kan inledas och föras på hans villkor och utan några eftergifter från hans sida. Vi måste emellertid vara medvetna om att förbättrade förbindelser med EU inte bara ligger i Vitrysslands objektiva intresse utan även i Lukasjenkos eget intresse. Konstant press från Ryssland som vill överta kontrollen över nyckelsektorer i den vitryska ekonomin kan leda till ett sådant beroende av Ryssland att Lukasjenkos grepp om landet allvarligt försvagas. En möjlig utväg är då att låta företag i väst delta i ett privatiseringsprogram som blivit nödvändigt på grund av tillståndet i den vitryska ekonomin. Det är det enda sättet för Vitryssland att slippa köpas upp av politiskt kontrollerat ryskt kapital.

En dialog måste därför inledas, om så bara för att få till stånd rättsliga och politiska förhållanden i Vitryssland som främjar investeringar av EU-kapital i landet. Denna dialog får emellertid inte utgöra ett tillfälle för regimen att skaffa trovärdighet eller legitimitet. Den måste därför åtföljas av åtgärder från Vitrysslands sida som, om än inte i hög grad men åtminstone på ett synligt sätt, tydligt anger riktningen för förändringar av det politiska systemet. Fram till dess bör alla samtal med företrädare för de vitryska myndigheterna, var de än hålls, balanseras med möten på samma nivå mellan EU-politiker och de främsta företrädarna för oppositionen.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! På gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens vägnar välkomnar jag delegationen med de välkända politikerna Aljaksandr Milinkevitj och Aleksander Kozulin, som följer vår debatt här i Europaparlamentet i dag och sedan kommer att kunna redogöra för den i sitt eget land.

Det är fortfarande ett problem att information om vårt arbete för Vitryssland här måste gå den vägen eftersom det inte finns några andra alternativ. Det är ett tecken på att de grundläggande förutsättningarna för en demokratisk utveckling i Vitryssland ännu inte åstadkommits. Yttrande- och informationsfrihet är av avgörande betydelse för demokrati.

I somras avlade president Viktor Jusjtjenko ett offentligt löfte om att valet i hans land skulle hållas på ett öppet, demokratiskt och rättvist sätt, och det löftet bröt han. En valkampanj där oppositionen nekas alla möjligheter att presentera sina kandidater i hela landet och där villkoren ändras i så hög grad att inte ens en välorganiserad opposition kan få en enda kandidat vald ger inte ett fritt, demokratiskt val. Vår resolution är därför tydlig på den punkten.

Vi måste inkludera kravet att visumförbudet ska hävas och, med tanke på dagens läge, kravet på ett nytt finansiellt instrument med medel till stöd för oppositionen och folket i deras försök att införa demokrati.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Den politik som går ut på ett snabbt öppnande mot Vitryssland är ogenomtänkt och har genomförts på ett amatörmässigt sätt. Uttalanden om återupptagna förbindelser har börjat komma från EU och vissa medlemsstater innan Lukasjenko-regimen tagit några bestående steg mot frihet. Vi har gjort detta i god tro. Denna lärdom bör få oss att vara tydligare i framtiden.

Visst kan vi öppna oss mot Vitryssland, men först om regeringen i Minsk tar konkreta steg mot frihet: inleder politisk dialog genom en tv-kanal eller tidning för oppositionen. EU bör ge stöd för ett åtminstone delvis fritt parlament som inkluderar oppositionella som förts fram av folket, inte av Lukasjenko. Det är den enda taktik – att ge något i utbyte mot något – som kan upprätthålla vår trovärdighet och ge Vitryssland en möjlighet till demokratisering.

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Fru talman! Om alla partier har samma möjlighet att ta parlamentsplatser vid val i Vitryssland är chansen stor att den sittande presidenten Aleksandr Lukasjenko vinner de flesta. Han har högt anseende bland dem som sätter social trygghet högre än individuell frihet. De uppskattar den mycket mindre graden av kaos i Vitryssland jämfört med i ett antal andra tidigare Sovjetrepubliker. Å andra sidan väcker han avsky hos människor som motsätter sig hans strävan efter förening med Ryssland. De är fästa vid det särskilda vitryska språket, som var orsaken till att landet bildades för nästan 90 år sedan. Många intellektuella som mer vänder sig mot Polen, Litauen och EU har lämnat landet.

Det måste bli ett slut på misshandeln av demonstranter, fängslandet av oppositionella och alla andra försök att göra det omöjligt för oppositionspartier att överleva. Vallagar som gör det lätt att utestänga hela oppositionen från parlamentet är dåliga vallagar. Vi får inte söka konfrontation med landet utan måste göra allt vi kan för att stödja dess demokratisering.

Situationen i Vitryssland har på senare tid förbättrats en del jämfört med tidigare år. Politiska fångar har frigetts och regeringen vill närma sig EU. Regeringen hade också tillkännagett att parlamentsvalet skulle bli rättvist den här gången – men vad som hände sedan var långt ifrån någon bekräftelse på det. Vitryssland tillämpar fortfarande dödsstraff, och i strid med lagen är medierna inte oberoende. Under den kommande perioden måste fri rörlighet mellan EU och Vitryssland främjas, och en dialog måste hållas med både regeringen och de organisationer som inte kontrolleras av staten.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Många vitryska medborgare hoppas på förbättrade förbindelser med EU som kan leda till en positiv reformdynamik i deras eget land. Jag stöder helt och hållet denna önskan. Det är också därför alla EU-institutioner successivt bör närma sig regeringen i Minsk, utan att det påverkar deras egen politiska trovärdighet och med förbehåll för strikta villkor (se punkt 10 i resolutionen).

Jag ser det som ett viktigt konkret steg i denna riktning att vi anpassar – dvs. sänker (se punkt 13 i resolutionen) – kostnaden för EU-visum för vitryssar; i dag kostar det 60 euro för ukrainare jämfört med 35 euro för ryssar. Jag skulle vilja veta vad rådet och kommissionen anser om detta förslag.

Något som jag tycker var märkligt i resolutionen – som jag i övrigt tänker stödja – var punkterna 7 och 8. I dessa punkter efterlyser vi verkligt demokratiska val och respekt för mänskliga rättigheter, men vi vänder oss bara till den vitryska regeringen. Vi bör även vända oss till parlamentet, eftersom det är vår naturliga diskussionspartner.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Det val som hållits i Vitryssland har redan blivit föremål för en rapport från OSSE:s delegation. Det var varken öppet eller ärligt eller demokratiskt. Det kan dock konstateras att politiska fångar frigetts, åtminstone de huvudsakliga. Skälen till deras fängslande har dock inte undanröjts. Vi kan inte vara helt säkra på att inte antingen de (som nyligen frigetts) eller andra inom kort kommer att gripas på nytt i Vitryssland. Vi måste se till att orsakerna undanröjs och inte bara effekterna. Vi bör också utnyttja det tillfälle som denna debatt erbjuder för att erinra om att det finns ytterligare 14

personer i Vitryssland vars frihet begränsas genom att de dömts till antingen husarrest eller straffarbete för verksamhet till stöd för mänskliga rättigheter och frihet.

Vårt uttalande är mycket välavvägt. Å ena sidan uttrycker vi tillfredsställelse över att fångarna frigetts, å andra sidan missnöje med valets genomförande och resultat. Samtidigt stöder parlamentet i punkt 12 "steg för steg"-politiken i framtida förhandlingar med Vitryssland och säger att vi kan gå med på att delvis häva sanktionerna i högst sex månader under förutsättning att en del mycket omfattande förändringar sker som skulle förbättra situationen framför allt när det gäller mediernas frihet i Vitryssland. Detta är ett positivt steg som jag varmt förespråkar. Samtidigt vill jag vädja till både det franska ordförandeskapet och det tjeckiska, som tar över under första halvåret nästa år, att se till att man alltid, när officiella möten hålls med företrädare för de vitryska myndigheterna, avsätter tid för möten med företrädare för oppositionen. Man måste också uppbåda viljan att sänka kostnaderna för visum för vitryssar, för annars kan vi inte föra denna nation närmare Europa.

Som polack vill jag uttrycka min uppskattning för att parlamentet beslutat att notera att den polska minoritetens verksamhet i Vitryssland begränsas av de vitryska myndigheterna, och att det finns en lagligen vald myndighet som företräder polackerna, ledd av Angelika Borys.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (EN) Fru talman! Resolutionen om situationen i Vitryssland visar vad de styrande i Bryssel och Minsk skulle kunna göra för att inte tappa fart när det gäller att förbättra sina förbindelser.

Jag stöder Jan Marinus Wiersmas ståndpunkt, som också speglar den hållning som intagits av den vitryska oppositionen, företrädd av Aleksander Kozulin och Aljaksandr Milinkevitj. EU:s politik att straffa Vitryssland och vitryssarna för deras regims handlande ledde inte till det förväntade resultatet. Alla dörrar måste öppnas för direkta kontakter mellan folken, och visumhindren, som strider mot sunt förnuft, måste avskaffas.

Om regeringen i Minsk verkligen är villig att förbättra samarbetet med EU bör detta skapa gynnsammare villkor för inledandet av ömsesidiga diskussioner, inte bara externt utan även inom landet. Det kan göras genom att inleda samtal om de politiska, ekonomiska, sociala och människorättsliga frågor som rör alla politiska partier, oppositionskrafter, icke-statliga organisationer och fackföreningar.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). - (NL) Fru talman, herr rådsordförande! För bara några veckor sedan ansåg ni att det var för tidigt att bjuda in den vitryske utrikesministern Sergej Martynov till Paris. Nu menar ni uppenbarligen att tiden är inne. Uppriktigt sagt förstår jag fortfarande inte, inte ens efter ert uttalande, exakt vilket resonemang som ligger bakom denna svängning. Som alla här redan har konstaterat uppfyllde ju valet den 28 september inte på något sätt de standarder som vi alla känner till och som ni också lägger så stor vikt vid. Ett möte på denna nivå och med denna inramning – informell eller ej – tycks vara belöningen till regimen. Men för vad?

I morse hade även jag nöjet att återigen utbyta åsikter med Aljaksandr Milinkevitj och Aleksander Kozulin. Den vitryska oppositionen står enad och kanske starkare än någonsin. Samma opposition måste därför ges möjlighet att nå ut till det vitryska folket, och det vitryska folket måste ges möjlighet att direkt få uppleva europeiska friheter. Det är oacceptabelt att ett visum till EU fortfarande kostar 60 euro medan den genomsnittliga månadslönen i Vitryssland är ynka 250 euro. Hur många gånger måste vi be om detta?

Jag ifrågasätter inte att det är lämpligt och nödvändigt med en dialog på någon nivå. Det är dock uppenbart att Aleksandr Lukasjenkos vackra ord ofta är tomma ord, och den tilltänkta dialogen måste därför vara motiverad och även mycket målinriktad. Min fråga här är följande: Exakt vilken är rådets specifika färdplan? Jag skulle väldigt gärna vilja veta mer om detta.

Jag vill avsluta med en fråga som Jan Marinus Wiersma också tog upp. Är rådets ordförande redo att ta emot även Aljaksandr Milinkevitj och Aleksander Kozulin nästa måndag, antingen före, under eller efter samtalet med Sergej Martynov? Det är upp till er, men jag vill klargöra att det vore det enda lämpliga budskapet att sända under rådande omständigheter.

(EN) Tyvärr måste jag lämna kammaren om några minuter. Jag ber om ursäkt för olägenheten, men jag skulle vilja ha ett ärligt svar.

Wojciech Roszkowski (UEN). - (PL) Fru talman! I dag ligger ödet för Vitryssland, ett land med 10 miljoner européer, i vågskålen. Vi kan inte stå bredvid och se det hända. Diktatorer som Lukasjenko ger bara med sig om de utsätts för press. Det finns bara en fråga: I vilken riktning ska detta medgivande ske? Eftersom Ryssland har den ekonomiska nyckeln till Vitrysslands oberoende kan dess krav leda till att Vitryssland förlorar sin

suveränitet. Påtryckningar från EU kan vara effektiva om Lukasjenko har något att förlora och EU något att erbjuda. Han verkade kunna gå med på förändringar, men valet nyligen kan knappast kallas för något annat än en fars. Diktatorns rädsla och envishet kan leda till en suveränitetsförlust för Vitryssland.

Lukasjenko behöver inte förlora på en demokratisering av Vitryssland om han har stort förtroende hos folket. Det måste dock handla om verkliga steg mot demokrati, inte bara en skenföreställning där den vitryska oppositionen får betala priset. Trots risken för ett mörkt scenario får inte EU godta detta pris. Låt oss emellertid inte avbryta dialogen om landets oberoende står på spel. Som Aljaksandr Milinkevitj sa i dag är framtiden för demokratin i landet beroende av om det kan behålla sin självständighet.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). - (HU) Tack, fru talman. Även om det vitryska parlamentsvalet, som observerades av OSSE, inte levde upp till kraven på rättvisa och fria val kommer ministerrådet vid sitt möte i nästa vecka med all sannolikhet ge klartecken för en politisk dialog. Aleksandr Lukasjenko har inte gjort någonting ovanligt. Efter kriget i Georgien frigavs tre politiska fångar. Därigenom uppfylldes EU:s enda villkor för ett inledande av dialogen. Det är uppenbart att väst efter kriget i Georgien behövde varje liten åtgärd som kunde vidtas för att försöka skapa en motvikt mot regeringen i Moskvas växande inflytande i det postsovjettiska territoriet. Men även om Lukasjenko lyckades arrangera dialogen så som han själv önskar, vilket slags dialog kan vi förvänta oss med de styrande i Moskva?

EU-ledare i Bryssel måste inleda en dialog som bygger på ett tidigare överenskommet benchmarksystem, annars kan EU bara bli en förlorare i denna dialog. Lukasjenko kommer att utnyttja detta för att stärka sin maktposition inom landet och behålla de nära banden med regeringen i Moskva, inte för att erbjuda successiv politisk liberalisering. Samtidigt skulle EU kunna förlora sitt främsta östvapen, dvs. sin image. Det är upp till oss att besluta ...

Adrian Severin (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill varna för en politik som tenderar att belöna Vitrysslands ledning som kompensation för sådana beslut av Rysslands ledning som vi ogillar.

Det är ett rent önsketänkande att tro att vi på detta sätt kan skapa en brytning mellan de styrande i Moskva och Minsk eller att få president Aleksandr Lukasjenko att ändra politisk inriktning.

Vi bör inte heller uttala oss om frigivning av politiska fångar som inte borde ha gripits. I stället måste Europeiska unionen undvika en isolering av Vitryssland och inleda en dialog med landets ledning. För att nå detta syfte är det nödvändigt att utarbeta ett paket med motiverande åtgärder som bör kunna övertyga både regimen och de vanliga medborgare som troskyldigt stöder den om att Europeiska unionen skulle kunna bidra till att ge det vitryska folket ett bättre liv.

Å andra sidan måste varje öppning vara successiv, villkorad och ömsesidig, och den måste framför allt inriktas på att gagna samhället och inte den politiska ledningen.

Aleksandr Lukasjenko har sagt att det i vilket land som helst är bra med en opposition, men inte en opposition som till 100 procent stöds från utlandet. Problemet är att oppositionen i Vitryssland inte skulle kunna överleva eftersom den undertrycks av regimen. Därför får vi inte överge den demokratiska oppositionen.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Visumfrågan är mycket viktig för alla vitryssar. Men jag vill fästa uppmärksamheten på en specifik situation när det gäller resor.

Genom Chernobyl Children's Project International som grundats av Adi Roche i Irland får varje år ungefär 1 000 barn komma från Vitryssland till Irland under några veckor för att få vila och rekreation och i vissa fall även medicinsk behandling. Sedan verksamheten inleddes har sammanlagt 17 000 barn kommit till Irland.

Nu har barnens tillstånd att resa till Irland tyvärr dragits in, och detta har fått förödande följder för alla berörda: barnen, deras värdfamiljer och många andra. Detta är ett så bra projekt som är till gagn för alla.

Just nu håller ett avtal mellan regeringarna på att utarbetas och jag hoppas att det snart blir färdigt, men jag vet att Irland under tiden försöker få ett undantag från förbudet.

Jag vill be kommissionen och rådet att de, kanske genom informell dialog, ska göra allt vad de kan för att se till att detta mycket värdefulla projekt kan fortsätta. Jag vet att det bara rör sig om en detalj i situationen som helhet, men det är en detalj som kan göra en så positiv skillnad för så många människor.

Jana Hybášková (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Vi har skisserat utrikespolitiken, vi har fört en debatt om den sydliga dimensionen och den östliga dimensionen. Vi tjecker och slovakar i utskottet för utrikesfrågor markerade den 21 augusti 40-årsdagen av Sovjetarméns inmarsch i Tjeckoslovakien genom att debattera situationen i Georgien. Den östliga dimensionen har blivit verklighet. Detta är ofrånkomligt, och därför måste vi agera. Politik är inte någonting förutsägbart. Politik handlar om en kontext, och vi känner till kontexten. Av denna anledning måste vi helhjärtat stödja Vitryssland på landets väg mot Europa. Jag stöder därför helt och fullt resolutionsförslaget i dess nuvarande lydelse. Vi får inte isolera Vitryssland, men vi får inte heller kalla landet för en demokrati. Vi måste uppmana Vitryssland att avskaffa dödsstraffet, att tillåta studenterna att återvända till universiteten, att tillåta dem som har vägrat att tjänstgöra i Vitrysslands väpnade styrkor att återvända utan att straffas och att tillåta icke-statliga organisationer att registreras. Men vi då? Vad måste vi göra? Vi måste visa att vi följer Köpenhamnskriterierna. Vi måste agera som ett enat EU.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Herr talman! Framför allt vill jag hälsa Aljaksandr Milinkevich och Aljaksandr Kazulin, företrädare för den vitryska oppositionen, välkomna till Europaparlamentet i dag. Just nu är det mycket svårt att sätta fingret på EU:s politik gentemot Vitryssland. Å ena sidan har vi hela tiden att göra med en auktoritär stat samtidigt som vi å andra sidan ser tecken på en viss utveckling och vissa förändringar av detta system mot bakgrund av en komplicerad internationell situation. Just nu bör EU:s politik framför allt helt och hållet vara inriktad på det vitryska folket. Frågan är: vem kommer att förlora mest på sanktioner? Lukasjenkoregimen eller Vitrysslands folk? Detta är en fråga som vi själva måste besvara inom de olika EU-institutionerna. Det råder ingen tvekan om att vi nu måste utforma en politik där våra mål specificeras, en politik som innebär att EU:s insatser gagnar Vitryssland.

Jas Gawronski (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Just nu mottar vi motstridiga signaler från regeringen i Minsk, och detta innebär redan ett slags framsteg i förhållande till den tidigare situationen, men det nyligen hållna parlamentsvalet förstärkte den populära västliga bilden av Vitryssland som ett slags bananrepublik. Å andra sidan är frigivandet av politiska dissidenter nyligen en välkommen utveckling. Om det är ett försök från Lukasjenkos sida att räcka ut en hand till väst bör vi belöna hans insats med vårt försiktiga stöd. Men vi bör inte göra oss några illusioner om de omfattande kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och de politiska friheterna i Vitryssland. Vi måste framför allt inrikta oss på folket och det civila samhället i Vitryssland – och i detta fall fullföljer parlamentet en ädel och mycket viktig tradition, i synnerhet efter Ingrid Betancourts anförande i dag.

Vitrysslands folk längtar efter att inta sin plats i det nya Europa. De behöver få veta att vi bryr oss om dem och att vi inte kommer att ignorera dem.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Herr talman! Det har ägt rum flera viktiga förändringar i Vitryssland under de senaste veckorna. Den viktigaste var frigivandet av politiska fångar: Aljaksandr Kozulin, som är närvarande här, Sjarhej Parsjukevich och Andrej Kim. Trots detta levde parlamentsvalet tyvärr inte upp till internationella demokratiska standarder. Vad innebär detta för oss? Min uppfattning är att Europeiska unionen i mycket högre grad än hittills bör stödja det civila vitryska samhällets utveckling och begreppet demokrati och mänskliga och medborgerliga rättigheter. Jag anser också att vi måste överväga att öka vårt ekonomiska stöd, till exempel till oberoende medier, icke-statliga organisationer, oberoende fackföreningar osv. En sänkning av visumavgifterna eller ett totalt avskaffande av dem för vitryska medborgare, särskilt ungdomar och studerande, bör ingå i detta stöd till det civila vitryska samhället. Som vi redan har hört kostar ett visum 60 euro, vilket motsvarar veckolönen för en genomsnittlig vitrysk medborgare. Detta tål att tänka på.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag uppmanar rådet och kommissionen att påverka de vitryska myndigheterna så att de upphör med sin praxis att utfärda utresevisum till sina medborgare, särskilt till barn och studerande. I de flesta fall krävs det visum för att komma in i ett land, men i Vitryssland krävs det ett visum för att man ska få lämna landet.

Under PPE-DE-gruppens möte i förmiddags tog jag upp frågan om det internationella reseförbudet för barn från Vitryssland med den vitryske oppositionsledaren Aljaksandr Milinkevich. Han sa till vår grupp att den vitryska regimen har infört detta reseförbud eftersom den inte vill att barn ska få se hur man lever i andra delar av världen.

Från min egen valkrets Ireland South har man samlat in och använt ungefär 70 miljoner euro för att ta hand om barn och för att förbättra deras levnadsförhållanden på barnhemmen. Min kollega Marian Harkin har

redan nämnt förbudet här i kväll. Jag förstår nu att det bilaterala avtalet mellan Irland och Vitryssland inte kommer att vara klart förrän i maj eller juni. Därför instämmer jag i hennes krav att Irland ska beviljas undantag från förbudet så att barnen kan resa till jul och få den hjälp och det stöd de behöver.

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Herr Milinkevich, herr Kozulin! Det gläder mig verkligen att ni är närvarande här under dagens debatt om ert land Vitryssland. För mig står ni som representanter för Vitrysslands möjligheter att en dag bli ett fritt och demokratiskt land.

Det orättvisa oktobervalet i Vitryssland stärkte ännu en gång Aleksandr Lukasjenkos totalitära regim. Av de 110 platserna i det vitryska parlamentets underhus vanns inte en enda av oppositionen. Även om en del politiska fångar frigavs i augusti skulle de när som helst kunna hamna i fängelse igen.

Mina damer och herrar! Genom att göra små förbättringar av valprocessen försöker Aleksandr Lukasjenko övertyga oss om att EU inte längre har någon anledning att isolera Vitryssland. Även om goda förbindelser med Minsk-regimen skulle vara till gagn för båda sidor måste unionen kräva mer än rent kosmetiska förändringar för att förbättra demokratin. EU måste kräva fria medier i Vitryssland och att alla demokratiska krafter kan bli delaktiga i den process varigenom landet styrs.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Det franska ordförandeskapet följer noga utvecklingen i alla EU:s östra grannländer: Georgien och Ukraina, där toppmötet den 9 september innebar ett enormt stort framsteg i förbindelserna mellan EU, Ukraina och Moldova – jag var där för två dagar sedan för att diskutera de framtida förbindelserna mellan Europeiska unionen och Moldova i form av ett nytt och mer långtgående avtal än det nuvarande partnerskaps- och samarbetsavtalet. Det är således i detta sammanhang som vi noga följer utvecklingen i Vitryssland.

I likhet med er beklagar vi att regimen inte utnyttjade valet den 28 september som ett tillfälle att markera framsteg i riktning mot demokrati. Samtidigt noterar EU med tillfredsställelse ett antal positiva händelser, i synnerhet frigivandet av politiska fångar. Det måste föras en debatt mellan utrikesministrarna i Luxemburg på måndag i samma anda som under den debatt som har förts här. Vårt budskap är att Europeiska unionen är beredd att göra eftergifter om myndigheterna i Minsk verkligen anstränger sig. Vi behöver en progressiv strategi – sanktionerna kommer med andra ord inte att upphävas med en gång – och en villkorad strategi som innebär att EU kommer att reagera på positiva signaler från regimen, men dessutom behöver vi en strategi som tar sikte på vad som gagnar det civila samhället, vilket också Adrian Severin framhöll.

Jag vill förklara att barn och studerande naturligtvis kan få visum. Det beror på ambassaden, men det är tillåtet enligt Schengensystemet. Vi måste utöva påtryckningar på myndigheterna i Minsk så att de ser till att dessa visum utfärdas, även om detta inte är EU:s ansvar. Jag vill också påpeka att det finns specifika fördelar när det gäller unga människor och barn som bor nära den vitryska gränsen.

EU kommer att fortsätta att stödja oppositionen. Jag har själv nyligen haft ett möte med Aljaksandr Milinkevich, Aljaksandr Kozulin och Jacek Protasiewicz, och parlamentet kan vara stolt över att ha tilldelat Aljaksandr Milinkevich Sacharovpriset. Jag anser att detta är en gest som hedrar Europaparlamentet. Som vi redan har sagt är det viktigt att varje företrädare för en medlemsstat som besöker Minsk också träffar oppositionen. Därför har vi inte förlorat hoppet om att regimen ska utvecklas mot större liberalisering så att Vitryssland inte uteslutande är hänvisat till sina bilaterala förbindelser med Ryssland.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! När det gäller frågan om vi är beredda att ta emot oppositionen på måndag i samband med rådets möte (allmänna frågor och yttre förbindelser) anser jag att detta är ett intressant förslag. Vi kommer att undersöka denna möjlighet och jag kommer att vidarebefordra ledamöternas åsikter till Benita Ferrero-Waldner. Det är emellertid ordförandeskapets uppgift att framföra inbjudan. Om mötet med oppositionen äger rum är kommissionsledamöterna naturligtvis beredda att delta.

När det gäller frågan om EU:s bistånd till Vitryssland är biståndet framför allt inriktat på att stödja det civila samhället och att tillgodose befolkningens behov: en kombination av ENPI-resurser på 20 miljoner euro för 2007–2010, för att tillgodose befolkningens behov och för att främja demokratisering över huvud taget, och anslag från det tematiska programmet för icke-statliga aktörer och lokala myndigheter samt instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter för att stödja demokratiseringen och det civila samhället i snävare bemärkelse.

Vi räknar med ytterligare insatser för att underlätta de icke-statliga organisationernas verksamhet, särskilt på området mänskliga rättigheter och oberoende medier. Det ställdes en fråga om förbudet för föräldralösa

Tjernobylbarn att resa till och vistas i EU-medlemsstater. Kommissionen har tillsammans med ledarna för missionerna i Minsk tagit upp frågan om de föräldralösa Tjernobylbarnen med myndigheterna, och det kommer vi att fortsätta med så länge det är nödvändigt. Dessutom kommer kommissionen även i fortsättningen att stödja insatser för att lindra effekterna av Tjernobylkatastrofen.

Avslutningsvis vill jag säga att denna livliga debatt visar att det finns ett tydligt intresse för Vitryssland vid denna kritiska tidpunkt. Otvivelaktigt är det nu dags att göra strategiska val när det gäller vår strategi gentemot Vitryssland i detta komplicerade läge. Jag har med intresse lyssnat på parlamentsledamöternas åsikter, och jag förstår att några av er anser att ett begränsat och välavvägt upphävande av sanktionerna skulle kunna användas som ett positivt påtryckningsmedel för att åstadkomma demokratiska framsteg.

Vi avvaktar nu parlamentets resolution om Vitryssland som kommer att antas i morgon, och vi kommer att ta vederbörlig hänsyn till er uppfattning i vårt beslut som kommer att fattas inom kort.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Resultatet av valet i Vitryssland talar för sig självt. Detta resultat var i stort sett förväntat: oppositionen krossades av president Lukasjenkos kraftfulla maskineri som effektivt förhindrade att valet genomfördes på ett korrekt sätt.

För mig verkar det som om EU ännu en gång slår dövörat till: påståendena om valfusk, skrämseltaktik, våld och trakasserier har hittills inte tagits på allvar trots att internationella observatörer har bekräftat de uppenbara kränkningarna som ligger ljusår från vad som krävs enligt demokratiska normer.

Jag förväntar mig att Europeiska unionen ska uttala sig tydligare och mer rakt på sak och vidta nödvändiga politiska och diplomatiska åtgärder. Låt oss undvika de vanliga proklamationerna och fina resolutionerna, avsiktsförklaringarna. Detta skulle bara vara hyckleri och symbolisera ett EU som inte är i stånd att uttrycka en auktoritativ och bestämd ståndpunkt.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Ännu en gång har Lukasjenko "kringgått" Europeiska unionen som har visat sin naivitet genom att inte ställa några grundläggande krav på regimen. Lukasjenko har visat sig vara en slugare politiker än EU har tänkt sig. Valet och vad som pågick under valkampanjen visade att EU:s strategi var dåligt förberedd. Detta borde göra EU medvetet om hur naiv unionen är i sin östpolitik. Till att börja med kommer EU att kräva att Minsk-regimen gör specifika insatser för att främja medborgarnas friheter om processen i riktning mot större öppenhet mot Vitryssland ska fortsätta.

Det är oerhört viktigt att väst inser att detta val var en fars eftersom det inte var något fritt val. Om detta val erkänns kommer vi att få uppleva hur Lukasjenko fortsätter att bedriva sitt spel med väst, ett spel som bara han kommer att dra nytta av. Medierna är fortfarande inte fria och det finns inte någon föreningsfrihet. De mystiska dödsfallen bland politiska aktivister har ännu tio år senare inte klarats upp. Frigivandet av politiska fångar innebär inte någon väsentlig förändring. Efter valet kommer förföljelsen att öka.

Hittills har Donald Tusks regering inte lyckats med någonting när det gäller att utforma en östpolitik. Inga specifika resultat har uppnåtts i förhandlingarna med Ryssland, Georgien har pacificerats, Ukraina är hela tiden på väg bort från EU och Vitryssland har behandlat vårt sändebud som om han inte existerade. Jag anser att man borde ta reda på vem som är upphovsmannen bakom denna komprometterande östpolitik.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Europeiska unionen håller på att analysera och anpassa sin politik gentemot Vitryssland. Den politik med sanktioner och isolering som vi hittills har bedrivit har inte lett till förväntat resultat. Denna politik har inte lyckats ändra myndigheternas repressiva karaktär. Den ryska offensiven i Georgien, som signalerade en återgång till Kreml-regimens imperieambitioner, var en ny omständighet. Denna offensiv har tveklöst noterats i Minsk och i andra länder som Ryssland anser tillhör dess inflytelsesfär. Det förefaller meningsfullt att försöka dra nytta av denna nya situation genom EU-diplomati samtidigt som man är fullt medveten om risken med att föra en dialog med en diktator. Detta gjordes i samförstånd med den vitryska oppositionen. Ytterligare en viktig omständighet var parlamentsvalet som ett test på god vilja från president Lukasjenkos sida.

"Morot och piska-diplomatin" har inte varit framgångsrik, men detta utesluter inte att man omprövar politiken gentemot Vitryssland i relation till hur situationen i detta land utvecklas. Målet är fortfarande detsamma – att föra in detta europeiska land i demokratins, marknadsekonomins och de mänskliga rättigheternas sfär. Jag är övertygad om att bevarandet av Vitrysslands självständighet är en nödvändig förutsättning, för endast om landet är självständigt finns det reella utsikter till demokratisering av landet. Det alternativa scenariot – demokratisering av ett land som har absorberats av det ryska imperiet – är en historisk illusion.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Mina damer och herrar! Vitryssland har upprepade gånger beskrivits som "Europas sista diktatur" och det är det fortfarande. Parlamentsvalet den 28 september var ett avgörande prov. Det var en fin gest av president Lukasjenko att frige politiska fångar före valet. Ändå har det blivit uppenbart att oppositionen inte kommer att komma in i parlamentet på kort sikt. OSSE utvärderade valet på ett korrekt sätt.

En av de viktigaste aspekterna när det gäller att stärka det civila vitryska samhället är Europeiska unionens visumpolitik. Det civila samhället måste i största möjliga utsträckning involveras i demokratiseringen av Vitryssland. För att kunna vara aktiva medborgare måste människor ha en mer vidsynt uppfattning om världen. Och möjligheten att resa ut från ett totalitärt land.

Vitryssarna behöver visum för att kunna resa. Att få ett Schengenvisum är en komplicerad och tidsödande process. Visumprocessen måste förenklas. Människor bör inte straffas. Genom att göra människors rörlighet till en komplicerad process försvårar vi för vitryssarna att bli delaktiga i Europeiska unionens värden och kultur. Det är inte vår avsikt att straffa det civila samhället i Vitryssland.

Det är hög tid för förändring. Det förtjänar Vitrysslands folk. Och det är vår uppgift som européer att hjälpa dem.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Med upprörande fräckhet och utan att ens ange en tillstymmelse till bevis som förevändning har de politiska krafter som stöder och tjänar EU undertecknat en gemensam resolution om att fördöma den vitryska regeringen för valet den 28 september. Den resolution som har föreslagits av de politiska krafterna inom den europeiska vänstern genom Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster är hållen i samma anda. Det är uppenbart att EU och de partier som företräder det "enkelriktade EU" (Ny Demokrati (ND), Panhelleniska socialistiska rörelsen (PASOK), den radikala vänsterkoalitionen Synaspismos (SYRIZA) och Folklig ortodox samling (LAOS)) gör gemensam sak med de företrädare för imperialismen som stöder den så kallade oppositionen – Natolakejen Aljaksandr Milinkevich. Denna opposition vann en "överraskande" andel på 6 procent i det tidigare presidentvalet men fick inte ett enda mandat vid det nyligen hållna parlamentsvalet.

Valresultaten bör tysta alla invändningar från EU- och USA-imperialisterna eftersom folket i Vitryssland stöder sin regerings politik mot Nato och EU. Det är detta som är så fruktansvärt irriterande och demoraliserande för de politiska krafterna i det "enkelriktade EU". Denna gång kan de inte åberopa frigivningen av "politiska fångar" som förevändning och inte heller bristen på jämbördig publicitet för kandidaterna. Nu då de erkänner att det fanns en sådan jämbördighet påstår de på ett skamligt och godtyckligt sätt att det nya parlamentet har "tvivelaktig demokratisk legitimitet".

Parlamentsledamöterna från Greklands kommunistiska parti fördömer båda dessa oacceptabla resolutioner och uttrycker sin solidaritet med Vitrysslands folk i dess kamp mot imperialistisk dominans.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Det nyligen hållna valet i Vitryssland kan beskrivas som allt annat än fritt och rättvist. Stalins ökända princip att det inte är viktigt vem som får rösterna utan vem som räknar dem gäller fortfarande i mycket hög grad i Vitryssland. Rösterna räknades till största delen utom synhåll för observatörerna. Därför blev t.ex. OSSE:s valobservatörer tvungna att inte erkänna valet.

Det finns ett omiskännligt hyckleri i Lukasjenkos försök att ställa sig in hos väst under den senaste tiden. Han har avgett loften om valets karaktär som han inte har kunnat hålla – åtskilliga valobservatörer berövades rätten till full insyn i valförfarandena. Vi får inte bortse från detta allvarliga brott mot de ideal som gäller för demokratiska val. Inga EU-sanktioner bör upphävas förrän en tydlig regimförändring har inletts.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Syftet med rådets och kommissionens ståndpunkt och Europaparlamentets resolution om situationen i Vitryssland är att utvärdera resultaten av parlamentsvalet den 28 september och även dess följder för EU:s förbindelser med Vitryssland.

Europeiska unionen befinner sig i en komplicerad internationell situation. Å ena sidan råder det inget tvivel om att Vitryssland inte har uppfyllt sina demokratiska förpliktelser, men å andra sidan ser vi en successiv, låt vara långsam, "uppmjukning" av det auktoritära systemet.

Under valet var det möjligt att observera vissa positiva företeelser i riktning mot demokratisering, som t.ex. frigivningen av politiska fångar, begäran om oberoende OSSE-observatörer och en förbättring av villkoren för valobservation. De vitryska myndigheterna uppfyllde emellertid inte alla sina skyldigheter. De bör bekräfta sin önskan att förbättra samarbetet med EU och skapa bättre förutsättningar för dialog med EU. De bör vidta reella och mer omfattande åtgärder i riktning mot demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och principen om rättssäkerhet.

Jag stöder helt uppmaningen från kommissionen och rådet om att ompröva och eventuellt tills vidare upphäva vissa av restriktionerna i EU:s politik gentemot Vitryssland. Det civila samhällets utveckling får inte försvåras. De sanktioner som införts av EU – särskilt de som gäller visumförfaranden och kostnaderna för att få visum – drabbar vanliga medborgare, inte de statliga myndigheterna.

18. Parlamentets sammansättning: se protokollet

19. Rättelser (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

20. Fullgörande av EG-domstolens dom i Turco-målet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

- en muntlig fråga till rådet från Marco Cappato och Michael Cashman, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, Anneli Jäättenmäki och Costas Botopoulos, för utskottet för konstitutionella frågor, om fullgörande av EG-domstolens dom i Turco-målet (O-0087/2008 – B6-0470/2008), och

- en muntlig fråga till kommissionen från Marco Cappato och Michael Cashman, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, Anneli Jäättenmäki och Costas Botopoulos, för utskottet för konstitutionella frågor, om fullgörande av EG-domstolens dom i Turco-målet (O-0088/2008 – B6-0471/2008).

Marco Cappato, frågeställare. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vår kollega under Europaparlamentets tidigare mandatperiod Maurizio Turco, som nu är radikal ledamot av det italienska parlamentet, ingav en ansökan – en ansökan som varje vanlig medborgare kan inge – där han begärde att få tillgång till handlingar i vilka namnen på de nationella delegationer som hade antagit vissa ståndpunkter under debatten hade hemlighållits. Rådet avslag Maurizios Turcos begäran och vägrade också att ge honom tillgång till ett juridiskt yttrande.

Rådets beslut överklagades till förstainstansrätten, som under tiden hade tvingat rådet att lämna ut upplysningar om de nationella delegationernas identitet. Förstainstansrättens utslag gick emot Maurizio Turco och gav rådet rätt för att förhindra en dom av EG-domstolen i målet. När förstainstansrättens dom överklagades till EG-domstolen ändrades dock det ursprungliga utslaget.

Domstolen hävdade helt enkelt att rätten att få tillgång till handlingar, särskilt handlingar med följder för lagstiftningen, måste vara tvingande därför att tillgång till handlingar var en demokratisk rättighet och varje undantag måste vara begränsat eftersom detta uppenbarligen var i allmänhetens intresse. Offentlig och laglig debatt om handlingar ökar institutionernas legitimitet och stärker allmänhetens förtroende för dem.

Den fråga vi ställer oss i dag är i korthet följande: hur tänker kommissionen och EU-institutionerna följa upp detta utslag? Kommer de med andra ord att utnyttja det som ett tillfälle till en grundlig översyn av de förfaranden som möjliggör direkt tillgång till handlingar?

Jag vet att vi talar om en vanlig medborgare, att detta är en ansökan som vilken medborgare som helst hade kunnat inge och inte en reform efter en institutionell debatt. Jag anser dock att just detta är styrkan i Maurizios Turcos initiativ eftersom det visar att ett enskilt mål kan leda till mer påtagliga resultat än vad som är möjligt med institutionella initiativ.

Vi måste absolut ha möjlighet att offentliggöra dessa handlingar. Människor behöver veta att det till exempel under Europeiska kommissionens presskonferens i dag bekräftades att kommissionen ännu inte har begärt in upplysningar av den italienska regeringen i en fråga som Maurizio Turco själv tog upp, nämligen diskrimineringen inom den religiösa undervisningen i Italien.

Hur kommer det sig att dessa upplysningar ännu inte har begärts in? Det är ett konkret exempel på de mekanismer som gör det omöjligt för medborgarna att granska EU-institutionernas verksamhet. Därför bör detta ge anledning till en grundlig översyn av reglerna om tillgång till handlingar och formerna för offentliggörande.

Anneli Jäätteenmäki, frågeställare. – (FI) Herr talman! I demokratiska länder är lagstiftningsprocessen öppen och offentlig. Medborgare kan ta reda på hur deras parlamentsledamöter har röstat och vad som ligger bakom ett beslut. Så är dessvärre inte fallet i EU. Vi kan inte skryta med att EU är demokratiskt och öppet och att våra medborgare kan få tillgång till de handlingar som ligger till grund för lagstiftning. Därför har vi faktiskt frågat kommissionen vad man tänker göra först för att ändra sina regler och sin praxis med anledning av detta domstolsbeslut, så att det skapas öppenhet, insyn och demokrati, och vilka åtgärder rådet planerar för att skapa öppenhet och demokrati och även ge tillgång till nationella yttranden efter ett beslut. Om yttrandena inte är öppna och offentliga har människor ingen möjlighet att kontrollera vad deras representanter gör. Det är hög tid att vi omgående vidtar åtgärder så att EU äntligen – och med stolthet – kan säga att vi har demokrati och öppenhet och insyn i lagstiftningen.

(Applåder)

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru vice talman, mina damer och herrar! Jag vet hur engagerade ni är – inte minst ni, herr talman – i frågan om insyn, och i denna fråga har ni ordförandeskapets stöd. Det är mycket viktigt att våra medborgare förstår hur EU-beslut som påverkar dem – och hit hör EU:s lagstiftning – fattas och vi måste självklart gå framåt på detta område.

Jag välkomnar er fråga eftersom den ger oss tillfälle att pröva den svåra frågan om allmänhetens tillgång till juridiska yttranden. Det är detta domstolsbeslutet gäller, men hela vår öppenhetspolicy måste ses över i ljuset av detta beslut.

Turco-målet är viktigt eftersom det är första gången EG-domstolen – vilket ni också påpekade – har fattat ett beslut om enskilda fall som gäller juridiska yttranden och på vilka villkor allmänheten ska få tillgång till dem. Domstolen erinrar i sitt beslut om vikten av öppenhet och insyn i lagstiftningsprocessen så att medborgarna kan bli mer delaktiga i beslutsprocessen. Det slås dessutom fast att det i förordning nr 1049/2001 om allmänhetens tillgång till handlingar i princip införs en skyldighet att lämna ut yttranden som avges av institutionens rättstjänst beträffande lagstiftningsprocessen.

För att besvara er fråga, herr Cappato, så vidtog rådet de åtgärder som krävs för att efterleva domstolens beslut i början av juli 2008. Rådet verkställde beslutet och lämnade ut den handling som Maurizio Turco hade begärt. Man beslutade därefter att anpassa sin praxis till domstolens beslut och ta hänsyn till denna princip såsom den slås fast i domen.

Det stämmer att det finns undantag – fast det var domstolen själv som definierade dem i sitt beslut – för yttranden som är av särskilt känslig art eller har en särskilt stor räckvidd. Men rådet måste som ni vet under alla omständigheter motivera eventuella avslag.

Rådet har tagit emot flera ansökningar som uttryckligen rör juridiska yttranden från rådets rättstjänst och har tillämpat domstolens principer. Ni kan emellertid inte vara ovetande om att ett offentliggörande av en institutions interna juridiska yttranden kan påverka institutionernas rättmätiga intresse av att begära och få sakliga och oberoende yttranden. Vi måste göra en avvägning mellan dessa två saker. Det var därför lagstiftaren var så angelägen om att juridiska yttranden skulle omfattas av sekretess och detta är en faktor som vi menar kvarstår.

Jag inser att mina svar är väldigt tekniska och ber om ursäkt för detta. Det här är emellertid de officiella svar som lämnas på rådets vägnar. Därutöver är detta ett tillfälle för mig att se över öppenhetspolicy. Vi måste skilja mellan olika aspekter av denna policy. När det för det första gäller den direkta tillgången till arbetsdokument – som är det er fråga gäller – kan jag bekräfta att rådet till fullo tillämpar artikel 12 i förordning nr 1049/2001 och bilaga II till rådets arbetsordning, i vilka det krävs att det ska finnas ett offentligt register och fastställs närmare bestämmelser för hur allmänheten ska få direkt tillgång till rådets handlingar.

Jag vill inte tråka ut er med alltför mycket teknisk information eller alltför många siffror, men faktum kvarstår att siffrorna talar sitt tydliga språk. Det register som har gjorts tillgängligt för allmänheten innehåller nämligen hänvisningar till mer än en miljon handlingar som har producerats sedan 1999. Utan tvivel kommer ni att svara att kvantitet inte är detsamma som kvalitet.

Jag tycker att det viktiga är hur begripliga institutionernas beslut är och hur de förmedlas. Det är detta Margot Wallström arbetar med när det gäller lagstiftningsförfarandet, och det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning innehåller allmänna åtaganden om insyn. Åtgärder har redan vidtagits inom ramen för detta avtal. Alla rådets överläggningar inom medbeslutandeförfarandet är offentliga och rådet har regelbundet offentliga debatter om viktiga frågor som rör EU:s och dess medborgares intressen.

För att förbättra allmänhetens möjligheter att ta del av överläggningarna har rådet dessutom en webbplats med en länk till direktsändningar av rådets överläggningar, vilket ni säkert håller med mig om är en betydelsefull och dessutom mycket spännande sak.

Ordförandeländerna i rådet har också en viktig roll. Det franska ordförandeskapet har precis som tidigare ordförandeländer satsat mycket på sin webbplats <http://www.ue2008.fr>, som är flerspråkig och har en webb-tv med flera kanaler som liknar den som det gläder mig att Europaparlamentet har lanserat.

Den tredje och sista punkten är att vi måste kunna tillgodose allmänhetens efterfrågan på information. För att göra detta har det även inrättats en informationstjänst för allmänheten – och detta är enligt min uppfattning det viktigaste – eftersom det vi är sämst på är tveklöst den praktiska information som vi ger allmänheten. Det är därför medborgarna har rätt att känna sig oroade och klaga på bristen på insyn i systemet. Det beror på våra bristfälliga resurser och på webbplatser som inte är tillräckligt samordnade eller gör det möjligt för allmänheten att hålla sig à jour med lagstiftningen. Det är på denna sista punkt som rådet måste inrikta sitt arbete.

Det var de här punkterna jag ville ta upp. Insyn är något mycket viktigt. Vi har nått en viktig överenskommelse om kommunikation med kommissionen och Europaparlamentet som ska öka insynen och jag är övertygad om att de interinstitutionella förhandlingar som vi har fört med Margot Wallström och Europaparlamentets vice talman ger oss möjlighet att gå vidare på bästa tänkbara sätt.

Det handlar om en gemensam uppgift som vi nu måste komma underfund med. Kom ihåg att vi har en politisk ambition att öka denna insyn genom informations- och kommunikationspolitiken, framför allt den praktiska information om lagstiftningen som måste ges till medborgarna. För att göra detta måste vi i större utsträckning utnyttja den nya informationstekniken. Jag vet att detta är en angelägen fråga för såväl parlamentet och kommissionen som rådet.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna så mycket för deras frågor.

EG-domstolens beslut i Turco-målet är – som vi redan har hört – naturligtvis mycket viktigt. Kommissionen håller helt med domstolen när den erinrar om vikten av en öppen lagstiftningsprocess. Vi kommer självfallet att respektera detta beslut och fullt ut ta hänsyn till det i vårt dagliga arbete.

Jag vill vara så tydlig som möjligt, men måste vara ganska kortfattad i mina svar på era fem konkreta frågor. Den första handlar om bättre lagstiftning, våra interinstitutionella förbindelser och förordning nr 1049/2001. Beslutet i Turco-målet handlar om allmänhetens tillgång till handlingar. Det finns ingen direkt koppling till vårt interinstitutionella samarbete. För det har vi vårt regelverk för utökat interinstitutionellt samarbete som jag tror fungerar mycket bra. Våra två institutioner har goda erfarenheter av att arbeta tillsammans i lagstiftningsprocessen för att uppnå målet om bättre lagstiftning.

När det gäller er andra fråga om tillgången till information om pågående offentliga samråd vill jag börja med att nämna den databas som vi på vårt fikonspråk kallar PreLex. Syftet med denna databas är att underlätta tillgången till förberedande lagstiftningshandlingar med hjälp av en gemensam inkörsport. Det är i praktiken en portal med länkar till viktiga förberedande lagstiftningshandlingar. Databasen sköts av publikationsbyrån och baseras på information som lämnas av kommissionen. Och den är framför allt direkt tillgänglig för allmänheten på Europaservern.

Även när det gäller offentliga samråd som inleds av kommissionen finns det en gemensam inkörsport på Europaservern, nämligen "Din röst i Europa". Denna webbplats underlättar tillgången till samråd och ger allmän information om kommissionens olika samrådsprocesser. Där finns även utförlig information om

öppna offentliga samråd och samrådsdokument och frågeformulär. Via denna inkörsport ges även information om uppföljning, t.ex. samrådsrapporter och synpunkter som har offentliggjorts.

När det gäller er tredje fråga om TRANS-JAI-projektet vill jag bara försäkra er om att fullständig tillgång för allmänheten via särskilda servrar för webbportalen TRANS-JAI är planerad till mars 2010 under rubriken "public go live".

Detta leder vidare till er fjärde fråga om öppenhetsprincipen och principen om god förvaltning. Dessa principer är naturligtvis nära förbundna med varandra. Vi försöker alltid ge allmänheten så mycket information som möjligt. Det gäller inte minst förfaranden som rör medborgarna och deras rättigheter och institutionernas funktion, som vi alla vet inte alltid är så lätta att förstå. På kommissionens webbplats finns information om dess organisation och förfaranden och vi har en lättillgänglig "Vem är vem"-katalog över kommissionens anställda och de olika generaldirektoraten.

Er sista fråga, nummer fem, handlar om det offentliga registret över handlingar och ombudsmannens förslag till rekommendation beträffande klagomålet från Statewatch. Ett offentligt register över handlingar har funnits sedan den 3 juni 2002 i enlighet med kravet i förordning nr 1049/2001. Senare har kommissionen även inrättat ett särskilt register för kommittéförfaranden och ett register över expertgrupper. Vi gör vårt yttersta för att uppgadera våra interna IT-system, men som ni vet är detta inte något som sker över en natt. En sak är dock klar. Detta arbete pågår. Vi tar alltid hänsyn till behovet av att utöka detta offentliga register.

När det närmare bestämt gäller ombudsmannens förslag till rekommendation i det här ärendet har kommissionen naturligtvis avgett ett detaljerat yttrande till honom. I detta yttrande slår vi fast att vi fortfarande måste utöka våra offentliga register och bekräftar vårt åtagande att bidra till ökad öppenhet genom att vidareutveckla våra offentliga register. På en punkt delade vi inte ombudsmannens standpunkt. Hans slutsats var att kommissionen borde – och jag citerar – "inkludera hänvisningar i registret till alla handlingar som avses i artikel 3 a". Även om jag kan instämma i syftet och ambitionen med denna slutsats är detta tyvärr omöjligt. Det går helt enkelt inte att förena den vida och vaga definitionen av "handlingar" i artikel 3 a i förordning nr 1049/2001 med ett enda, heltäckande offentligt register. Vi får i stället tillhandahålla länkar eller olika inkörsportar.

Jag kan naturligtvis nämna att jag har sett till att registret över min egen korrespondens är direkt tillgängligt via nätet och även ta upp andra exempel på aktiva åtgärder vid sidan om formell lagstiftning, såsom förbättrade register, större användarvänlighet och tillgänglighet, aktiv spridning och snabbare offentliggörande av handlingar. Detta ligger emellertid utanför dagens diskussionsämne. Jag är säker på att vi kommer att få andra tillfällen framöver att diskutera dessa viktiga frågor på djupet.

Charlotte Cederschiöld, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är en förutsättning för EU:s trovärdighet och legitimitet att det finns ett antal praktiska regler om insyn och uppgifts- och informationsskydd.

Det är särskilt viktigt med insyn i beslutsprocessen när den europeiska demokratin ifrågasätts. Medlemsstaterna har olika erfarenheter. Ett ökat utbyte av erfarenheter kan leda till en bättre förvaltning inom EU, men även i medlemsstaterna. Vi har gjort stora framsteg sedan 2001, då EU:s lagstiftning om öppenhet antogs.

Majoriteten av medlemsstaterna har redan i dag någon typ av lag om informationsfrihet – i Sverige och Finland har det funnits sedan 1776, i andra länder som Irland i ett par år. Det tar tid – det måste man respektera – att hitta ett gemensamt tillvägagångssätt och synsätt. Det går inte att tillämpa en nationell lösning i hela EU. Kulturerna är för olika. Ett öppet styrelseskick är ett grundläggande inslag i en representativ demokrati. Hela processen påverkas av att den digitala revolutionen omvandlar vårt samhälle till ett informationssamhälle.

En viktig fråga som måste utvecklas närmare i förordning nr 1049/2001 är avvägningen mellan sekretess och insyn. Vi måste ha en öppen beslutsprocess som respekterar det överordnade allmänintresset, men inte kränker institutioners eller enskildas rätt till sekretess. Juridiska tolkningar av komplicerade frågor, t.ex. konkurrensärenden, får inte överlåtas på tabloidpressen.

Beslutet i Turco-målet kan främja utvecklingen av bättre lagstiftning. Vilka kommer de praktiska konsekvenserna av Turco-målet att bli för kommissionen och rådet?

Michael Cashman, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Som ursprunglig föredragande gällande förordning nr 1049/2001 tycker jag att detta är en mycket intressant debatt. Det jag finner märkligt – eftersom jag vet att deltagarna i debatten här i kväll är helt för öppenhet och insyn – är att argumentet för att man inte har gjort tillräckligt är att "vi behöver mer tid". Detta är oacceptabelt.

Bara 30 procent av invånarna i Europa har förtroende för EU. Varför? Därför att de känner sig helt bortkopplade från det som görs i deras namn. Och det häpnadsväckande är att det vi har att berätta är positivt. Vad beror det på att institutionen måste släpas mot sin vilja till de europeiska domstolarna för att förmås att göra det rätta?

Vi måste göra mer än att bara förklara. Kommissionsledamot Wallström! Jag vet att ni är lika förtvivlad och trött på dessa argument som jag, men det räcker inte att säga att vi behöver mer tid. Vi måste faktiskt visa våra medborgare att vi inte bara ska redogöra för dem varför vi gör som vi gör, utan även hur och utifrån vilka rättsliga råd. För om vi inte gör detta kopplar vi bort människorna från det europeiska projektet.

Det har i kväll hävdats att detta är omöjligt beträffande vissa frågor, bl.a. på grund av att det är oklart vad som ingår i definitionen av "handlingar". Det är inte alls oklart. Det är tvärtom väl definierat. Definitionen omfattar alla handlingar som finns hos, tas emot eller upprättas av de tre institutionerna eller de organ som de har inrättat. Och "handlingarna" i sig är tydligt definierade. Så låt oss ha mod nog att ha ett öppet register i stället för den labyrint som vi nu har, där man om man går in i ett register inte får tillgång till alla andra register och länkar.

I dag måste medborgarna ge sig in i en labyrint. Låt oss i stället öppna dörren till de tre institutionerna för dem och låta oss granskas av allmänheten. Tro mig, om vi inte gör det rätta kommer domen att falla i valet i juni och gynna de extremistiska partier som är emot EU och EU:s institutioner. Tiden håller på att rinna ut. Agera nu. Det låter sig göras.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! I EU-systemet är domstolens ställning central och domstolen har makten att tolka politiska beslut. När EU-lagen ska tolkas är det domstolens avgörande som gäller, oavsett lagstiftarens avsikt och intentioner med lagstiftningen. Vi såg det i domarna gällande Laval, Rüffert med flera. I dessa ärenden gick domstolens beslut emot arbetstagarna.

I Turco-målet är domstolens avgörande i stället positivt. Jag välkomnar det, men min grundkritik kvarstår mot att domstolen avgör EU-politiken och att domstolen vid eventuella tvister alltid har det avgörande ordet.

I Turco-målet välkomnar jag att domstolen erkänt att medborgarnas kontroll av lagstiftningsprocessen är helt överordnad. Det är ett steg i rätt riktning, men tyvärr måste jag konstatera att det är väldigt många steg kvar innan EU lämnar sitt slutna arbetssätt där endast de som finns på insidan kan hitta vägen fram. Det här är en fråga som ytterst berör demokrati och delaktighet och offentlighet.

Det är viktigt att man i samband med den nu pågående översynen av den s.k. öppenhetsförordningen tar intryck av Turco-målet.

Costas Botopoulos (PSE). – (EL) Herr talman! Domen i Turco-målet är ett stort framsteg för lag och demokrati. I domen förklaras begreppet allmänintresse som tas upp i förordning nr 1049/2001 om allmänhetens tillgång till handlingar. Detta begrepp ska tolkas som att rätten att få ökad kännedom om de fakta som ligger bakom ett beslut anses vara viktigare, och väga tyngre, än sekretessen kring det interna förfarande genom vilket ett beslut fattas.

Enligt domen i Turco-målet är det med andra ord viktigt att medborgarna inte bara – vilket de har rätt till – känner till hur och varför ett beslut fattas, utan också vilka handlingar beslutet grundas på, varför handlingarna måste kännas till av så många som möjligt.

Detta får oss att i behandlingen av dagens muntliga fråga uppmana kommissionens och rådets avdelningar att ta hänsyn till detta beslut. Låt oss som rådets tjänstgörande ordförande sa tolka förordning nr 1049/2001 i ljuset av denna nya rättspraxis.

Det kan naturligtvis uppstå en del problem kring det som brukar kallas dokumentsekretess, framför allt beträffande rättstjänstens yttranden. Det är jag bara alltför medveten om, eftersom jag är advokat. Men låt oss aldrig säga att sådana handlingar även i fortsättningen ska vara hemliga om de vållar problem. Jag tror att vi i stället måste efterlysa en radikal förändring av öppenhetskulturen. Insyn betyder balans och respekt för förfarandet, inte rädsla för vetenskap.

Låt mig komma med en sista anmärkning: vi måste verkligen se vilken skillnad det är mellan vad som händer i praktiken i rådet och vad som händer i vår egen institution. I parlamentet är nästan alla möten och handlingar tillgängliga. Jag tror att domen i Turco-målet är ett tillfälle att få rådet att anpassa sig till detta också.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill knyta an till den "bortkoppling" som Michael Cashman med rätta tog upp. När det gäller debatten om Lissabonfördraget i Irland handlade det verkligen om en enorm bortkoppling. Men vi får inte lägga för mycket skuld på oss själva, då medlemsstaterna har en stark tendens att lägga skulden på Europa för sådant som de inte känner sig tillfreds med, trots att de har gått med på det här. Jag tycker att det är på tiden att vi allihop – folkvalda politiker, regeringar, opposition och alla här i parlamentet – betar oss som vuxna och talar klarspråk.

Det var nedslående att i denna tidning nu i veckan läsa hur en icke folkvald och oansvarig medlem av en förmögen elit lade ut texten om den icke folkvalda eliten i Bryssel. Att han bara har mage! Men om vi inte gör som Michael Cashman säger och tar itu med honom och hans gelikar direkt kommer Europavalet i juni att bli en katastrof för Europas folk och det är dags att vi som tror detta talar högt om den saken.

Anneli Jäätteenmäki, frågeställare. - (FI) Herr talman! Detta domstolsbeslut är viktigt och oemotsägligt. Det visar tydligt att lagstiftningsprocessen i EU måste vara underställd folkets demokratiska granskning och att behovet av att skydda institutionerna i beslutsprocessen är av underordnad betydelse. Det är ett tydligt argument.

Med tanke på detta är jag faktiskt ganska besviken över svaren. När jag lyssnade på rådets svar betonades det flera gånger att det är viktigt med insyn och öppenhet, men inte mycket annat. Vad har man gjort? Kommissionen har å sin sida bett om mer tid.

Jag tycker att EU-institutionernas inställning till domstolsbeslutet är verkligt intressant. Hur skulle det se ut om våra medborgare hade samma inställning till domstolsbeslut som kommissionen och rådet och bara struntade i dem? Det skulle helt enkelt aldrig inträffa.

Marco Cappato, frågeställare. - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Rådets ordförandeskap har talat om en miljon offentliga handlingar. När det gäller tillgång till handlingar måste det vara en fråga om kvalitet likaväl som kvantitet, men det handlar inte bara om kvalitet. Det finns i ärlighetens namn ett problem när det gäller typen av handlingar: möteshandlingar och handlingar som ingår i beslutsprocessen.

Det är detta som saknas i dag. Låt mig ta ett exempel: Coreper I-handlingar, som är så svåra att hitta, eller handlingar om utrikespolitiken, som behandlas som diplomatiska handlingar, och därför inte ingår i registren. Alla dessa handlingar är avgörande för att man ska kunna förstå beslutsprocessen.

Jag har bara gett er ett exempel under den knappa tid som står till mitt förfogande. Mot bakgrund av de svar som har getts tycker jag dessutom att detta bör ses mer som en möjlighet än som en risk för EU-institutionernas funktion.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. - (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vad som tydligt har framkommit under vår debatt är att vi måste öka insynen och kommunikationen eftersom våra medborgare, som ni har påpekat, verkligen har bristfälliga kunskaper om hur EU fungerar.

Ökad insyn och bättre kommunikation går hand i hand. Som jag sa utgör detta grunden för den politiska överenskommelse som vi har ingått med Margot Wallström och Alejo Vidal-Quadras för att förbättra kommunikationen på gräsrotsnivå. Marco Cappato och Anneli Jäätteenmäki har rätt i att vi måste vara mer öppna och förklara hur vi arbetar. Det är därför rådet kommer att göra en särskild satsning på ny teknik.

Även efter att ha läst de argument som jag har fått håller jag med Marco Cappato om att produktionen av miljontals handlingar inte är detsamma som ökad insyn. Det viktiga är att lämna ut de handlingar som människor vill ha, och handlingar som är av god kvalitet. De Coreper I-handlingar som ni nämnde finns till exempel tillgängliga på nätet. På grund av bristen på tekniska resurser har de inte alltid blivit färdiga i tid. Nu har vi tekniken och vi kommer att se till att lösa det problem som ni nämnde.

I ärlighetens namn måste vi också göra rätt avvägning mellan den rättsliga grunden, verklig insyn och de konkreta förfaranden som det är fråga om. Det finns flera förfaranden och diplomatiska frågor som faktiskt är ganska svåra och där yttrandefriheten – i uttalanden, i beslutsfattandet – måste garanteras. Ni tycker kanske att jag är alltför konservativ, men jag anser att vi även måste ta hänsyn till denna avvägning.

Det franska ordförandeskapet har inlett en översyn av förordning nr 1049/2001 och vi måste agera snabbt. Michael Cashman har helt rätt i detta avseende. Med hans hjälp och samordning agerar vi snabbt och det är vår förhoppning att ordentliga framsteg ska ha gjorts när det franska ordförandeskapet är över.

Som jag sa måste vi, som Marco Cappato påpekade, sätta kvalitet före kvantitet, eftersom det också kan bli för mycket information. Då ställs medborgarna inför svårigheten att behöva sovra bland informationen. Det här förekommer även på EU-nivå. Vi måste obehindrat kunna hjälpa medborgarna att sovra bland informationen.

Vad betyder detta? Det betyder, som jag sa i mitt anförande, att medborgarna ska hållas fullständigt informerade om praktisk information, om sina rättigheter, om resultatet av beslut, om hur dessa fattas och om det rättsliga underlaget. Ur den synvinkeln råder det ingen tvekan om att vi måste se över de resurser som står till rådets förfogande.

Jag tror att ni inom kommissionen har upplevt samma situation när ni till exempel behöver förklara den rättsliga grunden för beslut, framför allt för små och medelstora företag, men det bara finns en eller två personer i medlemsstaterna eller på institutionerna som kan svara på deras frågor och dessa personer är på semester. Följden blir att medborgare och småföretag tvingas vänta två eller tre månader på ett svar. Detta är för mig en lika allvarlig fråga som tillgången till officiella handlingar.

Vi måste slutligen se till att våra debatter har en politisk betydelse. När vi nu förbereder oss inför Europavalet vet jag att Europaparlamentet är starkt engagerat i detta och ni kan räkna med att det franska ordförandeskapet kommer att se till att detta krav på öppenhet, på redovisning, denna praktiska och konkreta skyldighet, tillämpas, eftersom om vi inte gör det – och här instämmer jag i vad Michael Cashman sa – kommer extremisterna att vinna nästa Europaval och det är något vi inte vill se.

Margot Wallström, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Låt mig först och främst slå fast att även kommissionen självklart kommer att respektera och följa domen i Turco-målet. I domen sägs faktiskt att det var rådet som hade fel i detta ärende och att rådet måste korrigera sina förfaranden. Jag är säker på att rådet kommer att följa domen.

Detta är utgångspunkten för vår diskussion. Den har emellertid delvis sammanblandats med vår diskussion om förordning nr 1049/2001. Turco-målet är en sak, förordning nr 1049/2001 en annan. Som ni vet har vi lagt fram ett förslag och håller på att behandla förordning nr 1049/2001 och dess slutliga utformning.

Jag tror också att det råder en viss förvirring om vad jag sa. Jag bad inte om mer tid. Jag förklarade att uppgraderingen av våra IT-verktyg måste ske kontinuerligt, det kan inte ske över en natt. Vi har redan ett register. Vi kompletterar registret med flera saker, t.ex. kommittéförfarandet och alla expertgrupper. Men – och jag var helt ärlig när jag försökte svara på en av de fem frågorna – jag är inte övertygad om att ett enda register är det bästa alternativet. Det skulle vara som att ha en enda telefonkatalog för hela Europa i stället för olika nationella telefonkataloger.

Är ni säkra på att detta är bättre, att ha en jättestor telefonkatalog för hela Europa i stället för olika inkörsportar? För den definition som ni i dag frågade efter i er konkreta fråga är den definition som finns i ett visst stycke och som även omfattar det audiovisuella formatet. Det är en mycket vid definition. Är ni säkra på att det vore bra för medborgarna att ha en enda jättestor inkörsport till allt detta?

Det är något vi kan diskutera, men jag tvivlar på att det finns någon sådan enkel lösning. Den uppfattningen delar vi alltså inte. Uppgraderingen av våra verktyg på detta område är något som pågår oavbrutet och ständigt måste diskuteras, eftersom utvecklingen går så snabbt. Men vi tycks ha samma mål att uppnå öppenhet och insyn och säkerställa tillgång till handlingar. Det är detta som är utgångspunkten och det är detta vi kommer att fortsätta att kämpa för och vi kommer självklart att respektera domen i Turco-målet.

När det gäller det konkreta sammanhang där jag nämnde måldatumet 2010, handlar det om ett mycket konkret projekt som jag helt enkelt gav er datumet för. Men i allmänhet ber vi inte, och bör inte be, om mer tid. Det här är något vi måste göra varje dag: att uppnå ökad öppenhet, mer insyn, att tjäna medborgarna eftersom de behöver få kunskaper, och detta måste ingå i kulturen och synsättet hos alla institutioner.

Jag kunde tillsammans med era kolleger applådera ert förträffliga anförande, herr Cashman, eftersom det handlade om utgångspunkten för vad som nu krävs: att öppna upp, att säkerställa tillgång. Om våra överläggningar är offentliga tror jag också att det blir lättare för människor att bilda sig en egen välgrundad uppfattning om vad som händer och varför vi har så många viktiga frågor på dagordningen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

21. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Som ledamot i utskottet för utrikeshandel är jag naturligtvis ganska uppmärksam på förbindelserna mellan EU och Kina och jag har därför märkt att EU:s handelsunderskott enligt 2007 års siffror har ökat till omkring 160 miljarder euro.

Detta underskott är följderna av de betydande hinder som blockerar tillträdet till den kinesiska marknaden. Det beror visserligen också på de kinesiska produkternas konkurrensfördel, men det är en fördel som baseras på ekonomisk, social och ekologisk dumpning.

Detta ojämlika handelsförhållande är emellertid inte det enda som ger anledning till oro. En annan sak är de osäkra produkter som kommer från Kina. Vi bör därför – och jag riktar mig här främst till kommissionen – se till att produkter från Kina genomgår grundliga och effektiva kontroller av hänsyn till folkhälsan och skyddet av de europeiska konsumenterna, samt av hänsyn till europeiska produkters konkurrenskraft.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru talman! Den turbulenta finansiella utvecklingen de senaste dagarna har förändrat världen. Vi har alla en längre tid varit oroliga för de potentiella problemen i det globala finansiella systemet, men det är häpnadsväckande hur snabbt storbankerna har fallit, den ena efter den andra i rask följd.

Jag välkomnar därför de åtgärder som den brittiska regeringen i dag har vidtagit för att öka stabiliteten. Även om Storbritannien ligger utanför euroområdet ligger alla dessa åtgärder i linje med de beslut som Ekofinrådet fattade i går. Jag önskar bara att några av länderna i euroområdet hade agerat på samma sätt. För att klara av de utmaningar som ligger framför oss är det absolut nödvändigt att EU visar ledarskap och samordnar en strategi med de nationella regeringarna. Europa måste ha en central roll och inte sitta i baksätet, i synnerhet om EU vill etablera kontakt med människor i Europa.

Samtidigt måste vi inse att den här krisen beror på marknadsmisslyckanden, brist på lämplig lagstiftning och beslut fattade av några få själviska individer med feta bonusar som kommer att påverka miljoner, eller till och med miljarder, människors liv världen över. Vi måste se till att den här typen av kriminell försumlighet aldrig kan inträffa igen och vi måste se till att de ansvariga ställs till svars för hela sitt agerande.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Mina damer och herrar! Jag vill ta detta tillfälle i akt att än en gång vädja om att EU ska engagera sig mer i förbättringen av sjukvården i EU:s medlemsstater.

Sjukvårdssystemet faller visserligen inom medlemsstaternas behörighet, men även Europeiska gemenskapen har vissa befogenheter och dess viktiga roll inom sjukvårdssektorn har än en gång slagits fast i Lissabonfördraget.

Invånarna i EU blir allt äldre och ställs inför nya hot: pandemier, fysiska och biologiska incidenter, bioterrorism, som vi gemensamt måste hitta lösningar på.

Vi bör även skapa en mekanism för ett strukturerat samarbete mellan medlemsstaterna, en mekanism för utbyte av information och bästa praxis i syfte att förebygga, bekämpa och behandla sjukdomar i EU-länderna.

Direktivet om gränsöverskridande sjukvård var ett mycket bra initiativ. Jag tror dock att det måste följas av andra, lika modiga, initiativ, eftersom en viktig roll som EU-institutionerna bör ta på sig är att minska de hälsorelaterade orättvisorna.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Fru talman! Som kristen, ungrare och ledamot i Europaparlamentet vill jag nu ta till orda för den halv miljon människor av ungerskt ursprung som är bosatta i Slovakien, som är en del av EU. Med andra ord, jag vill ta till orda för de demokratiska europeiska värderingarna. Även om jag kan gratulera Slovakien till landets ekonomiska resultat måste jag tyvärr konstatera att extremnationalistisk propaganda riktas mot slovakiska ungrare och resulterar i en skrämmande hysteri. Jag ber talman Hans-Gert Pötering, Europaparlamentet och Europeiska kommissionen att vidta åtgärder mot den brutala kränkningen av människors och minoriteters rättigheter och den etniska intolerans, verbala aggression och diskriminering som härskar i Slovakien. Som ledamot av Europaparlamentet är jag beredd att ta på mig en medlande roll för att uppnå ungersk-slovakisk harmoni.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Fru talman! Jag vill rikta parlamentets uppmärksamhet mot situationen för kristna i Vietnam. I 50 år har de tvingats avsäga sig sin tro, deras egendom har konfiskerats och de har tvångsförflyttats till olika regioner. Dessa förföljelser har den senaste tiden varit särskilt omfattande i Hanoi, där myndigheterna gör hårdhänta ingripanden mot katoliker från Thai Ha-samfundet som protesterar mot den olagliga konfiskeringen av mark som tillhör detta samfund, vilket drivs av Redemptoristorden.

Den 31 augusti blev till exempel deltagarna i en procession brutalt misshandlade. Mer än 20 personer skadades allvarligt och fick föras till sjukhus. Även journalister misshandlades, däribland reportern Ben Stocking från Associated Press. Låt oss göra allt vi kan för att se till att Vietnam, som för närvarande är medlem i FN:s säkerhetsråd, respekterar de mänskliga rättigheterna.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). – (DE) Fru talman! Den här kvällen är mitt betänkande om främjande av social integration och bekämpning av fattigdom, inbegripet barnfattigdom, den sista punkten på dagordningen. Det är ett initiativbetänkande som behandlas enligt artiklarna 131 och 45 i vår arbetsordning om kortfattade redogörelser i kammaren, dvs. genom en redogörelse utan öppen debatt bland ledamöterna och utan någon möjlighet att lägga fram ändringsförslag.

Jag invänder mot denna självbegränsning av parlamentsledamöternas rättigheter och kräver att vi i Europaparlamentet ändrar dessa regler. Det är fel att viktiga frågor som fattigdomsbekämpning och social utestängning inte kan diskuteras öppet här. Men utskottet har hur som helst fört intensiva diskussioner och lagt fram 200 ändringsförslag och 40 kompromissändringsförslag.

Det handlar om en fråga av allmänintresse och vi fråntar oss själva några av våra rättigheter när vi avstår från att diskutera den här i kammaren.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Fru talman! I Indien fortsätter antalet kristna martyrer som mördas på fasansfulla sätt av hinduiska bödlar att stiga. Den katolska kyrkan vädjar i olika delar av världen till regeringar och internationella institutioner om stöd för kristna i Indien, Irak och Vietnam, men än så länge utan framgång. Förföljelserna av kristna bemöts sorgligt nog fortfarande med passivitet, inte bara av företrädare för regeringar och rättsinstanser på dessa platser, utan även av demokratiska regeringar och internationella institutioner som är aktivt engagerade i andra fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna, däribland EU.

Jag vill därför protestera här i Europaparlamentet mot att man struntar i kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Indien, Irak och Vietnam – och här riktar jag mig även till Europeiska kommissionen – och vädja om diplomatiska ingripanden och protester när den här typen av grymma dåd begås. Att förföljelser bemöts med passivitet kan tyda på ett särskilt slags diskriminering av katoliker.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) De senaste 50 åren har den starka slovakiska minoriteten i Ungern på över 200 000 personer nästan helt utplånats. Samtidigt har ungerska minoriteter i grannländerna, däribland Slovakien, vuxit. Paradoxalt nog har ungrarna i många år lyckats övertyga europeerna om att det är deras minoritet som förtrycks.

Flera av dagens ungerska politiska ledare talar öppet om ett Stor-Ungern. Detta tillåts sorgligt nog passera obemärkt av högt uppsatta politiker i Europa. Det ungerska parlamentet organiserar i sina kammare ett gränsöverskridande forum för ungerska parlamentsledamöter i Karpaterbäckenet. Företrädare för etniska ungerska politiska partier i Slovakien och Rumänien håller öppet möten där man diskuterar självständighet. I dagens Europa är sådana ståndpunkter oacceptabla och farliga.

Marian Zlotea (PPE-DE). – (RO) Herr talman! Rumänien har dessvärre ett allvarligt problem som hotar de europeiska invånarnas säkerhet och hälsa: användningen på sjukhus av icke-steril suturtråd som importerats från Kina.

Det rumänska hälsoministeriet har känt till detta problem sedan augusti, men har inte stoppat det i tid trots varningar att det kan orsaka infektioner och till och med dödsfall bland patienter.

Larmet kom sedan en patient avlidit på sjukhus till följd av en infektion och andra patienter utsätts för samma risk. Jag anser att detta är en varningssignal inte bara för Rumänien utan för hela Europa.

Det faktum att det finns frågetecken kring allt fler produkter från Kina och att de hotar europeiska invånares hälsa och säkerhet är ett mycket allvarligt problem.

För inte så länge sedan hade vi problem med godis smittat med mjölkpulver som innehöll melanin och det importerades också från Kina. Vi importerar produkter från Kina därför att de är billigare, men jag anser att Europa bör sätta sina medborgares hälsa främst.

Jag ber kommissionsledamot Vassiliou att tillsätta en utredning för att förhindra andra incidenter i medlemsstaterna. Det krävs omedelbara åtgärder för att kontrollera dessa produkter så att importen till den inre marknaden kan stoppas i tid.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Fru talman! Nedgången inom den europeiska bilindustrin visar hur svag efterfrågan är på nya fordon. En ledande fransk tillverkare har just varslat 4 000 anställda och ytterligare 2 000 anställda i Europa.

Trots att vinsten steg första halvåret med 37 procent är tillverkaren fast besluten att gå vidare med uppsägningarna. Rationaliseringar används som svepskal och lönsamheten får i alltför hög grad stå i centrum på bekostnad av, och utan att man ägnar en tanke åt, en ambitiös näringslivspolitik eller, vilket är ännu viktigare, arbetstagarna.

Jag vill göra mig till talesman för dessa arbetstagare, som är de som drabbas hårdast av åtgärderna och är offren för denna situation, och uppmuntra tillverkaren att ompröva sin strategi och samtidigt rädda sysselsättningen.

I ett läge där vi står inför en sysselsättningskris bör detta ha högsta prioritet. I denna anda måste beslutet om förslaget till en förordning om minskning av koldioxidutsläpp från nya fordon väga olika aspekter mot varandra: hållbar utveckling och värdandet av sysselsättning genom en innovativ näringslivspolitik på alla nivåer, framför allt på den sociala nivån.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I Italien pågår en kränkning av de demokratiska principerna som jag vill rikta mina kollegers uppmärksamhet mot: de senaste 18 månaderna har det italienska parlamentet vägrat att utse en domare till konstitutionsdomstolen, vilket det är skyldigt att göra enligt den italienska konstitutionen, och de senaste sex månaderna har det italienska parlamentet vägrat att tillsätta parlamentets tillsynsutskott för informationssystemet.

Jag har inte tid att gå in på detaljer. Vi har skickat ett paket med utförlig information till ledamöterna. Min kollega Marco Pannella genomför sedan midnatt förra lördagen en hunger- och törststrejk för att protestera mot den italienske presidentens olagliga agerande. Vi har fått förtroenderöster från 25 ledamöter i Europaparlamentet som har undertecknat en resolution i enlighet med artikel 7 i fördragen. Min tid har runnit ut så jag vill bara be er att läsa den och ge den ert stöd.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! I år fyller FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna 60 år. Under de senaste 60 åren har oräkneliga människorättsgrupper och organisationer över hela världen haft denna deklaration som utgångspunkt för sin verksamhet, t.ex. Charta 77 i Tjeckoslovakien, Solidaritet i Polen och människorättsrörelsen i Latinamerika.

Människorättspolitiken är lika viktig i dag. Den har ännu inte tagit sig in på alla politiska områden. Vi får inte tillåta att mänskliga rättigheter förpassas till att bli en separat punkt utanför de andra politikområdena, utan måste kämpa för de mänskliga rättigheterna även när det medför en del nackdelar. Som grundläggande värdering är de mänskliga rättigheterna en av EU-byggets starkaste grundpelare och vi måste därför vara mer medvetna om dem i vårt eget arbete.

Jag stöder därför tanken att underutskottet för mänskliga rättigheter ska bli ett ständigt utskott, med tanke på hur viktigt det är.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru talman! Översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken visar tydligt på riskerna inom olika delar av jordbruket. Mycket har sagts om behovet av reformer på sockermarknaden, tobaksmarknaden och frukt- och grönsaksmarknaden. Det talas om behovet av att höja kvoterna, däribland mjölkkvoterna, att låta mark som ligger i träda användas för odling av spannmål, samtidigt som andra problem, däribland den europeiska biodlingens problem, hamnar i skuggan.

Bin dör i stora antal på grund av en rad olika sjukdomar, varav de mest kända är varroa och nosema. Bin är även inblandade i pollinering och är garanter för biologisk mångfald som främjar vår existens och vårt fortbestånd i naturens värld. Därför vill jag i dag rikta er uppmärksamhet mot denna fråga, eftersom vi normalt förknippar bin med honung, propolis och vax. Om det inte vore för Astrid Lullings betänkande

skulle vi i Europaparlamentet säkert helt likgiltigt undvika problemen för biodlingen. Det som behövs är ett brådskande program för att rädda bin och biodlingen i EU.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) På senare tid har företag lagts ned i Portugal, framför allt inom textil- och beklädnadsbranschen och särskilt i landets norra del, t.ex. textilföretaget Oliveira Ferreira i Riba de Ave och flera i områdena Barcelos, Santo Tirso och Fafe. De följdes nyligen av det multinationella företaget Lees fabrik i Évora, för att inte tala om det hot som hänger över arbetstagarna i många andra fabriker, i t.ex. Vila Nova de Gaia och Lousada.

I denna situation med uppsägningar finns det hundratals andra företag som inte följer arbetsrätten, som använder hotet om arbetslöshet för att betala löner som är lägre än minimilönen och som diskriminerar unga och kvinnor, vilket nyligen avslöjades i en undersökning av Porto-distriktets fackförening för textil-, beklädnads-, skodons- och läderarbetstagare i delregionerna Tâmega och Sousa.

Det är därför särskilt viktigt att veta vad Europeiska kommissionen tänker göra beträffande det dubbelkontrollsystem för handeln med Kina som löper ut i slutet av detta år, med tanke på behovet av att skydda tillverkning och sysselsättning med rättigheter i våra länder.

Witold Tomczak (IND/DEM). – (PL) Fru talman! Förtrycket av kristna i Indien visar inga tecken på att avta. Människor mördas fortfarande på grund av sin religion – enbart för att de är kristna. Katolska kyrkor förstörs. Våld riktas till och med mot försvarslösa nunnor som tar hand om de fattiga. Den indiska regeringen vidtar inga effektiva åtgärder för att skydda de mänskliga rättigheterna i detta land, särskilt rätten till liv och trosfriheten.

EU, som har baserat sin fraseologi och sina institutioner på de mänskliga rättigheterna, har hittills inte reagerat på allvar för att försvara rättigheterna för kristna som mördas i Indien. Vid EU:s och Indiens toppmöte utövades inga påtryckningar för att förmå Indien att stoppa marteringen av dem som tror på Kristus. I Europaparlamentet håller vi med anledning av 60-årsdagen för antagandet av den allmänna deklarationen om de mänskliga rättigheterna någon enstaka konferens om de mänskliga rättigheterna. Har de förnämliga talarna fört fram några krav om rättigheterna för kristna som förföljs i dag, inte bara i Indien? Vi ställs alltså inför frågan om EU och dess ledare tar doktrinen om de mänskliga rättigheterna på allvar? Tillämpar de den på alla människor? Finns det möjligen en dubbelmoral? Syftar predikandet av de mänskliga rättigheterna till att skydda alla typer av minoriteter, däribland sexuella minoriteter, men inte rättigheterna för människor som mördas på grund av sin kristna tro? Vakna, Europa!

Irena Belohorská (NI). – (SK) Slovakien har ända från början strävat efter att skapa lika villkor för alla sina medborgare. I dag är Slovakien utan tvivel ett perfekt exempel på hur man ska behandla nationella minoriteter. Detsamma kan inte sägas om Ungern, där den slovakiska minoriteten brutalt har assimilerats.

Av alla nationella minoriteter som lever i Slovakien har framför allt den ungerska minoriteten en särställning. Den har ett politiskt parti i parlamentet, skolsystemet tillåter undervisning på ungerska från förskola upp till universitetsnivå och många studenter lämnar universitetet utan några kunskaper i slovakiska. Jag anser därför att inrättandet av Forumet för Karpaterbäckenet, som består av ungerska parlamentsledamöter från suveräna EU-medlemsstater och har som mål att uppnå självständighet, är en provokation och absurditet som inte passar in i detta århundrade.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! I all den ångest och oro som råder beträffande banksektorn finns kanske en gnutta hopp. Det gläder mig att kommissionsledamoten med ansvar för jordbruket är här och kan höra mig, eftersom det kanske är i kristider som EU verkligen kan visa sin styrka.

Tänk på BSE-krisen när hela köttindustrin och livsmedelsbranschen lamslogs och förtroendet försvann, då EU svarade med att införa tuffa regler från bondgård till matbord – spårbarhet med påföljder.

Låt oss säga till banksektorn att det här är deras BSE-stund och att de kommer att resa sig ur askan, men att de måste vara bättre reglerade. De – människorna och pengarna – måste märkas och spåras, och de som ägnar sig åt tvivelaktiga metoder måste bestraffas.

Men det finns hopp. Vi har erfarenhet och jag tror att krisen kommer att leda till ett bättre Europa tack vare att vi kommer att få bättre regler.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Fru talman! Jag vill återknyta till de ganska okonventionella uttalanden som José Manuel Barroso gjorde. Han antyder att han skulle vara villig att strunta i de heliga konkurrensreglerna, att han inte skulle vara lika petig när det gäller statligt stöd.

Om det handlade om att rädda en viss del av den europeiska industrin, om det handlade om att låta medlemsstaterna investera i forskning eller till och med om att lansera ett ambitiöst "Europa-lån" skulle jag välkomna denna helomvändning. I stället handlar det om storskaliga återköp av undermåliga finansiella produkter från de finansiella aktörerna. Det handlar till syvende och sist om att rädda de finansiella huliganer som tar lätt på marknadsreglerarnas ansträngningar.

Visst är det bra om kommissionen ser över sin doktrin. Men det måste göras på rätt sätt, genom att man blir mer flexibel när det gäller frågan om statligt stöd till strategiska branscher som hotas i Europa och genom att man driver igenom åtgärder när det gäller kreditvärderingsinstitut, motverkar spekulationer som baseras på livsmedelspriserna och reglerar spekulationsmedel. Detta har vi efterlyst i årtal och nu har vi beviset: den fria konkurrensens och den fria marknadens religion har lett raka vägen in i en återvändsgränd.

Marco Pannella (ALDE). – (FR) Fru talman! För en gångs skull har vi något att dra på munnen åt. I dagens klimat, där Europa – forna dagars fädernesland – än en gång håller på att ödelägga vår europeiska börsrätt, är det inte lätt att veta vad man ska säga.

Nå, här kommer en överraskning. I går tryckte den franska tidningen *Le Monde* – och jag vill tacka den nye chefredaktören Eric Fottorino för detta – en underbar ledare med en skämtteckning av Plantu, i vilken det icke-institutionella G4 som vi just har uppfunnit framställs på följande sätt: tyskar, italienare, det opålitliga Albion och fransoserna ödelägger med gemensamma krafter Europa, var och en med sina egna futtiga intressen för ögonen, och som motpart har de ett – föregivet – europeiskt parlament som fortfarande inte ens kan göra sig förstått. Tack, *Le Monde*, tack Plantu. Jag vill se Plantu som president!

(Talmannen avbröt talaren.)

Andrzej Tomasz Zapłowski (UEN). – (PL) Fru talman! I sina uttalanden uttrycker EU oro över den stigande arbetslösheten och är angeläget om att det ska finnas ett starkt socialt skydd. Kommissionens inställning till frågan om de polska rederierna strider emellertid mot dessa uttalanden. I EU får statligt stöd användas för att subventionera banker på fallrepet och utan begränsningar i områden som tidigare tillhörde det kommunistiska Tyskland. Hur vore det med likabehandling av ekonomiska enheter? Rederierna i det vi brukar kalla "gamla EU" fick stöd i flera år och allt var frid och fröjd. De nya medlemsstaterna, som borde få en chans att komma i kapp resten av gemenskapen i ekonomiskt hänseende, behandlas av kommissionen som erövrade områden.

Jag är övertygad om att de polska väljarna kommer att visa hur starkt de motsätter sig denna europeiska solidaritet genom sitt sätt att rösta i det kommande valet till Europaparlamentet.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Fru talman! I flera år har jag varnat för att den europeiska arresteringsordern kan användas för att undertrycka yttrandefriheten på Internet och nu har det hänt. Den 1 oktober arresterades Dr Frederick Toben på Heathrows flygplats enligt en europeisk arresteringsorder utfärdad i Tyskland för påstådda främlingsfientliga brott begångna på Internet.

Dr Toben förnekar Förintelsen. Hans åsikter är stötande för alla förnuftiga människor. Men det är inte det som är poängen. Han har arresterats i Storbritannien för åsikter som han har lagt ut på nätet i Australien. Att förneka Förintelsen är visserligen motbjudande, men det är inte olagligt i vare sig Storbritannien eller Australien. Om denna europeiska arresteringsorder verkställs visar det att personer som uttrycker sig på Internet på ett sätt som är lagligt i deras hemländer kan utlämnas till ett annat EU-land där samma åsikter är olagliga. Detta skulle få långtgående konsekvenser för yttrandefriheten i nationalstater.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Tack, fru talman! Efter tvisten om skummet i floden Rába har vi nu tyvärr en annan debatt om Österrikes och Ungerns miljöskydd i Europaparlamentet. Det österrikiska bolaget BEGAS planerar att bygga en avfallsförbränningsanläggning med en kapacitet på 325 000 ton bara några hundra meter från den ungerska gränsen i Heiligenkreuz. Den nya anläggningen kommer inte bara att kunna ta emot avfall från lokala källor, utan även från andra områden. Projektet har exceptionellt litet stöd bland lokalbefolkningen i både Österrike och Ungern. Ett särskilt skäl till varför jag känner oro är att den planerade förbränningsanläggningen skulle ligga knappt en kilometer från den ungerska staden Szentgotthárd, som ligger i den dominerande vindriktningen, och Örségs nationalpark, som är skyddad enligt Natura 2000 och omfattar Örség, som nyligen vann EDEN-priset. Detta skulle få oöverskådliga konsekvenser för en region i Ungern som är beroende av sin vackra natur, sina nationalparker och sin ekoturism.

Fru talman! Jag vill slutligen fråga varför den slovakiska ledamoten som gjorde hatfyllda utfall mot ungrare tilläts tala två gånger. Detta är en ordningsfråga. Tack.

Monika Beňová (PSE). - (SK) Jag vill starkt protestera mot de inlägg som vi har hört i vilka den slovakiska regeringen anklagas för att sprida hat och kränka nationella minoriteters rättigheter i Slovakien.

Mina damer och herrar, min kollega herr Tökés! Den slovakiska regeringens regeringsförklaring innehåller en deklaration om minoriteters rättigheter och regeringen respekterar följaktligen dessa rättigheter. Jag beklagar djupt att de ungerska ledamöterna använder anförendena på en minut under Europaparlamentets alla sammanträdesperioder för att angripa den slovakiska regeringen och i förlängningen därmed de slovakiska medborgarna.

Fru talman! Den slovakiska regeringen uppskattar och vill ha goda förbindelser med sina grannar. Det krävs emellertid två parter för goda bilaterala förbindelser. Hittills är det bara den slovakiska regeringen som har sträckt ut handen i vänskap.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Resultatet av Världshälsoorganisationens (WHO) treåriga undersökning av skillnaderna i hälsa mellan olika folkgrupper i världen är skrämmande. Orsakerna är socioekonomiska förhållanden, inte biologiska faktorer. En genomsnittlig japansk flicka kan till exempel räkna med att bli 83 år gammal. I Lesotho i Afrika är hennes förväntade livslängd 42 år. Risken att en kvinna dör i barnsäng i Sverige är 1 på 17 000, i Afghanistan är den 1 på 8.

De som bor i fattiga delar av de europeiska storstäderna kan räkna med att deras liv i genomsnitt kommer att bli 28 år kortare än för dem som bor i mer välbärgade områden. En kombination av dålig politik, otillfredsställande sociala förhållanden, låg utbildningsnivå, dåliga bostäder, begränsad tillgång till sund kost etc. är orsaken till att de flesta människor inte är så friska som de biologiskt sett skulle kunna vara. WHO:s kommission för sociala bestämningsfaktorer anser att man med ett aktivt förhållningssätt relativt snabbt skulle kunna minska skillnaderna.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Publiceringen nyligen av den första Eurobarometern någonsin om invånarnas syn på klimatförändringar visar att klimatförändringarna har gått från att vara en nischfråga till att stå i centrum för EU:s politik.

Med tanke på dagens globala ekonomiska och finansiella turbulens har jag full förståelse för mina kollegers oro när vi politiker tar oss an vad som tveklöst är den största moraliska, miljörelaterade, sociala och ekonomiska utmaning som mänskligheten någonsin har stått inför, nämligen den globala uppvärmning som beror på våra utsläpp av växthusgaser, eller klimatförändringarna.

Men den kan inte vänta, Köpenhamn kan inte vänta och vi måste hålla måttet. Som föredragande av en av de fyra dossierer som ingår i klimatförändringsordningen för perioden efter 2012 – nämligen översynen av systemet för utsläppshandel – har jag fullt förtroende för att våra regeringar på kortare sikt kommer att kunna lösa de stora ekonomiska och finansiella problem som vi i dag står inför, och att de kommer att göra det långt före 2013. Även om det ligger i politikens natur att inriktas på dagens problem i dag får vi därför inte låta det distrahera oss så att vi glömmer att lagstifta nu för framtiden, för perioden efter 2012, när det gäller de viktigaste av frågor, för annars kommer historiens dom över oss inte att vara nådig.

Miloš Koterec (PSE). - (SK) Det är förbryllande att se hur detta parlament missbrukas och hur man fiskar röster genom att sikta in sig på den slovakiska politiska arenan. Jag lyssnade noggrant på min ungerske kollega, László Tökés, och måste protestera mot den ensidiga bild som ges av de aktuella händelserna och framställningen som en svepande attack mot Slovakiens agerande på detta område.

Låt mig betona att även om den nuvarande slovakiska regeringens minoritetspolitik uppfyller alla europeiska krav så vill regeringen göra den ännu bättre.

Jag fördömer principiellt försöken att utnyttja svåra stunder och framställa dem som uttryck för en dålig inställning från regeringens sida och framför allt att man gör det i Europaparlamentet. Genom att aktivt försöka hitta tvisteämnen och förvränga situationen bidrar vi bara till att starta och underblåsa artificiella konflikter, som är meningslösa och onödiga och gör livet komplicerat och otrevligt för det slovakiska samhället.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

22. Uppskjutande av WTO:s Doha-runda (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om uppskjutandet av WTO:s Doha-runda.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag antar att ni väntade er att få se kommissionsledamoten Peter Mandelson här i kväll, men som ni förmodligen känner till har han lämnat kommissionen och jag vann lottdragningen om vem som skulle få ersätta Peter Mandelson här i kväll. Eftersom jag har varit direkt inblandad i förhandlingarna på WTO i Genève med ansvar för jordbrukssektorn är jag dock glad över att få komma hit i kväll.

Även om förhandlingarna i Genève i juli inte kunde ros i hamn har Doha-rundan inte skjutits upp. Den har i själva verket tvärtom hållits aktiv, till och med de senaste veckorna, och vi tänker bidra konstruktivt till dessa aktiviteter för att göra det lättare att i inom tid återuppta förhandlingarna på ministernivå, så snart de nödvändiga tekniska analyser som nu genomförs av viktiga länder om kvarvarande problematiska frågor är klara.

Förhandlingarna i juli utmynnade i en del verkliga framsteg i form av ett paket som angav huvuddragen i ett möjligt balanserat resultat som uppfyller EU:s viktigaste krav inom jordbruket, men även ger värdefulla fördelar för våra tillverkningsföretag inom industrin.

Huvuddragen i ett avtal har framträtt när det gäller olika nyckelfrågor, bl.a. en allmän minskning av nationellt stöd som snedvrider handeln inom jordbrukssektorn, möjligheterna för utvecklade länder och utvecklingsländer att även framöver skydda ett begränsat antal känsliga och särskilda produkter från tullsänkningar, den schweiziska lösning som används för att fastställa tullsänkningar på industriprodukter och utvecklingsländernas handelsfrihet när det gäller att skydda ett antal industriprodukter från sådana sänkningar. Enligt den analys som kommissionen har gjort är detta paket av verkligt värde för Europas näringsliv och konsumenter och skulle garantera ett internationellt regelverk för jordbruket som är helt i linje med 2003 års reform. Enligt vår uppfattning medför paketet också ett verkligt utvecklingsvärde för världens fattigaste länder.

Om rundan skulle avslutas på denna grundval skulle det halvera de internationella tullarna och även om utvecklingsländerna skulle bidra till en tredjedel av besparingarna skulle de samtidigt gynnas av två tredjedelar av det ökade marknadstillträdet. Det skulle också medföra att OECD-länderna ansluter sig till Europas initiativ att ge de minst utvecklade länderna tull- och kvotfritt tillträde till deras marknader – det vi brukar kalla "allt utom vapen"-initiativet.

Vi skulle också ha lyckats få till stånd en verklig jordbruksreform i USA. Med ett avtal skulle USA ha tvingats minska sitt handelssnedvridande nationella stöd och sina subventioner till 14,5 miljarder dollar. Utan avtalet kan subventionerna med den nya jordbrukslagen nu stiga till upp till 48 miljarder dollar. Det skulle även ligga i vårt intresse att få till stånd ett permanent internationellt rättsskydd av vår reformerade gemensamma jordbrukspolitik.

En överenskommelse på denna grundval skulle göra tillväxtekonomierna till förvaltare av det multilaterala handelssystem som måste bevaras men också förstärkas. Vi skulle göra dem mer fast förankrade i det regelbaserade system för världshandeln som är nödvändigt för framtiden.

Det var därför en besvikelse att det visade sig vara omöjligt att avsluta diskussionerna om Doha-villkoren i juli på grund av den fortsatta oenigheten kring en mycket konkret fråga på jordbruksområdet. Problemen uppstod beträffande frågan om särskilda skyddsmekanismer på jordbruksområdet för utvecklingsländer, s.k. SSM, framför allt inom G7-gruppen. Indien och Kina kunde inte enas med USA om vilka åtgärder som ska vidtas om denna skyddsmekanism används för att höja tullarna över den nivå som gällde före Doha-rundan.

Sedan början av september har kontakter tagits på hög tjänstemannanivå för att försöka lösa denna fortsatta meningsskillnad, men vi har hittills inte haft någon framgång. EU är visserligen fortfarande starkt engagerat, men det är faktiskt osäkert om diskussionerna kommer att återupptas de närmaste veckorna.

Vi kommer som vanligt att fortsätta ha en ständig dialog med parlamentet och vi hoppas naturligtvis på ert fortsatta stöd i denna fråga.

Georgios Papastamkos, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Kostnaderna för Doha-rundans kollaps kan inte bara räknas i termer av förlorade möjligheter, förlorade vinster eller försämringen av det ekonomiskt osäkra klimatet. Lika allvarligt är kostnaderna för systemet och institutionerna. Jag menar här slaget mot WTO:s trovärdighet.

Vi vill naturligtvis alla få till stånd ett avtal, men inte till vilket pris som helst för EU. För att den nuvarande förhandlingsrundan ska kunna slutföras krävs ett omfattande, ambitiöst och balanserat avtal. Vi kräver därför betydande eftergifter av både våra utvecklade handelspartner och de dynamiska utvecklingsländerna.

Vi uppmanar därför kommissionen att inta en beslutsam förhandlingsposition i framtiden. Den gemensamma jordbrukspolitiken har reformerats. Jag frågar er: Har ni dragit nytta av detta som ett förhandlingsverktyg? Långt därifrån: kommissionen har ensidigt fortsatt att komma med ännu fler fruktlösa erbjudanden till jordbrukssektorn.

Det finns många frågor som jag skulle kunna ställa till kommissionsledamoten med ansvar för jordbruket. Jag ska inskränka mig till en: är frågan om geografiska beteckningar en viktig del av jordbruksförhandlingarna?

Vårt stöd för ett multilateralt handelssystem är självskrivet. Vi ser fram emot en styrning av handeln som syftar till en effektiv hantering av globaliseringen och en mer rättvis fördelning av dess positiva effekter.

Låt mig avslutningsvis säga att jag personligen tror att det som man har lyckats undanröja – dvs. handelshindren i WTO-systemet – inte har matchats tillräckligt av det man lyckats tillföra i form av integration genom konvergerande regelsystem.

Erika Mann, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Vi vet av erfarenhet att världshandelsrundorna är mycket besvärliga. Jag vill tacka kommissionen, för som vi ledamöter i Europaparlamentet fick uppleva många gånger under samtalen i samband med den senaste rundan i Genève har den ända till slutet uppträtt på ett mycket balanserat sätt, och kommissionsledamoten visade inom sitt behörighetsområde inte bara nödvändig flexibilitet, utan också stor sympati för de fattigare utvecklingsländerna, vilket ständigt påpekades för oss under samtalen. I så måtto var det inte EU som allmänhetens förakt riktades mot den här gången, utan andra länder som i själva verket var mycket besvärligare förhandlingsdeltagare.

Det är verkligen synd att vi i den nuvarande finanskrisen kommer fram till att vi behöver fler internationella och multilaterala regler, eftersom dessa regler fungerar som en korsett, som å ena sidan gör att fattiga länder kan integreras, samtidigt som rika länder kan se till att även deras invånare gynnas av detta och att standarder fastställs. Vi tycker verkligen att det är synd att det tydligen är detta som är skälet till att denna världshandelsrunda inte kan slutföras före årets slut. Det är en missuppfattning vi borde göra oss av med.

Det är kanske bättre så här, eftersom vi kommer att ta itu med allt detta med ett nytt parlament, en ny kommission och efter valet i USA, i stället för att få det gjort till varje pris. Min grupp vill mana till försiktighet, hellre än att rundan slutförs till vilket pris som helst.

Fru kommissionsledamot! Jag har en begäran: hur ni än förhandlar och vad som än händer, var snäll och informera parlamentet i god tid och se också till att oavsett om det blir något Lissabonfördrag eller inte så tar vi en ny titt på om vi kanske kan skapa något slags "kvasi-Lissabonfördrag" i förskott för handelsområdet.

Ignasi Guardans Cambó, för ALDE-gruppen. – (ES) Fru talman! Några av oss såg det faktiska arbete som utfördes av alla deltagare under Doha-rundans ministertoppmöte i juli, inte minst det som gjordes av EU, som mycket förtjänstfullt representerades av kommissionsledamot Peter Mandelson. Närvaron under förhandlingarna i Genève av den kommissionsledamot som är här i dag uppskattades också. Det fanns därför en känsla av frustration som vi upplevde personligen när alla dessa insatser och all denna kraft i slutändan inte gav några konkreta resultat, trots att man hade närmat sig varandra så mycket att det tycktes borge för något slags resultat.

I den resolution som läggs fram i dag, och som parlamentet kommer att rösta om, uttrycker vi som parlament vårt stöd för det som uppnåddes. Vi ber att det som uppnåddes, även om det egentligen inte var ett slutligt avtal, ska vara den grundval på vilken arbetet nu börjar, så att arbetet inte var bortkastat. Vi ber i all troskyldighet – med en gnutta troskyldighet – om att Doha-rundan ska avslutas så snart som möjligt.

Det är möjligt, ja faktiskt troligt, att en del skulle tycka att detta är naivt, inte minst med tanke på att inte ens den europeiske huvudförhandlaren hade tillräcklig tilltro till detta, utan åkte hem och lade över ansvaret för förhandlingarna för Europas räkning på en person som inte vet ett dugg om vad som ligger på bordet, oavsett vilka förmågor hon i framtiden eventuellt kan visa sig ha.

Det är därför sant att det finns ett stort mått av naivitet i vår resolution, men vi måste vara klara och tydliga. Om Doha-rundan inte avslutas kommer utvecklingsländerna att vara förlorare. Om Doha-rundan inte avslutas är den multilaterala vägen allvarligt hotad, i synnerhet i det läge av global osäkerhet som vi nu

upplever, och innan Doha-rundan avslutas går det inte att ta itu med andra frågor på den globala agendan som klimatförändringar och stigande livsmedelspriser.

Det finns andra frågor som måste lösas och ingen av dem kan lösas om vi inte anstränger oss för att avsluta denna förhandlingsrunda. Detta kommer även i fortsättningen att vara parlamentets mål.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag är mycket glad över att parlamentet på senare år har blivit mer kritiskt mot Doha-rundan. Den gemensamma resolution som har lagts fram inför oss återger faktiskt ganska troget deklarationen av den globala parlamentariska församlingen i september, i vilken man uttryckte mycket allvarlig oro över det mycket begränsade utvecklingsinnehåll som finns kvar i Doha-förhandlingarna och var mycket kritisk till de alltmer exklusiva förfarandena för att nå fram till uppgörelser.

Låt mig i samma anda som i den globala parlamentariska församlingens deklaration tillägga att jag hoppas att det ändringsförslag som har lagts fram av PPE-DE-gruppen och UEN-gruppen, i vilket man efterlyser bilaterala frihandelsavtal av "WTO plus"-typ, inte kommer att antas under morgondagens omröstning. Bilaterala frihandelsavtal är raka motsatsen till fungerande multilateralism och De gröna kommer inte att kunna stödja resolutionen om ändringsförslaget röstas igenom.

Vad som slår mig i dagens debatt och även i resolutionen är att det saknas mod att uttala den enkla sanningen att Doha-rundans förhandlingar i den form som vi känner till nu är över. Att avbrottet kan bli långvarigt och pågå ända till våren 2010. Det är nästan säkert att de nya förhandlingarna från USA, kommissionen och Indien inte kommer att fortsätta att försöka driva igenom samma gamla snabblösningar som i juli 2008, som ju inte ens fungerade då. Det betyder att det här faktiskt är en möjlighet. Det är exakt rätt tidpunkt att analysera misslyckandena under de senaste sju åren av Doha-förhandlingar och fastställa en ny gemensam och mer rättvis agenda, samt en mer öppen och demokratisk process som till fullo kan stödjas av alla WTO-medlemmar, särskilt de minst utvecklade medlemmarna.

Seán Ó Neachtain, för UEN-gruppen. – (GA) Fru talman! Det är på tiden att vi förändrar vårt sätt att delta i samtalen om världshandeln. Det står nu klart att systemet och vårt deltagande i det inte längre fungerar. Vi misslyckades i Cancún, i Hongkong och återigen i Genève.

Allt grundar sig på följande: vi försöker skapa ett paket i Europa som innebär att vi säljer ut vår livsmedelskälla – själva maten som vi levererar. Den förre kommissionsledamoten Peter Mandelson gjorde allt för att stjälpna jordbrukspolitiken och främja ett världshandelssystem. Detta är inte lösningen. Var ska vi få maten ifrån om vi måste importera den? Europa måste akta sig och vi måste skydda vår nuvarande livsmedelsförsörjning.

Vi ändrade vår jordbrukspolitik, men om inte jordbruket tas bort från världshandelsagendan kommer den aldrig att göra några framsteg eller, för den delen, bli en framgång. Det är dags att något görs, vilket har sagts många gånger förr.

Helmuth Markov, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om man förhandlar i sju år utan att komma fram till något resultat måste man vara lite självkritisk och fråga sig vilka misstag man kan ha gjort, oavsett vilka misstag som har gjorts av andra länder och deltagare i förhandlingarna.

Jag tror att det är möjligt att göra en lista – den behöver inte nödvändigtvis gälla alla, men kravet på att ta bort tullar och öppna upp marknaderna är kanske inte rätt instrument för utvecklingsländerna, eftersom det innebär att de skulle förlora inkomster som de behöver för sina egna budgetar och inte kan få från några andra håll. Då kan det inte utvecklas sjukvård, utbildning eller infrastruktur i dessa länder.

För några av dessa länder är ett frihandelsavtal, oavsett typ, inte rätt modell och de är intresserade av att ingå ett handelsavtal, men baserat på GSP+. Det stämmer kanske att många länder på den utvecklingsnivån först måste utveckla en självständig ekonomi. EU, eller vissa europeiska länder, har ju trots allt utvecklat sina ekonomier inom slutna marknader.

Om man inte lyckas uppnå något resultat måste man fråga sig vad det beror på. Doha-rundan var ursprungligen knuten till millenniemålen. Jag delar inte Seán Ó Neachtains uppfattning. Jag förstår varför många länder säger att de tycker att de nuvarande förhandlingarna bara skapar förutsättningar för företag som är verksamma globalt att bli ännu mer globala och detta sägs också i strategin för det globala Europa. Detta får en negativ effekt på små regionala producenter. Det har för övrigt också en negativ inverkan på små lokala producenter i Europa.

Det ingår i EU:s existensberättigande, i dess imperativ, att fortsätta framåt. Därför måste vi kanske överväga en annan förhandlingstaktik. Jag hoppas att den nya kommissionsledamoten kommer att ta vara på denna möjlighet. Hon kommer utifrån, hon har erfarenhet av förhandlingar. Även om hon kanske inte har nödvändiga kunskaper om handelsfrågor har hon ett team som är väl insatt och kanske kommer hon att ta tillvara möjligheterna inom ramen för sitt mandat på ett helt annat sätt än den förre kommissionsledamoten – och det finns verkligen möjligheter!

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) EU tycker om att styra och ställa på handelsområdet. Tänk bara på det sex år långa banankriget med USA. Det uppstod sedan EU hade gett särskilt marknadstillträde till sina forna kolonier i Västindien. Generaldirektören för WTO är den tidigare kommissionsledamoten med ansvar för handel, Pascal Lamy. Kan det möjligen föreligga en intressekonflikt här? Hans EU-pension kanske är beroende av att han inte angriper EU:s politik. Kan det ha varit en faktor som han hade i åtanke när han försökte förhandla mellan handelsblocken?

Peter Mandelson lade skulden för Doha-rundans kollaps på USA:s jordbrukssubventioner. Tala om att kasta sten i glashus! I flera decennier har den gemensamma jordbrukspolitiken fyllt EU-jordbrukarnas fickor med enorma subventioner. Detta låg lika mycket bakom handelsförhandlingarnas kollaps som något annat. Det sista EU borde göra är hur som helst att vinna poäng från andra regioner i handelskrig i tider av global svält och finanskris.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Den pågående finanskrisen visar oss att ett globalt problem kräver ett agerande på global nivå. Detta gäller särskilt inom livsmedels- och jordbrukssektorerna, vilket är den viktigaste anledningen till att WTO har upprättats. Vi håller alla med om detta. WTO försöker ha globaliserade bestämmelser.

Det verkar emellertid inte som om detta fungerar exakt på det sätt som vi skulle vilja, och vi står inför problemet att kombinera den frihandel som vi alla eftersträvar med ett nödvändigt skydd. Det behöver inte innebära protektionism att skydda våra ekonomier och våra nationella jordbruk.

För att klara av detta har vi de senaste 60 åren, ända sedan GATT, gått en krokig väg och sänkt tullarna i åtanke att ta bort dem helt. Tekniskt sett verkar det dock svårt att sänka tullarna. Titta bara på mängden av matematiska formler som finns för detta syfte: den sydkoreanska formeln, den europeiska formeln och givetvis den schweiziska formeln. Det fungerar inte i praktiken eftersom produkter inte är enhetliga utan består av många olika delar som styrs av olika ursprungsregler – tekniskt sett är en sänkning av tullarna inte så lätt som man skulle kunna tro. Vi är därmed låsta av tekniken och försöker att genom förhandlingar hitta ett sätt att lösa detta politiskt.

Forskare har tydligen uppfunnit ett nytt tullsystem som innebär att tullavgifter är avdragsgilla för exportören gentemot importlandets ekonomi. Rent konkret utgörs denna avdragsgilla tullavgift av en tullkredit som motsvarar det belopp som exportören har anmält till importlandet.

Denna tullkredit innefattar tre olika aspekter: den är avdragsbar, omsättningsbar och överlåtbar. För det första är den avdragsbar, vilket innebär att när exportören köper något från importören kan han eller hon dra av det tullbelopp som han eller hon betalat. För det andra är den omsättningsbar, eftersom det exporterande företaget som har betalat tull kan, om det inte har något att köpa från importören, sälja sin tullkredit på aktiemarknaden eller till en bank. Slutligen är den överlåtbar genom att importören kan donera tullkredit som överskrider betald tullavgift till utvecklingsländer och därmed hjälpa dem.

Med denna teknik skapar vi en handelsvaluta där penningvärdet motsvarar beloppet på redan befintliga tullavgifter. Europeiska unionen skulle till exempel bidra med 13 miljarder euro i denna handelsvaluta.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! I likhet med andra som är närvarande var jag med i Genève. Jag blev förvånad och ibland road över hur WTO arbetar – och över att organisationen inte arbetade i detta fall.

För en gångs skull var inte den gemensamma jordbrukspolitiken direkt i skottlinjen, och jag tror att vi ska vara glada över det. Men jordbruket på global nivå var definitivt fortfarande högst upp på agendan. Samtalen bröt samman på grund av att Indien och Kina var alltför måna om att skydda sina jordbrukare från alltför omfattande import. Jag tror att orden från den indiske handelskommissionären Kamal Nath är värda att upprepas: "Vi kan inte fullfölja detta eftersom vi måste trygga vår försörjning." Indien såg skyddet av sin stora och relativt fattiga landsbygds- och jordbruksbefolkning som grundläggande och ansåg att ett avtal med WTO inte var det bästa för landet.

Denna process har nu pågått i sju år. Peter Mandelson har lämnat scenen efter fyra år i följd. Jag anser att han har misslyckats med att lyssna på jordbrukarna, särskilt att hörsamma oron från EU:s jordbrukare och från livsmedelsindustrin, och avvisat deras röst genom att hävda att agendans utvecklingsdel skulle framhåvas. Hans förslag skulle ha uttömt EU:s boskapssektor, vilket inte skulle ha varit bra för utvecklingsländerna. Det skulle snarare ha gynnat stora lantbruk i framväxande ekonomier med låga produktionskostnader. Peter Mandelson har nu lämnat scenen och jag undrar om han såg tecknen i skyn. Varför stannade han inte kvar och fullföljde jobbet om han verkligen oroade sig för utvecklingsagendan?

Livsmedelssäkerhet är nu en stor politisk prioritering. Vi ser stora variationer i priserna på råvaror. Vad jag förstår har spannmålsmarknaden brutit samman i dag. Vi måste fråga oss själva om detta är det bästa sättet att säkerställa leverans av livsmedel till alla konsumenter och till rimliga priser. Och ännu viktigare är att vi måste titta på vår utvecklingspolitik, och se att vi har misslyckats att investera i utvecklingsländernas jordbruk. Låt oss skrida till handling, men låt oss försäkra oss om att vi handlar rättvist och balanserat.

Kader Arif (PSE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Ända sedan 2001 har utvecklingsländerna haft en förhandlingsrunda inom WTO som benämns som utvecklingsrundan. När vi nu står inför en plötslig och förödande livsmedelskris som gör världen varse att det finns ett akut behov av att hitta en långsiktig, global och balanserad lösning, förväntar sig dessa länder en tydlig reaktion från oss för att deras livsmedelssäkerhet ska kunna garanteras.

Jag vill bekräfta att vi inte, om den fortsatta rundan kommer att handla om marknadstillträde till varje pris, kommer att uppnå vårt mål. Vi vet också att ju mer vi skjuter upp undertecknandet av ett utvecklingsavtal, desto sämre blir utsikterna att uppnå millennieutvecklingsmålen. Olyckligtvis ligger vi redan efter i schemat.

Inför denna krissituation begär vi att en politisk lösning ska nås så snart som möjligt när det gäller den särskilda skyddsmekanismen, för att vi ska kunna skapa ett effektivt redskap för skydd av små producenter i fattiga länder. Detta steg är nödvändigt att ta innan man fortsätter med förhandlingarna om övriga aspekter, och jag hoppas att de nyligen återupptagna diskussionerna om jordbruk och om marknadstillträdet för icke-jordbruksprodukter (Non-Agricultural Market Access (NAMA)) kommer att innebära framsteg i detta avseende.

Innan jag slutar vill jag beskriva de ändringsförslag till den gemensamma resolutionen som lagts fram. Europaparlamentets socialistiska grupp kommer naturligtvis att begära att vi röstar för ändringsförslag 2, vilket är absolut nödvändigt för att utöka parlamentets rättigheter när det gäller internationell handel.

Vi stöder även de förslag som lagts fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, men vi kan inte acceptera ändringsförslaget som lagts fram av Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, eftersom vi inte anser att det, i denna resolution om multilaterala förhandlingar, är lämpligt att uppmana till nya regionala bilaterala avtal att underteckna – vi vet att dessa vanligtvis förhandlas fram på den svages bekostnad.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Ännu en gång har vi haft ett bakslag i samband med en Doharunda. Är världen helt enkelt trött på WTO nu? Så är det inte! Vi var på väg att sluta ett avtal och var nästan klara, när Indien och Kina av alla länder i sista minuten orsakade att samtalen bröt samman. Detta visar att samtalen inte havererade på grund av tekniska orsaker utan på grund av politiska skäl, och det markerar att världshandelsrundans nya politiska centrum ligger i Asien och inte längre i Europa.

Kinas roll bör beaktas eftersom Kina fram till nu alltid har förespråkade fri handel, men tydligen plötsligt har en ny agenda.

Icke desto mindre vill jag gratulera kommissionen, ni fru kommissionsledamot, och även kommissionsledamot Peter Mandelson, för den positiva roll som EU spelat. Till skillnad från i Hongkong medverkade vi i förhandlingar, var proaktiva och beredda att kompromissa. Det är dock synd att Peter Mandelson slutar i detta läge, och det innebär att vi måste sadla om efter halva vägen. Han var en skicklig förhandlare. Han käbblade mycket med oss i parlamentet och han lämnar efter sig en stor kostym att fylla för Lady Ashton. Lycka till!

Nils Lundgren (IND/DEM). – Fru talman! Jag är en enveten EU-skeptiker, men det finns två områden där EU ska ha en central internationell roll – handelspolitik och miljöpolitik. Nu talar vi handelspolitik.

Fri världshandel är nyckeln till ekonomiskt välstånd för alla jordens länder och särskilt då för de fattigaste. Bakslaget vid Doharundan i somras var därför djupt allvarligt och det ankommer nu på EU, världens största handelsorganisation, att ta ett nytt initiativ. Då inträffar detta djupt olyckliga att Peter Mandelson, vår mest

kompetente kommissionsledamot, lämnar sin post som ansvarig för EU:s handelspolitik. Samtidigt hotas världsekonomin av en förödande finanskris.

I detta läge föreslår den brittiska regeringen en ersättare som uppenbarligen saknar kompetens för uppgiften. Det är nu Europaparlamentets ansvar att säkerställa att vi får en kraftfull och kompetent kommissionsledamot med ansvar för handel i detta känsliga historiska läge. Låt oss ta det ansvaret!

Robert Sturdy (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Låt mig först ta upp med kommissionsledamoten den problematiska situation som Peter Mandelsons avgång har skapat. Jag anser att han har svikit EU genom att lämna denna post. Vi befinner oss i ett allvarligt läge. Ni har själv just sagt att det finns goda möjligheter för Doharundan att återupptas. Utan Peter Mandelson vid rodret – jag har kritiserat honom vid flera tillfällen, men han hade åtminstone intellekt och kunskap (i egenskap av tidigare handelsminister) för att vara i stånd att fortsätta striden – har vi hamnat i trångmål!

Hur kommer ni exempelvis att göra med avtalet om ekonomiskt partnerskap (EPA) nästa vecka? Med all respekt, vilken kunskap har ni om EPA? Ni var varken inblandad i förhandlingarna eller i upprättandet av avtalet. Jag är säker på att jag aldrig pratade med er när jag utarbetade förslaget till betänkande om detta.

Kan kommissionen vidare garantera att vi kommer att ha en ordentlig utfrågning i parlamentet i dag när baronessan Ashton infinner sig framför utskottet för internationell handel? Om ni försöker få igenom detta en dag när ingen är närvarande, exempelvis nästa vecka eller en måndag, en dag när det är mycket svårt för ledamöterna att närvara, bör ni vara beredda på parlamentets vrede. Kom ihåg vad som hände med Santer-kommissionen! Jag anser att man bör ge henne en rättvis och ordentlig utfrågning och, som många redan har sagt, är det mycket viktigt att vi har en bra kommissionsledamot vid rodret.

När det gäller detta undrar jag om ni och jag lyssnar på samma slags diskussioner. Ni sa att den amerikanska jordbrukspolitikerna skulle formuleras om. Ni måste skämta. Senast i går sa Barack Obama att han skulle fortsätta att vara ännu mer protektionistisk än tidigare, och det sa även den republikanska kandidaten. Vi kommer att i stor utsträckning få se protektionism från USA:s sida. Jag avslutar med en tanke om livsmedelskrisen, som någon nämnde. Låt mig göra det absolut tydligt för församlingen: Det finns ingen livsmedelskris. Vetepriiset ligger nu på 40 euro lägre per ton än produktionskostnaden.

Fru talman! Låt mig snabbt ta upp en ordningsfråga. Är det en cirkus utanför denna kammare? Detta har ingenting att göra med dagens diskussioner. Är det en cirkus? Eller är det en restaurang? Är det en klubb? Ni måste kämpa för att kunna komma fram. Ni bör föra detta vidare till talmanskonferensen och få ett slut på cirkusen som pågår utanför kammaren.

Talmannen. – Jag har antecknat era synpunkter, herr Sturdy.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vad är det som nu står på spel inom ramen för förhandlingarna med WTO? Jag tror inte att det handlar om Peter Mandelson och baronessan Ashton även om de är fina människor. Jag är inte ens säker på att den viktigaste frågan är den om tullar på handel med industrivaror, jordbrukstullar samt marknadstillträde. Vi vill alla helt klart att avtalet ska vara stabilt och rättvist för Europa, men jag anser att det finns två huvudfrågor här.

Den första handlar om att bevara en multilateral ram för handeln. Vi kan se hur mycket frånvaron av ett sådant ramverk inom ett av globaliseringens andra områden – finansmarknaderna – kostar med avseende på risken för ekonomin, för medborgarna, och för vårt samhälle. Om de förhandlingar vi har fört under sex år går i stöpet, vet vi vilka slags bilaterala överenskommelser som successivt kommer att ersätta dem inom WTO. Det är ett dåligt ramverk! Vi vill reformera WTO – det var vad vi sa i vårt resolutionsförslag, och vi vill också att andra handelsrelaterade aspekter ska beaktas, särskilt när det gäller miljön, för att hantera påverkan från klimatförändringarna och sociala föreskrifter. Detta är absolut grundläggande. Det är emellertid inte genom att upplösa det multilaterala ramverket som vi kan lyckas med att organisera denna aspekt av globaliseringen på ett bättre sätt. Det är genom att stärka det.

Den andra frågan, som jag inte kommer att gå in på eftersom detta togs upp av min kollega Kader Arif, är ombalanseringen av de regler som fastslogs under Uruguayrundan vid skapandet av WTO, i syfte att spegla svårigheterna när det gäller utveckling och situationen i de minst utvecklade länderna, i utvecklingsländerna. Ni nämnde också detta och ni efterfrågade ett initiativ som innefattade "allt utom vapen", med en skyddsklausul för känsliga produkter. Vi behöver införa regler i detta avseende enligt vilka varje situation i sig beaktas, dock inte nödvändigtvis frihandelsregler. Vi vill ha rättvis handel, förutsatt att det inte blir djungelns lag som får styra.

Detta anser jag är de två viktigaste frågorna som EU:s förhandlare bör inrikta sig på. Givetvis bör de även koncentrera sig på andra åtgärder, som jordbruk, tjänster – dock inte genom att ifrågasätta utvecklingsländernas rätt att reglera allmänna tjänster – och industritullar, och inte på bekostnad av ett framgångsrikt resultat för denna utvecklingsrunda.

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). – (ES) Fru talman! Vi skulle ha önskat att Peter Mandelson fortfarande var kvar här. Hans avhopp verkar ha blivit Europeiska unionens dödsstöt för Doharundan.

Den globala finanskrisen verkar inte lovande för Doha. Denna kollaps förvärrar i stället den globala ekonomiska situationen, och det är de mindre utvecklade länderna som kommer att få betala det högsta priset för detta. Världshandelsorganisationen är nödvändig och regleringen av den internationella handeln är grundläggande. Vi kan se att reglering nu är en viktig faktor i globaliseringen, och det är därför nödvändigt att vi når en överenskommelse i Doharundan.

Vi måste reflektera över att förbättra det sätt som WTO styrs på, dess legitimitet och även vilken roll tillväxtländerna, som väljer att vara utvecklingsländer eller utvecklade länder såsom det passar dem, har i denna runda. Precis som det fastslås i resolutionen ska dialogen inte bara vara mellan norr och söder utan också mellan söder och söder.

Mer än andra har Europeiska unionen tagit betydelsefulla steg i dessa förhandlingar. Vi har också tagit initiativ till sådant som Allt utom vapen-initiativet. Också de andra måste gå i denna riktning. Låt oss under tiden sluta de pågående associeringsavtalen, exempelvis med Mercosur, vilka även de är nödvändiga i detta sammanhang.

Carlos Carnero González (PSE). – (ES) Fru talman! Dagens debatt avslöjar absolut några viktiga frågor som vi behöver enas kring. En av dessa är att vi, som ett svar på den kris vi upplever, behöver mer reglering och multilateral reglering.

Om vi tittar på ekonomin är det verkligen inte önskvärt vare sig att Internationella valutafonden eller Världsbanken ska spela en ledande roll, inte ens för dess värsta fiender. Dessa gör bara katastrofala förutsägelser och avslöjar att de har mindre och mindre att säga om vad som händer, samt att deras inflytande och ställning i praktiken är oförutsägbart.

På grund av detta behöver vi använda oss av det instrument vi har: WTO. Mer än någonsin behöver vi i dag reglering och mer än någonsin behöver vi en verklig ekonomi i motsats till en spekulativ finansiell ekonomi. Handeln med varor och tjänster är den verkliga ekonomin och en ekonomisk tillväxt på sysselsättningens område är baserad på den verkliga ekonomin.

Jag håller därför inte med om att krisen innebär att det kommer att bli svårare att avsluta Doharundan. Tvärtom! Vilken ansvarig regering som helst, från norr eller söder, från ett utvecklingsland eller från ett utvecklat land bör anstränga sig ordentligt för att avsluta denna runda.

Vi har en global marknad och vi behöver synliga verktyg. I detta fall är det WTO. Vi kommer att behöva förbättra det sätt på vilket denna styrs, vi kommer säkerligen att behöva mer av en utvecklingsmodell och mindre av en frihandelsmodell, och vi kommer givetvis att behöva politisk vilja. Jag förmodar att unionen, med den nya kommissionsledamoten, kommer att fortsätta med detta.

Béla Glattfelder (PPE-DE). – (HU) Peter Mandelson lämnar det sjunkande skeppet och ger upp sin ställning som kapten. Han lämnar ett skepp som han själv har styrt mot ett isberg. Det var ett misstag att så frikostigt dela ut koncessioner, särskilt inom jordbruket, när förhandlingarna inleddes. Detta skapade inga incitament för våra handelspartners att själva dela ut koncessioner. Man skrattar åt oss medan vi försöker nödlända med den gemensamma jordbrukspolitiken, medan de övriga förhandlingsparterna skyddar sin egen jordbrukspolitik och stärker det amerikanska jordbrukets ställning.

WTO:s förhandlingar kan inte ta vid där de slutade. Förhandlingarna kan bara fortsätta om de även omfattar miljöfrågor. Annars kommer ytterligare liberalisering av världshandeln att leda till ännu mer miljöförstöring och ökade klimatförändringar. Är det rätt att, när vi plötsligt befinner oss mitt i en finans- och livsmedelskris, offra Europas livsmedelssäkerhet och dess jordbruk bara för att våra konkursförsatta banker i högre utsträckning ska vara i stånd att exportera sina felriktade tjänster?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Europeiska unionen har gjort betydande förändringar i den gemensamma jordbrukspolitiken. Denna reform har begränsat jordbruksproduktionen. Särskilt tydligt

är det på sockermarknaden. Men inte bara där. Vi har begränsat stödnivån för våra jordbrukare. I vilken utsträckning har detta gett ett ökat mervärde, i vilka länder och för vilka sociala grupper och yrkesgrupper?

Jag vill fråga kommissionsledamoten vad Europeiska unionen har fått i gengäld. En annan fråga är: Hur har tecknen på att vi står inför en global livsmedelskris påverkat WTO:s förhandlingar? Kommer den nuvarande finanskrisen, vilken säkerligen kommer att påverka vår ekonomi, att inverka på förhandlingarna på WTO-nivå?

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Får jag inledningsvis försöka beskriva vår enorma besvikelse efter tio dagars intensiva förhandlingar i Genève. Vi kände att vi var så nära att sluta ett avtal om jordbruk och marknadstillträde för icke-jordbruksprodukter (NAMA), fullt medvetna om att detta i slutändan skulle vara det steg som skulle bli avgörande för om Europeiska unionen skulle kunna acceptera ett paket.

Som ansvarig för jordbruket måste jag säga att det var mycket uppmuntrande att man för första gången någonsin inte skyllde de misslyckade diskussionerna på det europeiska jordbruket. Anledningen till det var att vi faktiskt inom jordbrukssektorn har lärt oss en läxa genom att vi har reformerat den gemensamma jordbrukspolitiken, först med den stora reformen 2003 och sedan med alla de efterföljande reformerna. Vi kunde därmed leverera en minskning på 80 procent av det handelssnedvridande nationella stödet, utan att vår jordbrukssektor faktiskt kom till skada. Vi hade också här möjlighet att låsa reformerna till det multilaterala handelssystemet. Det var inte ett avtal till vilket pris som helst. Det var ett balanserat avtal inom dessa två områden. Vi skulle kunna motivera inför rådet att vi förhandlade inom det mandat som förhandlarna fått av rådet. När det gäller jordbruk bestod detta mandat helt enkelt av att inte tvinga in oss i en ny reform av jordbrukssektorn.

Jag håller med dem av er som har sagt att det multilaterala systemet är viktigt och nödvändigt, eftersom det bara är inom det multilaterala systemet som vi exempelvis kan begränsa handelssnedvridande nationellt stöd och alla övriga icke handelsrelaterade frågor. Detta kan aldrig göras genom bilaterala förhandlingar, så vi måste hålla fast vid det multilaterala systemets värderingar.

Jag måste också säga att vi aldrig i dessa förhandlingar riktade in oss på utvecklingsländernas marknader. Snarare tvärt om faktiskt, vilket, som jag sa i mitt första inlägg, var anledningen till att SSM var så viktigt, när det gäller skydd av speciella produkter i utvecklingsländerna. Jag vill tillägga att vi introducerade Allt utom vapen-initiativet 2002, vilket betyder att Europeiska unionen i dag är på långt när den viktigaste importören av jordbruksråvaror i världen. Vi är större än Kanada, USA, Australien och Japan tillsammans. Vi har faktiskt öppnat upp våra marknader inom jordbrukssektorn för dessa länder.

Livsmedelssäkerhet har också nämnts här i kväll. Vi måste inse att livsmedelssäkerhet består av både inhemsk intern produktion och av import. Om vi tittar på Europeiska unionens jordbrukssektor skulle vi aldrig kunna vara så starka som vi är i dag om vi hade haft en stängd jordbruksmarknad. I dag har vi, om vi tar ordförandelandet, 7 miljarder euro i handelsöverskott för jordbruksråvaror. Om vi tänker oss att vi stängde våra marknader skulle vi aldrig kunna sälja alla våra högkvalitativa produkter internt eftersom vi skulle bli bestraffade om vi skyddade oss själva. Andra skulle göra detsamma, vilket skulle hindra oss från att dra fördel av de framväxande och alltmer öppna möjligheterna på marknaden för högkvalitativa produkter. Så givetvis behöver vi genomföra detta på ett balanserat sätt.

Geografiska beteckningar nämndes, men jag tog inte upp detta i mitt första inlägg på grund av tidspressen och ordförandens noggranna kontroll av tidsåtgången. Geografiska beteckningar är en avgörande fråga för Europeiska unionen och vi gjorde helt klart för de andra förhandlingsparterna att vi aldrig skulle kunna sluta ett avtal om vi inte fick ett positivt resultat när det gäller geografiska beteckningar, eftersom detta är så viktigt, särskilt för högkvalitativa Medelhavsprodukter.

Jag ska svara kortfattat på Mairead McGuinness anförande. Jag håller med er om att vi faktiskt har underprioriterat vårt europeiska utvecklingsbistånd inom jordbrukssektorn i decennier. Nu när vi ser att priserna – dock inte råvarupriserna eftersom det stämmer att priserna har gått ner – på utsäde och gödselmedel skjuter i höjden har vi föreslagit vår enhet att försöka hjälpa de minst utvecklade länderna, de fattigaste länderna i världen, så att de kan köpa utsäde och gödselmedel. Denna mekanism med 1 miljard euro diskuteras nu här i parlamentet, och jag hoppas att denna möjlighet att hjälpa utvecklingsländerna att försörja sina egna befolkningar och undvika migration från jordbruksområden till städerna kommer att tas emot positivt. Var snälla och lägg detta på minnet. Det är mycket viktigt.

Talmannen. – Sex resolutionsförslag⁽¹⁾ har lagts fram (artikel 103.2 i arbetsordningen).

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Daniel Dăianu (ALDE), skriftligt. – (EN) Bakslaget vid Doharundan kan vara en fingervisning om vad som komma skall, i en tid när den djupnande finanskrisen sätter enorm press på regeringarnas förmåga att spela enligt reglerna. Nyttan av frihandeln har lovordats mot bakgrund av den alltmer globala marknaden. Men frihandel måste vara rättvis och kompletteras med ett internationellt system som hjälper fattiga länder att utvecklas. De rika ekonomierna har fått alltmer orättvisa inkomster, och deras rädsla för de framväxande ekonomiernas allt större makt leder till ökad protektionism. På samma sätt leder önskan att kontrollera de ändliga resurserna och att få tag på de viktigaste råvarorna till rimliga priser till en benägenhet att begränsa handeln i många länder.

Här måste man nämna geopolitikens alltmer komplicerade natur. EU måste ta ledningen när det gäller att mildra utfallet av den nuvarande krisen och förhindra en faktisk kollaps av det multilaterala handels- och finanssystemet. Detta inkluderar bland annat en reformering av de internationella finansinstituten, att inkludera de framväxande världsmakterna Brasilien, Indien, Ryssland och Kina (BRIC) i handhavandet av globala ekonomiska frågor och en reformering av det internationella system som reglerar finansflödet. Vid slutet av 1800-talet bröt ett internationellt system, enligt vilket fri rörlighet av varor och tjänster främjades, ner och efterföljdes av ett förödande krig i Europa. Vi får inte glömma detta.

23. Avtal EG/Ukraina angående bibehållandet av de åtaganden om handel med tjänster som ingår i partnerskaps- och samarbetsavtalet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är betänkandet av Zbigniew Zaleski för utskottet för internationell handel, om ett förslag till rådets beslut om ett avtal i form av en skriftväxling mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina angående bibehållandet av de åtaganden om handel med tjänster som ingår i partnerskaps- och samarbetsavtalet (KOM(2008)0220 – C6-0202/2008 – 2008/0087(CNS)) (A6-0337/2008).

Zbigniew Zaleski, föredragande. – (EN) Fru talman! Med detta betänkande avslutas en fas i EU:s Ukraina-politik. Genom att inleda med avtalen om handel och tjänster kommer jag att dra upp riktlinjerna för en bredare vision för dels det framtida samarbetet med WTO, dels för det utökade frihandelsområdet när detta väl har införts.

Betänkandet, som inte innehåller så många synpunkter, utgör ett viktigt steg mot att reglera och underlätta vårt samarbete med vårt viktiga grannland Ukraina. Vi är konsekventa och tydliga med våra avsikter och handlingar. Och bakom dem alla finns ett antagande: Om de ekonomiska villkoren förbättras kan människor investera mer energi på att lösa de andra problemen som de står inför – politiska, sociala och övriga; givetvis hänger alla dessa samman. I dag när hela Ukrainas existens är i gungning – för en minut sedan läste jag ett meddelande att president Viktor Jusjtjenko har upplöst parlamentet – kan vår hjälp vara mycket viktig. Men ett samarbete som bara gäller ekonomin skulle inte vara tillräckligt. Vi behöver ett bredare projekt, en detaljerad strategi som innehåller flera olika aspekter.

Ramen för vår grannskapspolitik lämnar utrymme för en strategi liknande den som tillämpas för Medelhavsområdet. Det finns ett betänkande av Pasqualina Napoletano som har stort stöd av den nuvarande ordföranden. Det vore lämpligt om det franska ordförandeskapet i högre grad vågade främja det förslag som framförts av en tillräckligt stor grupp av ledamöter, om att upprätta Euro-Nest, vilket är en officiell samling av våra europeiska och östra grannars parlament. Vi bör inte begränsa oss själva till endast nationerna runt Medelhavet, utan även ha en välavvägd vision i vår egen grannskapspolitik och inte lämna svaga länkar i kedjan av länder som omger vår unions gränser.

Låt oss följa exemplet Barcelona som är en möjlig kandidat till att bli säte eller huvudstad för Medelhavsunionen. Jag föreslår för den framtida östra grannskapsunionen – något i likhet med Svarta havs-unionen – att staden Lublin i östra Polen blir ett säte för administration av ett sådant organ. Lublin har

⁽¹⁾ Se protokollet.

historiskt sett framträtt genom att staden varit centrum i en viktig internationell union som föregick den som vi nu bygger upp – eller åtminstone försöker att bygga upp.

Sammanfattningsvis innebär min ståndpunkt och mitt förslag att jag vill mobilisera parlamentet, kommissionen och rådet att bli mer aktiva gentemot vår östra sida. Varför skulle vi göra detta? Svaret är enkelt. Om vi anser att våra europeiska värderingar skulle kunna förbättra människors villkor på jorden finns inte något utrymme att passivt invänta den politiska utvecklingen i detta område.

Fallet Georgien är en varning till oss när det gäller Ukrainas framtid. Låt oss inte vakna upp och se oss bortskuffade från den politiska och ekonomiska scenen, och upptäcka att den har tagits över av en annan aktör. Låt oss inte bli anklagade för att vara passiva, sakna politiska visioner och förmåga att lösa konflikter i vårt eget närområde. Om vi förlitar oss på regeringen i Kremls strategi – vilken den socialistiska gruppen tycktes stödja när dess delegation, ledd av Martin Schulz, nyligen besökte Moskva – förlorar vi vår plats på den internationella scenen. Våra europeiska medborgare kommer att bli offer för höga energipriser, spänningar och osäkerhet.

Även om Ukraina sammanfattningsvis inte är så effektivt som vi förväntar oss när det gäller demokratisering, bör vi inte minska våra försök att utöka samarbetet med dess folk. För Ukrainas medborgare är det nödvändigt att ha europeiska ambitioner. Och det är kanske ännu viktigare för oss, EU:s medborgare.

Meglena Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka Europaparlamentet för att snabbt ha yttrat sig och antagit detta positiva betänkande, eftersom det är viktigt att detta avtal formaliseras så snart som möjligt efter att Ukraina anslutit sig till WTO, för att undvika ett rättsligt tomrum.

Efter att Ukraina anslutit sig till WTO tillerkänner detta avtal två mycket viktiga åtaganden som hjälper våra internationella operatörer inom sjöfartssektorn med deras verksamhet i Ukraina.

Den första bestämmelsen säkerställer att alla medborgare och företag inom unionen som tillhandahåller internationella sjötransporttjänster får samma rättigheter när de tillhandahåller internationella sjö- och flodtjänster på Ukrainas vattenvägar. Den andra bevarar den så kallade grekiska klausulen, enligt vilken EU:s eller Ukrainas medborgare eller rederier etablerade utanför EU eller Ukraina medges dra fördel av bestämmelserna om sjöfartstjänster, om deras respektive fartyg är registrerade i EU eller i Ukraina.

Dessa två bestämmelser kommer att införlivas i det mycket ambitiösa frihandelsavtalet som vi för närvarande förhandlar om med Ukraina. Detta frihandelsavtal hänvisar till som ett djupgående och heltäckande FTA (Foreign Trade Association) och det bör verkligen motsvara dessa betydelseindikatorer.

Vi är angelägna om att det ska bli så på grund av de viktiga politiska och ekonomiska beaktandena som står på spel i förhållande till Ukraina. Den process som vi är involverade i handlar inte bara om handel och investeringsflöden. Det är ett tecken på Ukrainas fortsatta politiska och ekonomiska integrering i den globala ekonomin, och dess djupgående partnerskap med EU.

Friandelsavtalet är en av de viktigaste beståndsdelarna i det bredare associeringsavtalet som vi förhandlar om med Ukraina i grannskapspolitikens kontext.

I den omfattning Ukraina kan införliva, tillämpa och verkställa gemenskapens regelverk inom vissa nyckelområden, vilka förhandlas om i de pågående förhandlingarna för frihandelsavtalet, bör Europeiska unionen vara redo att utöka förmånerna på den inre marknaden inom dessa områden. Detta gäller särskilt tjänster där mervärde kan tillföras för båda parter. På grund av att Ukrainas åtaganden inom tjänsteområdet dessutom redan är mycket omfattande kommer FTA och tillnärmningsprocessen till regelverket att hjälpa oss att hantera gränsöverskridande hinder.

Detta avtal kommer att främja EU:s utländska direktinvesteringar i Ukraina genom att minska byråkratin, öka insynen och hjälpa exportörer och tillhandahållare av tjänster på båda sidor genom att skapa en närmare förbindelse mellan oss och jämställa våra standarder. Fler småföretag och regionala försörjningskedjor skulle leda till utökade handelsflöden och ökade personliga kontakter.

Detta är naturligtvis en utmanande och lång process, men kommissionen anser att detta avtal kommer att skapa ramverket för och incitament till att denna omvandling ska kunna ske.

Men vi får, som jag tidigare betonat, inte glömma att processen inte bara handlar om ekonomiska möjligheter. Den utgör också en del av ett mer omfattande test av Ukrainas omvandling och dess partnerskap med Europeiska unionen.

Zita Pleštinská, för PPE-DE-gruppen. – (SK) Även om Ukrainas nuvarande inrikespolitik har försvagat landets förhandlingsposition måste den ses som en del av landets demokratiseringsprocess. EU-integration fortsätter att vara den viktigaste prioriteringen i Ukrainas utrikespolitik. Jag välkomnar betänkandet av min kollega Zbigniew Zaleski, i vilket många viktiga beståndsdelar lyfts fram och de framsteg Ukraina har gjort sedan den orangea revolutionen betonas.

Jag tror fullt och fast att utan EU:s intensiva stöd för Ukrainas anslutning till WTO skulle landet förmodligen inte ha blivit medlem i denna viktiga organisation i maj 2008. Precis som när det gällde WTO behöver Ukraina nu EU:s stöd igen.

Under det elfte mötet för den parlamentariska samarbetskommittén EU–Ukraina som ägde rum i Kiev och på Krim förra veckan blev jag ännu mer övertygad om att EU måste vara berett att stödja Ukrainas insatser både tekniskt och ekonomiskt. Å andra sidan måste Ukraina genomföra de nödvändiga reformerna, särskilt inom dess tjänstesektor samt genomföra långtgående förhandlingar med EU.

Francisco Assis, för PSE-gruppen. – (PT) Slutandet av det avtal som vi diskuterar ger oss ett utmärkt tillfälle att upprepa hur viktiga förbindelserna mellan EU och Ukraina är på många områden.

Dessa förbindelser, som har intensifierats, bygger på ett arv av gemensamma värderingar och principer och på en upprepad önskan att stärka partnerskapet och samarbetet på institutionell nivå.

Europeiska unionen kan bara beundra det ukrainska folkets arbete för att konsolidera det demokratiska systemet, rättsstatsprincipen och en öppen ekonomi. Dessa insatser har genomförts under särskilt krävande omständigheter och detta betyder att vi till och med har ett större ansvar gentemot detta land och gentemot oss själva.

Vi är alla medvetna om att Ukraina är speciellt. Landet uppvisar, på grund av sin geografiska belägenhet och sin historia, en komplex nationell verklighet, som genomsyras av olika spänningar och som har en oerhörd betydelse på geopolitisk och geoeconomisk nivå. Det är därför som Europeiska unionen måste kämpa för att främja samarbetsformer som kan bidra i riktning mot att utveckla och stabilisera tillståndet i ett sådant viktigt land. Och detta har faktiskt också gjorts.

Det som redan har gjorts och de sunt uttryckta åsikterna som är baserade på att ett associeringsavtal sluts i en nära framtid, vilket inkluderar skapandet av ett frihandelsområde, är en stark grund för optimism. Från EU:s sida får vi inte ignorera de mål som uttryckts i många delar av det ukrainska samhället om att stärka banden med Europa. Dessa mål byggs upp runt Ukrainas önskan att vara en del av en värdegemenskap och en del av den politiska och ekonomiska organisatoriska modell som utgör grunden för Europas identitet.

Utökande av handeln, särskilt inom tjänstesektorn, har hjälpt till att fördjupa de ekonomiska förbindelserna och kan mycket väl bidra till att modernisera landet. Ukrainas anslutning till WTO, vilket förtjänade EU:s entusiastiska stöd, tillät landet att ansluta sig till det multilaterala världshandelssystemet, vilket bland annat medför att landet kan närma sig EU. Denna närmandeprocess måste intensifieras eftersom den innebär fördelar inte bara för de två parter som är direkt inblandade utan även för hela regionen.

Ukraina är en del av Europas förflutna och framtid. Vilka steg som helst, också de små, i riktning mot att betona detta förtjänar att välkomnas och stödjas.

Rebecca Harms, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag vill inleda debatten från andra sidan.

Efter att Europaparlamentets delegation besökt Ukraina förra veckan är det nu mycket viktigt att betona att Ukrainas nästa steg på sin väg mot väst, den väg som leder till demokrati och integrering i Europeiska unionen, inte kommer att beslutas endast av denna kammare utan i stor utsträckning av Ukraina självt. Att ständigt och jämt stå inför nya regelbundet och årligen återkommande politiska kriser och att år efter år diskutera om det kommer att hållas nya val är inte den slags utveckling som kommer att förstärka denna integration.

Vi som ingick i den delegation som besökte Ukraina klargjorde följande: Rivalitet mellan de politiska blocken bör inte få fortsätta att dominera den politiska agendan; blocken måste i stället komma till klarhet om vilka åtgärder de vill vidta för att stabilisera landet.

Än så länge finns i stort sett inte något urval av politiska program eller något innehåll att välja bland. Detta är mycket alarmerande eftersom många ukrainska städer, vilka verkligen kämpat hårt för att uppnå en demokratisk process, nu undviker att följa Ukrainas politik. Ett sådant stort missnöje måste tas upp vid varje besök och vid varje möte med företrädare från alla ukrainska block och partier.

Andrzej Tomasz Zapłowski, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Handelsförbindelser mellan EU-länderna och Ukraina är av stor vikt på grund av båda parter demografiska potential. Utvecklingen av dessa förbindelser är desto viktigare genom att sådana kontakter kommer att stödja det ukrainska folkets europeiska strävanden. Det finns fortfarande många olösta problem i våra bilaterala förbindelser. Ett av dessa är frågan om ett illegalt övertagande av företag av ukrainska partner. De osäkra förhållandena som råder inom Ukrainas rättskipning betyder att det kan ta många år att få tillbaka egendom. Vår partners politiska instabilitet har också en skadlig effekt på vårt utökade samarbete, och framtiden kan komma att bli än mer oförutsägbart.

Vi hoppas att de ukrainska myndigheterna kommer att göra allt de kan för att se till att Europeiska unionen kommer att angränsa till ett Ukraina som ger fulla rättsliga och politiska garantier när det gäller utvecklingen av företag och ekonomiskt samarbete, särskilt inom tjänstesektorn.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Fru talman! De politiska och ekonomiska förbindelserna med Ukraina är av stor betydelse för oss. Varje år ökar investeringarna i Ukraina och detta inkluderar en europeisk dimension. Dessa investeringar inverkar positivt på många områden – däribland för Ukrainas konsumenter – genom att öka konsumtionsnivåerna. Utländska bankers inblandning i Ukrainas banksektor utgör redan 35 procent. Tjänstesektorn är grundläggande och mycket viktig för Ukrainas ekonomi; i denna behövs ytterligare reformer och investeringar om den ska nå samma nivå som denna sektor i EU-länderna. Detsamma gäller andra områden av Ukrainas ekonomi, däribland hälso- och sjukvård och turistsektorn.

Vi måste utveckla och förstärka de ekonomiska förbindelserna mellan Ukraina och Europa. Vi måste komma ihåg att Ukraina är ett viktigt transitland för oss när det gäller energisäkerhet i Europa. Vi uppskattar också det som gjorts av Ukraina, däribland lagstiftningsåtgärder kopplade till utökandet av den ekonomiska dialogen med EU och den nyligen genomförda anslutningen till WTO.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru talman! Det förslag till lagstiftningsresolution som vi diskuterar får fullt stöd av min politiska grupp, gruppen Unionen för nationernas Europa. Ukraina är en intressant partner, framför allt på området för handel, tillhandahållande av tjänster och investeringar. Ett gott samarbete mellan EU och Ukraina är mycket viktigt, framför allt för grannländerna. Ett sådant land är Polen, som har anknytning till Ukraina genom många erfarenheter även utanför det ekonomiska området.

Ukraina har en enorm potential på turism- och fritidsområdet. Det är ett land med rika kulturella traditioner. För att Ukraina ska kunna utvecklas på rätt sätt behöver landet ny teknik och investeringar, och det måste även utveckla banksystemet och den sociala kommunikationen. Det kan EU hjälpa Ukraina med. Ukraina är också ett viktigt avsättningsområde för europeiska produkter. Det är något vi måste ha i åtanke när vi specificerar våra uppgifter och riktlinjer för hur vi ska agera i det framtida samarbetet.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Ett avtal med Ukraina är en viktig händelse som kan hjälpa oss att rationalisera relationerna mellan oss. Det är en bra utgångspunkt inför formuleringen av ett associeringsavtal mellan EU och Ukraina. Först och främst skapar detta avtal en möjlighet att utveckla handelsutbytet mellan oss och att öka investeringen i ett tvåvägssystem. Ett omåttligt viktigt område för vårt samarbete är överföringen av sakkunskap på området för standarder, kvalitet och för konvergensen i vårt rättsliga och institutionella kulturarv. Ungdomsutbyten – framför allt av studenter – kan hjälpa oss att främja genomförandet av dessa uppgifter liksom utvecklingen av ett samarbete inom vetenskap, kultur och turism.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill i den här debatten uppmärksamma tre frågor som jag anser är viktiga. För det första är Ukraina en viktig partner för EU i arbetet med att diversifiera olje- och gasleveranserna. Ett avtal med Ukraina ger Europa möjlighet att säkra leveranserna av dessa energiformer från området kring Svarta havet och Kaukasus.

För det andra har Ukrainas anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO) i maj i år skapat fler gynnsamma villkor för utvecklingen av ekonomiska relationer med detta land, framför allt när det gäller tillhandahållande av tjänster.

För det tredje behöver Ukraina slutligen viktigt ekonomiskt stöd från EU på grund av omfattande misskötsel av infrastrukturen. Stödet bör inte bara hämtas från EU:s budget, utan även i första hand från Europeiska investeringsbanken och från Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling.

Meglana Kuneva, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill än en gång tacka parlamentet på kommissionens vägnar för dessa kommenterar, för parlamentets positiva yttrande och för det snabba godkännandet av det här betänkandet.

På kort sikt hjälper det båda parter att bevara vissa viktiga ekonomiska intressen, med så litet rättsligt vakuum som möjligt, efter Ukrainas inträde i Världshandelsorganisationen.

På medellång och lång sikt är detta endast en del av den större och mycket långtgående ekonomiska integrationsprocessen som vi arbetar med inom ramen för vårt associeringsavtal med Ukraina.

Zbigniew Zaleski, *föredragande*. – (EN) Fru kommissionsledamot! Serviceavtalet för sjöfarten är enormt viktigt. Vi vet alla hur viktig handelsvägen via Svarta havet och landvägstransiteringen genom Ukraina skulle kunna vara för Europa – för oss alla – men utan vårt stöd är framtiden osäker på det här området. Jag kommer nu att tala på polska.

(PL) Mina kolleger har nämnt behovet av ett nära samarbete och har betonat att Ukraina uppenbarligen tillhör Europa. De har fortsatt tala om investeringar, turism och företag. Mycket beror förstås på Ukraina självt. Det är klart. Kanske behöver det polariserade ukrainska folket framför allt nu – i dag, i morgon och under de kommande veckorna – hjälp på det ekonomiska, politiska, vetenskapliga och sociala området. Låt oss sluta att kritisera så mycket, och låt oss i stället vidta förnuftiga och konstruktiva åtgärder. Det gynnar båda parter, både Ukraina och EU. Jag vill tacka er alla så mycket för debatten och uppmana er att stödja detta betänkande.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) Servicesektorn är oumbärlig för näringslivet i EU och Ukraina. Ukraina verkar vara tvunget att reformera sin energisektor för att kunna maximera produktionen och förbättra kvaliteten och säkerhetsnormerna. De kortsiktiga övergångssvårigheterna bör därför leda till en moderniserad servicemarknad med ökad insyn. Å andra sidan bör vi inte glömma bort att bekämpa korruptionen som är så omfattande i Ukraina.

EU måste vara berett att stödja Ukrainas insatser, men Ukraina måste även bidra med sin del av inhemska reformer. Det finns ett antal frågor som vi som representanter för EU bör diskutera: 1) stärka energisäkerheten i Ukraina och EU:s medlemsstater, 2) säkerställa en ökad energieffektivitet, 3) återuppbygga och modernisera värmeenergisektorn och minska dess negativa effekter på miljön, 4) öka regleringen av produktionskapaciteter och 5) säkerställa en större konsumtionsandel av förnybar energi. Allt detta bör finnas på en öppen och insynsvänlig energimarknad. Vi klarar inte fler monopol i sådana viktiga sektorer.

24. Problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande (A6-0362/2008) av Richard Seeber, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen (2008/2074(INI)).

Richard Seeber, *föredragande*. – (DE) Herr talman! Jag vill första tacka skuggföredragandena och kommissionen för deras utmärkte samarbete vid utarbetandet av detta betänkande.

Vi vet alla att vatten är grunden för allt liv. Men vattenresurserna är inte uteslagna. I framtiden kommer upp till tre miljarder människor att påverkas av vattenbrist. Redan 2007 levde en tredjedel av alla européer i områden där vattenresurserna var begränsade enligt Europeiska miljöbyrån. Detta problem påverkar i synnerhet länder som Cypern, Bulgarien, Belgien, Ungern, Malta, Italien, Storbritannien, Tyskland, Spanien och tyvärr många fler. Det innebär att vattnet slösas bort. Klimatförändringarna förvärrar givetvis problemet. Torka har därför blivit allt vanligare under de senaste 30 åren, något som hittills har kostat mer än 100 miljarder euro. Torkan under 2003 kostade EU:s ekonomi 8,7 miljarder euro. Dessa extrema vädersituationer får inte bara ekonomiska, utan även sociala och mänskliga följder. Bortsett från den allmänna försämringen av folkhälsan dog omkring 35 000 människor i Europa under värmeböljan 2003.

Vi kan även konstatera att mönstren för vattenanvändningen varierar mycket inom Europa. Den genomsnittliga konsumtionen i EU varierar mellan 100 och 400 liter, trots att 80 liter per person i själva verket borde räcka för en europeisk levnadsstandard. Det beror på ineffektivitet på grund av omoderna tekniker, men även på slöseri med vatten. I Frankrikes distributionsnät försvinner rent av 30 procent av vattnet. Det finns alltså enorma möjligheter för oss här i Europa att spara vatten.

Det är även hög tid för EU att vidta åtgärder. Kommissionen har redan tagit upp vattenfrågan i flera direktiv, t.ex. i direktiven om badvatten, dricksvatten, översvämningar och miljökvalitetsnormer för vatten. Milstolpen hittills har utan tvekan varit vattendirektivet från 2000 och dess genomförandeåtgärder. Det är nu särskilt viktigt att kommissionen ser till att medlemsstaterna fullgör de skyldigheter som åligger dem enligt denna lagstiftning.

Förändrade ramvillkor för miljön och klimatet, ökad vattenanvändning inom industrin, jordbruket och hushållen och givetvis förändrade konsumtionsmönster har förvärrat vattenbristen. Tyvärr ser vi allt oftare extrema vädersituationer. Det blir allt vanligare med å ena sidan stora regnmängder som ger översvämningar, och å andra sidan torkperioder som förstör hela områden i Europa.

Det meddelande som kommissionen nu har presenterat för oss utgör ett viktigt steg i rätt riktning, men det är absolut nödvändigt att vidta viktiga förbättrande åtgärder. För det första måste vattenbristen och torkan ses som en global företeelse. Vi får här i Europa inte enbart koncentrera oss på våra egna problem – låt oss inte glömma det stora antal flyktingar som mycket ofta kommer till Europa på grund av torka.

För det andra måste medlemsstaterna samarbeta över gränserna för att bekämpa vattenbrist och torka. Handlingsplanerna i vattendirektivet måste kompletteras i fråga om torka och vattenbrist. En inbördes solidaritet mellan medlemsstaterna omkring vattenresurserna innebär dock inte att de måste avskaffa sin suveränitet när det gäller att fatta beslut om sina vattenresurser. Jag anser inte heller att det löser problemet att transportera vatten långa sträckor.

För det tredje innehåller kommissionens dokument ingen specifik tidsram eller tydliga mål. Utan detta kan strategin inte genomföras.

För det fjärde borde EU faktiskt försöka bli världsledande på vattenbesparande tekniker. Detta kräver att man hanterar både den mänskliga sidan av problemet och självklart även de aktuella ekonomiska behoven.

Sammanfattningsvis anser jag att betänkandet bidrar med viktiga förbättringar av kommissionens dokument.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Vattenbrist och torka utgör ett stort globalt problem och det är uppenbart att klimatförändringarna kommer att förvärra situationen och skapa allvarig vattenbrist. Denna utveckling bekräftades förra veckan i en annan rapport utarbetad av Europeiska miljöbyrån om hur klimatförändringarna påverkar Europa.

Frekvensen och intensiteten på torkperioderna i EU har ökat dramatiskt de senaste 30 åren och över 100 miljoner människor och nästan en tredjedel av EU påverkades 2003. Efter att kommissionen presenterade sitt meddelande om vattenbrist och torka har vi sett ännu fler bevis på denna utveckling. Cypern har upplevt sin värsta torka sedan 1900. Under sommaren stängdes vattentillgångarna för bevattningssyften av och jordbrukarna förlorade 80 procent av sin skörd som en följd av detta. I vissa områden blev skördarna helt förstörda. Skadorna uppskattas till mer än 1,5 procent av Cyperns BNP. Men detta var ingen engångsföreteelse – 2008 var det tredje året i följd som Cypern upplevde torka.

Det är därför rätt tid för parlamentet att debattera sitt betänkande om vattenbrist och torka. Jag är glad över att Europaparlamentet har tagit tillfället i akt att tydligt visa att det är viktigt att hantera det här problemet.

Global uppvärmning, befolkningstillväxt och ökad konsumtion per person innebär att trycket på våra vattentillgångar ökar. Som en följd av detta blir vattenbrist och torka allt vanligare, och det har en direkt inverkan på befolkningen och på de ekonomiska sektorer som är beroende av vattentillförsel, t.ex. jordbruk, turism, industri, energiförsörjning och transport. Det får även negativa bieffekter för den biologiska mångfalden och vattenkvaliteten. Risken för skogsbränder och markförstöring ökar. Om inte brådskande åtgärder vidtas kommer hela regioner riskera att omvandlas till öken både i och utanför EU.

För att förebygga detta måste det vara vår viktigaste prioritering att övergå till metoder som skapar en effektivare vattenanvändning och minskar vattenförbrukningen. Samtidigt kommer åtgärder för att minska vattenförbrukningen att antas på alla nivåer. För att uppnå detta måste hela befolkningen hjälpa till. Det räcker inte att regeringen själv antar åtgärder.

Den senaste Eurobarometer-undersökningen om allmänhetens inställning till klimatförändringarna visar att 62 procent av européerna anser att klimatförändringarna och den globala uppvärmningen är två av de allvarligaste problem som världen står inför i dag, medan 68 procent av européerna anser att "fattigdom, brist på mat och dricksvatten" är det allvarligaste problemet. I det sammanhanget är det positivt att de farhågor som allmänheten uttrycker även återspeglas i deras beteende. 61 procent av européerna hävdar att de personligen har vidtagit åtgärder för att hantera klimatförändringarna och mer än hälften har minskat vattenförbrukningen i hemmet.

Herr talman, mina damer och herrar! Jag är glad över att kunna konstatera att parlamentets betänkande välkomnar kommissionens meddelande och stöder den första uppsättning praktiska politiska åtgärder som föreslagits. Jag vill tacka föredraganden Richard Seeber för hans utmärkta arbete med betänkande samt Esther Herranz García från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och Iratxe García Pérez från utskottet för regional utveckling för deras positiva och konstruktiva bidrag. Det finns en tydlig överensstämmelse mellan betänkandet och de slutsatser som antogs av rådet förra året om de åtgärder som måste vidtas. Uppgiften är nu att omvandla detta politiska stöd till verkliga åtgärder.

Iratxe García Pérez, föredragande av yttrandet från utskottet för regional utveckling. – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Richard Seeber till hans betänkande och med att hävda att vi i utskottet för regional utveckling är medvetna om att vattenbristen har blivit en av de viktigaste utmaningarna för sammanhållningspolitiken. Den har hittills påverkat 11 procent av befolkningen och 17 procent av EU:s territorium.

I den framtida sammanhållningspolitiken måste vi därför ta hänsyn till den här frågan och alla nödvändiga budgetåtgärder och instrument bör göras tillgängliga i detta syfte. Vi måste framhålla för de regionala och lokala myndigheterna vilka möjligheter som finns i strukturfonderna att hantera utmaningen med vatteneffektiviteten när det handlar om att spara och återanvända vatten.

Vi måste även uppmana kommissionen att verka för att det europeiska observationsorganet för torka tas i drift för att komplettera nationell, regional och lokal information.

Slutligen måste vi erkänna att vattenbristen och torkan har en direkt inverkan på den sociala, ekonomiska och territoriella sammanhållningen. Problemen är nämligen större i vissa regioner med övergivna marker, skogsbränder och markförstörelse som följd. Detta utgör i hög grad ett hinder för utvecklingen av dessa regioner.

Esther Herranz García, föredragande av yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. – (ES) Herr talman! Först vill jag gratulera Richard Seeber till det arbete han har lagt ned. Hans betänkande innehåller många av de farhågor som parlamentet har uttryckt kring problem som är betydelsefulla för hela EU, nämligen vattenbrist och torka. Detta är nu inte längre ett problem enbart för de sydeuropeiska länderna.

Jag är nöjd med att förslaget innehåller en del av de idéer till förmån för jordbruksverksamhet som ingår i det yttrande som jag var föredragande för i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, t.ex. att belysa jordbrukarnas roll i en hållbar hantering av de tillgängliga resurserna. Det innehåller även en hänvisning till att torka och vattenbrist är faktorer som pressar upp priserna på råvaror. Det är en aspekt som jag anser är viktigt att betona i det nuvarande klimatet, så att vi inte bara behandlar problemets miljödimension, utan även några av dess viktigaste ekonomiska följder.

Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har även tagit med frågan om att etablera ett europeiskt observationsorgan för torka, något som även nämns i yttrandet från utskottet för jordbruk, och jag hoppas att det kan förverkligas en dag.

Den text vi ska rösta om i morgon innehåller dock inte förslaget från jordbruksutskottet om att kommissionen bör införa en ekonomisk anpassningsfond mot torka. En sådan fond skulle gynna alla ekonomiska sektorer, även jordbruket.

Jag vill personligen betona att jag kommer att fortsätta att kämpa för att vi ska etablera en sådan fond. Jag kommer att föreslå idén för parlamentet igen när kommissionen under de kommande månaderna utarbetar sitt planerade meddelande om anpassning till klimatförändringarna.

Efter solidaritetsfonden som vi inrättade för att mildra skadorna från klimatkatastrofer, anser jag att vi nu måste fundera över ett instrument som i förväg finansierar förebyggande åtgärder för att minska miljökostnader och finansiella kostnader efter sådana klimatkatastrofer.

Péter Olajos, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Tack, herr talman. Jag vill först instämma i mina kollegers lovord till Richard Seeber. Han har tillfört den här uppgiften expertis och hårt arbete och förtjänar framgång och beröm. Detta är enligt min mening en extremt viktig fråga. 90 procent av mitt land Ungern hotas av torka. De återkommande torkperioderna under de senaste åren har orsakat omfattande skador på det ungerska lantbruket. Enbart skadorna under förra året uppgick till 1 miljard euro. Torka är ett problem som inte endast drabbar de sydliga länderna. Det har orsakat enorma problem i Ungern trots att både Europas största flod Donau och den sjunde längsta floden Tisza flyter genom landet. Ändå har det 100 kilometer stora området mellan dessa två stora floder börjat omvandlas till öken, processen pågår just nu och utvecklas i allt snabbare takt. Det visar att EU behöver ett övergripande vattenförvaltningsprogram, och jag välkomnar därför detta betänkande som visar att EU är fast beslutet att vidta åtgärder i kampen om att kontrollera ökenspridningen och för de intressen som ingår i denna kamp.

I går gav budgetutskottet sitt stöd till mitt förslag om ett pilotprojekt i syfte att begära hjälp med att kontrollera ökenspridningen. Men vi måste alla bidra till att stödja effektiva lantbruksmetoder och en övergripande vattenhantering. De åtgärder vi måste vidta för att rationalisera vattenanvändningen för den allmänna befolkningen är också viktiga. Som ett resultat av klimatförändringarna kommer följderna av de återkommande perioderna med vattenbrist troligen att bli mer uttalade och varenda droppe avdunstat vatten får konsekvenser.

Slutligen vill jag uppmärksamma frågan om globalt ansvar. Eftersom befolkningen i världens länder växer dynamiskt, vilket leder till ännu större påfrestningar på industrin, jordbruket och vattnet i utvecklingsländerna, måste EU göra en ny bedömning av sina vattenreserver. Det är vår skyldighet och vårt ansvar att bevara och utöka dessa reserver. Tack.

Edite Estrela, för PSE-gruppen. – (PT) På min grupps vägnar, den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, vill jag tacka föredraganden för hans arbete. Detta är ett viktigt betänkande som innehåller goda förslag om hur Europeiska unionen kan möta den utmaning som vattenbrist och torka utgör. Detta är inte ett nytt problem, men situationen har blivit mer angelägen och allvarlig. Torkan år 2003 drabbade mer än 100 miljoner människor och en tredjedel av EU:s territorium och kostade den europeiska ekonomin 8,7 miljoner euro. Vattenbrist drabbar inte längre endast länderna i södra Europa, utan följderna av den märks redan i centrala och norra Europa, så som har nämnts här, och situationen förvärras av klimatförändringen.

Europeiska unionen måste omedelbart vidta åtgärder för att lösa de två problemen med omåttlig vattenförbrukning och slöseri med vatten. Enligt uppgifter från Europeiska miljöbyrån finns det stora möjligheter att spara vatten i Europa. Ungefär 40 procent av det vatten som förbrukas skulle kunna sparas. Dessutom fortsätter Europa att slösa bort minst 20 procent av sitt vatten på grund av ineffektivitet. Därför är de ändringsförslag om återanvändning av vatten och avsaltning som jag lagt fram, och som utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet godkänt, helt berättigade. Eftersom läckande rör dessutom leder till stort slöseri föreslog jag att medlemsstaterna skulle kunna använda strukturfonderna för att förbättra och förnya befintlig infrastruktur och teknik. Det är omöjligt att utveckla en kultur för att spara vatten utan medborgarnas engagemang. Därför är det nödvändigt att öka den allmänna kunskapen och främja informationskampanjer. Vatten är en allmän tillgång, men ändå är det ont om det. Vi måste alla bidra till att minska förbrukningen och bekämpa slöseriet, så att alla får tillgång till vatten till ett rimligt pris.

Innan jag slutar vill jag fråga rådet och kommissionen när solidaritetsfondens stödmekanismer kommer att göras mer flexibla. Eftersom torka är ett abnormt naturfenomen med allvarliga, bestående återverkningar på levnadsförhållandena och den socioekonomiska stabiliteten i de drabbade regionerna skulle det vara till stor hjälp om fonden kunde ge stöd i regionala situationer, och om allmänna och privata skador kunde bli stödberättigade.

Anne Laperrouze, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De livliga diskussioner som vi nyligen har haft om energi visar att energi är en värdefull tillgång, ett grundläggande behov. Och vatten? Vatten är ännu värdefullare. Vi är medvetna om bristen på vatten i utvecklingsländerna. Och i Europa? Vatten är en värdefull resurs även för Europa. Låt oss sluta slösa med den, låt oss bevara denna resurs.

Det betänkande som vi ska rösta om i morgon är ett mångsidigt betänkande som tar upp tekniska aspekter, så som läckage från distributionsnät, liksom politiska och samhälleliga aspekter, så som utnyttjande och ökad kunskap om effektiv vattenanvändning. Vårt ansvar för vatten är både individuellt och kollektivt. I det här betänkandet tas också problem upp som kommer av vattenbrist och torka, problem som både är överhängande och långsiktiga i samband med klimatförändringen.

Jag vill framhålla att det är viktigt att utbyta god praxis eftersom Europa drabbas i olika utsträckning av vattenbrist eller torka. Därför är de praktiska erfarenheterna i alla regioner viktiga om vi ska kunna undvika dessa problem eller klara upp dem. Jag vill gå ännu längre genom att säga att det går att lära sig saker både av bra och dåliga metoder.

Jag är också tillfreds med att sambandet mellan tillgången på vatten och kvaliteten på vatten har tagits upp. Parlamentet fäster stor vikt vid frågan om vattenkvalitet med texter som miljökvalitetsnormer eller den aktuella debatten om bekämpningsmedel.

För att lösa bristen på den här resursen krävs det många olika inriktningar: Vi måste uppmuntra forskning och innovationer, vi måste förbättra användningen på det tekniska området och i jordbruket, vi måste förändra individuella beteenden. Låt oss handla nu och motbevisa det gamla engelska ordspråket "Man saknar inte vattnet förrän källan har sinat".

Marie Anne Isler Béguin, för Verts/ALE. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Även jag vill tacka föredraganden för hans arbete. Vi kan bara betona det faktum att vatten har blivit en värdefull och sällsynt resurs.

Föredraganden upplyste oss om att 3,2 miljarder människor på den här planeten kan drabbas av vattenbrist. Vi vet också att Europa inte är skyddat mot detta. Därför bör vi göra allt som står i vår makt för att bevara denna sällsynta resurs. Vatten är en gemensam tillgång och det är beklagligt att en del av mina ändringsförslag inte antogs av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.

Därför vänder jag mig direkt till kommissionen. Jag hoppas att vi som en del av GJP-reformen också kommer att se över vissa odlingsmetoder – jag tänker framför allt på vissa typer av bevattningsteknik som är olämpliga i en del europeiska regioner och som vi måste fråga om vi ska sluta slösa med vatten.

Det är också synd att ändringsförslagen om kylning av kärnkraftverk inte beaktades eftersom kärnkraftverk i mitt land, Frankrike, måste stängas eller kylas med sprinkleranläggningar under den årstid då flodnivåerna är mycket låga. Detta är absurt och fruktansvärt farligt för våra medborgare.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill börja med att framföra mitt varma tack till Richard Seeber. Många av oss här anser att rent dricksvatten ser ut så här. Jag vill framhålla att glaset i många länder är tomt. Många människor har antingen inget vatten alls eller vatten som ser ut så här.

Debatterna om bristen på olja är oerhört livliga, och ibland undrar jag varför debatterna om vatten inte är det. När allt kommer omkring är vatten en fråga om liv eller död. Världens befolkning ökar oavbrutet och tillgången på rent dricksvatten bara minskar. Vattenbrist förekommer till och med i Europa. Här ingår även "dold" vattenbrist, till exempel när vattenförsörjningen till hushåll bryts. Det finns olika orsaker, till exempel dåliga avloppssystem, smygliberaliseringen av offentliga tjänster, användningen av bekämpningsmedel och konstgödsel och intensiv djuruppfödning. Visste ni att det krävs 2 400 liter vatten för att producera 100 gram nötkött?

Kommissionens meddelande är till stor del inriktat på att spara vatten. Vad mig beträffar är detta som att bära vatten över ån, eftersom vi till att börja med måste ta itu med upphovet till de problem som jag nyss nämnde. Vi behöver till exempel först och främst investeringar i riktiga avlopps- och vattenreningssystem i och utanför hela Europa. Dessutom måste konstgödsel användas med större försiktighet, effekterna av intensiv djuruppfödning på vattenförvaltningen måste beaktas och åtgärder måste vidtas för att bekämpa klimatförändringen.

Tillgång till rent dricksvatten är en medborgerlig rättighet, något som alla är berättigade till. Problemet ligger inte bara i tillgången eller bristen på tillräckligt med dricksvatten, utan i distributionen av rent dricksvatten, onödiga föroreningar och ökade privatiseringar. För att bara ta ett exempel ledde privatiseringar i Storbritannien till en plötslig och stark ökning av priserna och av antalet hushåll som fick sin vattenförsörjning avstängd. Detta är en skandal. Jag förordar att dricksvattenförsörjningen förblir den offentliga sektorns ansvar.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Vattenbrist och torka drabbar särskilt de södra delarna av Europeiska unionen och orsakas både av människor och klimatet. Turismen ställer också stora krav på vattenresurserna just i de länder där problemen redan är allvarliga. Undersökningsresultat från IPCC har visat att riskerna bara kommer att öka under kommande år. Därför måste vi se till att situationen när det gäller vatten inte blir värre.

Enligt min uppfattning sänder detta betänkande därför ut ett bra budskap. Effektiv vattenanvändning är ytterst viktig i kampen mot vattenbrist och torka. Jag vill särskilt framhålla principen om en prispolitik för vatten som också finns med i betänkandet. Flera medlemsstater har goda erfarenheter av detta. Även jag välkomnar den koppling som i betänkandet görs till vattendirektivet. Jag anser att detta är rätt plats för problemen med vattenbrist och torka. Slutligen vill jag gratulera föredraganden, Richard Seeber, till ett väl utfört arbete.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman, så länge som det garanteras att vattenresurserna förblir under medlemsstaternas exklusiva suveränitet och varken EU eller EG-domstolen på något sätt kan ingripa är det förvisso meningsfullt att ha en gemensam strategi för att bekämpa bristande tillgång på vatten.

Men det är bara meningsfullt om vi tar ett omfattande grepp på problemet och koncentrerar oss på orsakerna, som befolkningsexplosionen och klimatförändringen. Inom jordbrukssektorn, som svarar för 70 procent av världens vattenförbrukning, finns det säkerligen oerhörda möjligheter att begränsa vattenanvändningen. Men EU har också kommit med sitt oombedda bidrag till slöseriet med vatten genom att kräva anknytning till och användning av kanalsystem.

Till på köpet förvärras rådande vattenbrist genom dåliga beslut – som på Cypern, där medborgarna betalar priset i form av vattenransonering för att bygga nya golfbanor trots ständig vattenbrist.

När det gäller vatten, en livsnödvändig tillgång, måste vi därför bli mer medvetna och lyhörda, men detta får på inga villkor yttra sig i att alla medlemsstater på typiskt EU-manér påtvingas förmåner av tvivelaktigt värde.

Antonio De Blasio (PPE-DE). – (HU) Tack, herr talman! Mina damer och herrar! Vattenbrist och torka är en av de mest angelägna frågor som Europeiska unionen för närvarande står inför, och eftersom det är en komplex fråga, som hänger nära samman med andra miljöfrågor, måste den regleras med hänsyn till detta. Vattenanvändning är inte begränsad till ett visst geografiskt område. Eftersom den sträcker sig över gränserna krävs det reglering på EU-nivå. Vi måste framhålla denna viktiga aspekt av gränsöverskridande vattenförvaltning. Översvämningar orsakar allvarliga skador, och förutsättningarna för dem hänger nära samman med det allmänt spridda bruket att avverka skogar, med andra ord: avskogning leder å ena sidan till torka och ödemarker och å andra sidan till förödande översvämningar.

Det är viktigt att understryka att vi måste upprätthålla subsidiaritetsprincipen inom vattenförvaltningen. De lokala och regionala myndigheternas och valda fullmäktiges roll måste stärkas, eftersom dessa organ genom reglering av markanvändning och byggande i betydande utsträckning kan bidra till att avhjälpa de svårigheter som kommer av vattenbrist och torka.

Förutom regionala och lokala myndigheter måste vi också komma ihåg civila organisationer. De är en viktig faktor inom utbildnings- och upplysningskampanjer och denna roll bör stödjas i framtiden. Det är viktigt att organisera engagerande mediekampanjer eftersom det inte bara är själva frågorna som kan lyftas fram i dessa forum, utan människor kan dessutom se hur idéer och förslag genomförs i praktiken.

Jag vill också fästa uppmärksamheten på hur viktigt det är att medlemsstaterna får en viss flexibilitet, så att de kan reglera andra frågor rörande förvaltning av bevattning och vatten i linje med sina egna särskilda villkor. Regleringsmyndigheter på olika nivåer måste samarbeta för att skapa en ram för hållbar vattenförvaltning. Jag vill tacka Richard Seeber för allt det arbete han har lagt ner på det här betänkandet, och tacka er för er uppmärksamhet.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag välkomnar att detta är ett dokument om vatten, även om jag anser att det är beklagligt att det, på grund av frågorna om klimatförändringen, har reducerats till en ofullständig och mycket speciell syn på ämnet, det vill säga vattenbesparing.

Trots det lovordar jag flera saker som Richard Seeber har belyst och utvecklat på grundval av kommissionens dokument genom att klargöra att vatten är något alla har rätt till – vatten för alla – och att vi måste ta hänsyn till att vi behöver ett närmare samarbete mellan regionerna, vilket är något jag inte anser är riktigt uppdaterat nu, och som är en tankeställare för alla dem som tror att vatten tillhör dem som råkar ha en å som rinner genom deras trädgård.

Vi måste börja tänka på vatten och klimatförändring ur ett helhetsperspektiv. Det finns för närvarande tre problem i världen: Ett är hunger och brist på livsmedel, ett annat är klimatförändringen och ytterligare ett är torka som är ett problem vi har haft i många århundraden.

Att öka resurserna är av avgörande betydelse och det tas inte upp här. Vi måste mångfaldiga de befintliga resurserna, och detta nämns endast i ändringsförslag som gjorts av parlamentet. Det gäller inte bara avsättning, vi måste också reglera floderna igen, och tänka på nya paradigmer för teknik och vatten, vilket innebär att göra allt för att se till att vattnet blir kvar i marken: genom återplantering av skog, "torktankar" för att återvinna vatten under översvämningar, påfyllning av grundvattenförande skikt under översvämningar och ytterligare ett paket med åtgärder.

Vi måste också tänka på en jordbruksstrategi för att framställa produkter som kan frambringa samma växtmängd som produceras nu, men med en strategi som inriktas på nya grödor som bara behöver lite vatten för att växa. Av samma andledning måste vi tala om en vattenekonomi, eftersom det inte bara är frågan om stigande priser, så som det har sagts här, eller om verkliga priser, utan det rör sig snarare om en mycket mer komplex vattenekonomi.

Därför behövs jordbruksstrategi, konsumtionsstrategi, jordförbättring, flodreglering, och om vatten behöver ledas om, så ska det göras. Viktigt är att världen fortsätter att vara hållbar, med tanke på människor och ekonomin.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Först av allt vill jag tacka kommissionen för att den slutligen lägger fram ett dokument om problemet med torka och vattenbrist vilket vi i parlamentet sedan länge har efterlyst. Vi har framför allt kunnat se hur stora översvämningar har hanterats på ett sätt som vi ansåg var riktigt och adekvat, men det har alltid glömts bort att torka på andra platser håller på att bli ett strukturproblem, och att problemet med vattenbrist inte bara har sociala utan även ekonomiska effekter, och får en allt större inverkan på alla hållbarhetsaspekter.

Jag måste gratulera föredraganden, Richard Seeber, till hans utmärkta arbete, och även tacka honom för hans aktiva deltagande och närvaro vid debatterna för europeiska miljödagen vid den internationella utställningen Expo 2008 i min stad, Zaragoza.

Jag måste tacka honom för det, eftersom Europeiska unionen vid utställningen genom Richard Seeber kunde ge uttryck för sina farhågor om vattenhållbarhet och redogöra för de behov och problem som berör Europeiska unionen ur unionens och Europaparlamentets perspektiv.

Jag måste också säga att vi nu vet att problem med vattenbrist till stor del hänger samman med kretsloppet i kampen mot klimatförändringen, eftersom vi vet att obegränsad avskogning och urbanisering i detta kretslopp bidrar till ökande vattenbrist. Därför måste de berörda myndigheterna ta hänsyn till vattenrelaterade överväganden i sin markanvändningsplanering, särskilt i samband med utvecklingen av ekonomisk verksamhet i allt känsligare avrinningsområden.

I detta avseende förespråkar vi, som kommissionen i princip föreslår, att en hierarki för olika former av vattenanvändning införs, och som Richard Seeber bekräftar i sitt betänkande anser vi naturligtvis inte att omledning av vatten över långa sträckor under några omständigheter bör vara lösningen på problemet med vattenbrist.

Tvärtom bör vår referenspunkt alltid vara en korrekt tillämpning av vattendirektivet som en ram för att uppnå hög status för alla europeiska vatten, att respektera avrinningsområden såväl som målen för att förbättra kvaliteten.

Som det mycket riktigt bekräftas i Richard Seebers betänkande förekommer vattenförluster på upp till 50 procent i städer och på 20 procent i Europa i allmänhet. Genom olika mekanismer och tekniker och nya former av vattenbesparing och vattneffektivitet skulle det bli möjligt att spara 40 procent.

För att göra detta måste vi stödja hållbar vattenanvändning, skydd av tillgängliga vattenresurser och effektiv och hållbar användning av dem.

Vi välkomnar därför förslagen om att Europeiska observationsorganet för torka hanteras inom ramen för Europeiska miljöbyrån och om ett nätverk av städer för att stimulera hållbar vattenanvändning.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Att ta med vattenfrågan i alla politikområden och utveckla en övergripande plan för att ta itu med ämnet är en verklig utmaning som vi måste klara, vilket den här debatten redan mycket tydligt har visat. Alla politiska nivåer – nationella, regionala och lokala – bör ingå i den här processen.

Som föredragande för solidaritetsfonden, och med hänsyn till att detta parlament tog ställning för så länge sedan som i maj 2006, uppmanar jag åter rådet att fatta ett snabbt beslut om förslaget till en reglering av EU:s solidaritetsfond för att fullborda fastställandet av kriterier och stödberättigande åtgärder genom att ta med effekterna av torka, så att skador orsakade av naturkatastrofer kan hanteras effektivt, flexibelt och mer ändamålsenligt.

Men jag riktar också en uppmaning till regionala och lokala myndigheter att utnyttja de möjligheter som strukturfonden erbjuder att investera i infrastruktur med avseende på att både använda vatten effektivt och förebygga negativa effekter när vattenresurser skyddas. Att detta innebär en andra uppmaning – till medborgare både i städer och på landsbygden – att ta vattenbevarande åtgärder på större allvar behöver knappast framhållas här, det säger sig självt.

Jag vill tacka föredraganden.

Zita Plešinská (PPE-DE). - (SK) Vatten är liv. Det skulle inte finnas liv på jorden utan vatten. Regn är en gåva från Gud som måste förvaltas med ansvar. Vi får inte spola ner en gåva från Gud i avloppet. Vi måste använda den till att ge näring åt marken, till att frambringa nytt liv.

Från europeiska städer rinner varje år mer än 20 miljarder m³ regnvatten genom avloppsledningar och dräneringsrör ut i sjöar och hav. Detta är den verkliga orsaken till att den europeiska kontinenten torkar ut, eftersom alla former av regnvatten är källan till alla vattentillgångar på kontinenterna.

Jag välkomnar föredraganden Richard Seebers engagemang för att hitta lösningar på problemet med vattenbrist och torka i EU. Men jag hade väntat mig att betänkandet skulle vara lite mer långtgående. Endast i punkt 48, som infogades i betänkandet tack vare mitt förslag i utskottet för regional utveckling, nämns behovet av att samla in regnvatten, och även där görs det bara i förbigående.

Jag anser att det nya vattenparadigm som utvecklats av en grupp med slovakiska och tjeckiska forskare ledd av Michal Kravčík även kommer att påverka vår föredragande och i framtiden kommer att bidra till att förändra EU:s vattendirektiv. Så vitt jag vet har kommissionsledamot Vladimír Špidla också uttryckt sitt stöd för detta förslag och detta program.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag tackar Richard Seeber för hans engagemang på det här viktiga området. Jag ger mitt fulla stöd till arbetet mot en mer vattneffektiv och vattenbesparande ekonomi och stöder förstås även genomförandet av ramdirektivet om vatten som jag arbetade mycket med för några år sedan med min forne österrikiske kollega Marilies Flemming som föredragande.

Innehållet i artikel 9 i ramdirektivet om vatten, som jag vill ta upp i kväll, var följden av en ändring jag gjorde av det ursprungliga förslaget. Jag vill gärna att kommissionen lovar att om eventuella förslag om prissättning på vatten eller obligatorisk vattenmätning blir aktuella ska de uttryckas i enlighet med artikel 9 i ramdirektivet om vatten. Därmed kan vi behålla etablerad irländsk praxis med att inte ta betalt för hushållens vattenförbrukning.

Snälla, be mig bara inte att här och nu motivera hållbarheten i det, utan tro mig: det handlar om nödvändig politisk anpassning och, om jag vågar föreslå det, en fråga som hanteras bäst av den irländska regeringen snarare än genom ett EU-direktiv. Vi bor på en blöt ö i Västeuropa, men även vi drabbas av vattenbrist när vi ser hur klimatförändringarna påverkar vattnet.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Mat och vatten har fått samma strategiska värde som olja och gas. Ena ögonblicket lider vi av vattenbrist, andra av översvämningar och störtfloder. Det här är ett EU-problem och Richard Seebers betänkande är därför mycket viktigt. Jag ändrar gärna Esther Herranz Garcías förslag eftersom vi inte behöver något gemensamt ställningstagande från EU om översvämningar, däremot om vattenförvaltning. Översvämningar och störtfloder i inlandet är ett lika stort problem som torka. Ledamöterna i utskottet vet alltför väl att på det området finns det ingen samlad plattform för EU:s riskhantering. Det är i det sammanhanget problemet med torka måste hanteras, och inte bara i Medelhavsländerna. Min kollega Péter Olajos har berättat att grundvattennivåerna de senaste fyra decennierna har sjunkit fyra meter i Homokhátság som ligger mellan Donau och Tisza. Ökenspridningen har nu nått Ungern och Centraleuropa. Det här är ett problem för hela EU. Vi har mycket att lära från våra kolleger i Israel. Jag skäms inte över att lära mig saker, de har utmärkta bevattningssystem. Tack för er uppmärksamhet.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Herr talman! Skyddet av vattenresurser, vattenekosystem och dricksvatten är en av grundpelarna i miljöskyddet. Samordnade insatser på EU-nivå behövs därför för att effektivt kunna

skydda denna värdefulla resurs. De tre största utmaningarna för EU inom vattenförbrukning är att få en sparsam, hållbar och effektiv förbrukning.

Klimatförändringarna är inte den enda utmaningen för EU. Trots ökad efterfrågan på vatten brottas vi fortfarande med en alltför hög, ohållbar och ineffektiv vattenförbrukning som ökar nästan två gånger så snabbt som världens befolkning. Bara i Europa slösas minst 20 procent av resurserna bort på grund av ineffektiv hantering. Olika sätt att reglera efterfrågan är därför bättre än att som vanligt öka utbudet. Metoder för att reglera utbudet bör övervägas först när potentialen kring mer sparsam vattenhantering, bättre kontroll av efterfrågan och utbildningsinsatser har utnyttjats fullt ut. Regionalt samarbete och utnyttjandet av strukturfonderna kan också spela en inte helt oviktig roll.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman! Mina damer och herrar! Tack för den här debatten om vattenförvaltning och andra vattenrelaterade problem där många olika synpunkter har ventilerats. Jag kommer inte att svara varje enskild talare, men vill gärna ta upp ett antal frågor som omnämns i betänkandet och som jag tycker har särskild betydelse. I betänkandet bekräftas för det första vikten av ramdirektivet om vatten. Att genomföra direktivet fullständigt är en prioritering som kommer att bidra till att lösa problemen med bristfällig vattenförvaltning. I betänkandet betonas det också att åtgärder på efterfrågesidan är bättre, och det faktum att vattenbesparingar är kommissionens högsta prioritet vid hanteringen av problemet välkomnas. Vattenbesparingspotentialen inom EU är enorm – 33 procent inom hushållen och 43 procent inom jordbruket.

Betänkandet betonar också sambandet mellan klimatförändringar, vattenbrist och torka och behovet av att ta hänsyn till vattenrelaterade frågor inom övriga politikområden, till exempel fysisk planering. Här kan tidigare dåliga beslut i vissa fall ha bidragit till att problemen förvärrats. I betänkandet uppmanas också regionala och lokala myndigheter att dra fördel av de möjligheter som strukturfonderna erbjuder. Miljöprogrammets betydelse inom den gemensamma jordbrukspolitikens andra pelare betonas också. Den här integreringen blir en prioritering vid övergången till en vattenbesparande praxis.

I betänkandet bekräftas även vikten av högkvalitativ information och kommissionen uppmanas arbeta för att det europeiska observationsorganet för torka tas i drift. Till följd av meddelandet tar nu kommissionens gemensamma forskningscenter fram en prototyp.

Slutligen betonas i betänkandet att det behövs exakta åtgärder och en konkret tidtabell för genomförandet. Jag lovar att kommissionen tänker arbeta vidare mot de mål som anges i meddelandet och att vi arbetar på en rapport med en utvärdering av de framsteg som gjorts för att lösa de aktuella problemen. Kommissionen arbetar dessutom mycket hårt för att fortsätta lösa de här problemen på internationell nivå, framför allt via FN:s konvention för bekämpning av ökenspridning och FN:s ramkonvention om klimatförändringar.

Herr talman, mina damer och herrar! Sammanfattningsvis vill jag påpeka att vattenrelaterade frågor även fortsättningsvis är kärnan i vårt politiska program och ert betänkande är mycket värdefullt. Det är också ett aktuellt bidrag till kommissionens fortsatta insatser för en anpassning till klimatförändringarna.

Mina damer och herrar, jag tror att debatten tydligt har visat att vattenförvaltning är en komplex fråga. Jag håller med er om att problemen måste beaktas på alla politikområden. Dess olika aspekter är också oerhört viktiga på internationell nivå.

Richard Seiber, *föredragande*. – (DE) Herr talman! Tack kommissionsledamoten och tack, mina damer och herrar, för mycket bra synpunkter. Jag vill redan nu säga att självbestämmandet över vattenresurser även fortsättningsvis måste vara nationellt. Samtidigt måste vi visa vår solidaritet, även om det sker på frivillig bas.

Ledamöterna har lagt fram många bra och detaljerade förslag. Jag tog bara med några av det enkla skälet att det här är ett initiativbetänkande som skulle vara relativt generellt och belysa generella principer. Jag ser fram emot den rapport kommissionen kommer att lägga fram, förhoppningsvis de närmaste veckorna, det vill säga grönboken om anpassningen till klimatförändringar som vi otåligt väntar på. Vi vet ju alla att det avsnitt som handlar om "anpassningen till klimatförändringarna" i huvudsak handlar om vatten. Vi väntar med spänning på vilka konkreta lösningar kommissionen har.

Glöm inte att från vår synpunkt är "mainstreamingen" oerhört viktig. Det är avgörande att vattenpolitiken integreras i alla övriga politikområden, vilket även min kollega Rolf Berend har påpekat. EU:s anslag får inte utnyttjas så att de bidrar till vattenbrist på kort eller lång sikt. Alla måste förstå att vatten inte är en oändlig resurs – och vi måste öka kunskapen om detta inom den politiska och ekonomiska sfären, liksom bland

medborgarna. Min kollega Avril Doyle nämnde prissättningen av vatten. Det är mycket enkelt. Artikel 9 måste genomföras. Här får även medlemsstaterna stor räckvidd och nödvändig flexibilitet; deras traditioner måste ju beaktas.

Jag stöder även åtgärder på efterfrågesidan, även om utbudssidan också måste beaktas, vilket vår spanske kollega påpekade. Det finns särskilda situationer där även dessa måste lösas via utbudssidan.

Sammanfattningsvis tackar jag alla innerligt för en stimulerande debatt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Vattenbrist är ett allt större problem för alla länder, men konsekvenserna blir generellt sett hårdare för de fattigaste regionerna där bristen leder till stora miljömässiga och ekonomiska motgångar. Vissa länder påverkas mer än andra, beroende på geografiskt läge och basindustrierna i ekonomin. Detta är fallet med Medelhavsområdet där vattenbristen blir ett stort problem på grund av dess potential att störa turismen. Att skydda vatten som en bristresurs är grundläggande för miljöskyddet och den ekonomiska utvecklingen.

På EU-nivå måste en mer sammanhållande politik införas i fråga om vattenförbrukning, utbildning och integrering av politikområden för att få ett effektivt och ansvarsfullt skydd av vattentillgången och miljön i medlemsstaterna. Det krävs också mer forskning om avsaltningsanläggningar och teknik för vattenåtervinning för att få fram billigare och effektivare system.

Inom EU – i alla fall i flera medlemsstater – behöver vi också bättre och strängare lagstiftning för att stävja missbruk och föroreningar av grundvattnet. I vissa regioner bör också tilldelningen från strukturfonderna till vattenrelaterade projekt främjas. Det är av största vikt att se till att alla intressenter i vårt samhälle, politiker, näringsliv och konsumenter själva tror på prioriteringen för att därmed kunna fatta välgrundade beslut.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Klimatförändringarna kan få oåterkalleliga konsekvenser för planetens samtliga vattenresurser. Det är därför av största vikt att anpassa alla delar av det samhällsekonomiska livet till att motverka vattenbristens inverkan.

Lagstiftningsramarna inom EU och på internationell nivå ger verkningsfulla hävstänger, men vi behöver verkliga framsteg i form av snabbt genomförda åtgärder, särskilt de som ingår i FN:s konvention för bekämpning av ökenspridning och i ramdirektivet om vatten vars utdragna tidsfrister för genomförandet är ett hot mot resursernas hållbarhet.

Jag vädjar till kommissionen och medlemsstaterna att med hjälp av ett aktivt engagemang från alla behöriga organ och lokala myndigheter påskynda införandet av öppna och samstämmiga vattenförbrukningsavgifter genom att basera dem på principen om att användaren ska betala och på att undvika systemförluster.

Jag rekommenderar också att genomförandet av konkreta åtgärder för ett rationellt utnyttjande av flodområden påskyndas, särskilt där vattenkraftsanläggningar har byggts, inte minst vid floder som kyler kärnkraftsanläggningar. Ett ologiskt utnyttjande i kombination med markant minskade flöden kan leda till att många rena elframställningsanläggningar läggs ner. En konsekvens kan bli att balansen i Europas elkraftssystem rubbas, vilket innebär stora risker för unionens säkerhet inom elkraftsnäringen.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag ville göra ett inlägg eftersom jag kommer från södra Rumänien, ett område som drabbats av allvarliga problem med torka de senaste åren.

Den senaste torkan, 2007, påverkade över 80 procent av lantbruken i min region, Ialomița. Jag tror att fenomenet kan dämpas och att vi kan nå de resultat alla vill ha om vi också betraktar frågan ur ett regionalt utvecklingsperspektiv. Medlemsstaterna måste visserligen vara försiktiga med känsliga flodområden som drabbas av vattenbrist. De måste framför allt vara särskilt försiktiga när de tillåter ekonomisk verksamhet i dessa känsliga områden.

När vi beviljar anslag till vatteninfrastruktur måste vi prioritera projekt med ren teknik, där vatten utnyttjas effektivt och där även riskförebyggande åtgärder ingår.

Jag anser också att både kommissionen och medlemsstaterna måste gynna framväxten av en kultur i Europa som bygger på besparing av vatten och förvaltningsbestämmelser som förvärvats genom utbildning.

Vattenbrist är en ny utmaning. Den har hittills berört 11 procent av EU:s befolkning och 17 procent av EU:s territorium. Sammanhållningspolitiken måste klara den här utmaningen.

Sammanfattningsvis vill jag lägga till något som jag också anser vara av omedelbar betydelse: ett optimalt utnyttjande av solidaritetsfonden och den gemensamma mekanismen för civilskydd.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Vattenbrist och torka har blivit stora problem både inom EU och på global nivå, särskilt mot bakgrund av klimatförändringarna som förvärrar situationen. Fenomenen får skadliga bieffekter på den biologiska mångfalden, vatten- och jordkvaliteten och ökar risken för skogsbränder, vilket framgår av de förödande eldsvådorna i Sydeuropa för en kort tid sedan.

I sydöstra Europa har bidrag från den gemensamma jordbrukspolitiken lett till ökad vattenförbrukning. Av det skälet måste bidragen upphävas helt och stöd ges till förvaltning av vattenresurser inom programmen för landsbygdsutveckling. Dagens fortsatta ökade efterfrågan på biobränslen tvingar oss dessutom att anpassa produktion och övrig ekonomisk verksamhet till mängden tillgängligt vatten på lokal nivå.

Den främsta prioriteringen för att hitta lösningarna till problemen är att växla över till ett effektivt utnyttjande och till besparing av vatten. Införandet av vattenavgifter för att stimulera ett rationellt utnyttjande av vatten, uppnåendet av de mål som anges i ramdirektivet om vatten och samspelet med andra politiska åtgärder för industriellt vatten bör få form i åtgärder som ska genomföras i framtiden.

25. Arktiskt styre i en global värld (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Diana Wallis, Bilyana Ilieva Raeva och Johannes Lebech för Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa om arktiskt styre i en global värld (O-0084/2008 – B6-0467/2008).

Diana Wallis, frågeställare. – (EN) Herr talman! Arktis har beskrivits som den sista fantasivärlden. Det är en särskild plats för många människor. Vi befinner oss mitt i Internationella polaråret. Senast vi hade något liknande växte Antarktisfördraget fram.

Arktis är annorlunda. Här finns människor och länder. Men också betoningen på globala klimatförändringar med alla dess hot, utmaningar och möjligheter. Jag har sedan länge talat för att vi borde ha en politik för Arktis – kanske via vår mekanism för den nordliga dimensionen – och blev mycket glad när jag för en månad sedan deltog i en konferens i Grönland för vår talmans räkning. För första gången var jag omgiven av över ett dussin tjänstemän från olika generaldirektorat inom kommissionen. Budskapet att detta är viktigt har äntligen nått fram.

Vi ser framemot kommissionens meddelande, men den här resolutionen är till för att ge er, herr kommissionsledamot, modet att vara djärv och visa er vilken vikt parlamentet tillmäter frågan. Ja, vi måste skydda den känsliga arktiska miljön. Ja, vi måste hitta hållbara sätt att utveckla Arktis resurser, särskilt energibaserade resurser. Ja, vi måste se hur vi nu kan använda framväxande havsrutter på ett säkert sätt.

Det finns mycket mer att ta upp. Jag är tacksam för mina kollegers samarbete i den här mycket viktiga resolutionen. När vår kontinent växte fram efter kalla kriget sa Gorbatsjov att Nordpolen skulle bli ett område med fredligt internationellt samarbete. Jag anser att unionen har en skyldighet att garantera detta. Både för våra egna arktiska nationers skull och för våra arktiska grannar – så lycka till med ert meddelande!

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Den här debatten hålls vid ett synnerligen lämpligt tillfälle. I sitt meddelande från oktober 2007 om en integrerad havspolitik för Europeiska unionen förklarade kommissionen att den senast vid utgången av 2008 skulle se över EU:s intressen i det arktiska området. Kommissionen håller just nu på att lägga sista handen vid den här översynen som blir ett meddelande med titeln "Europeiska unionen och Arktis" och som enligt planerna ska godkännas i mitten av november. Arktis blir allt viktigare för världen och EU är oupplösligt bundet till regionen. EU:s politik på områden som klimatförändringarna, energi, transport och fiske påverkar Arktis direkt.

Tre medlemsstater har territorium i Arktis. Regionens havs- och markområden är sårbara och har de viktigaste komponenterna i markecosystemet. Klimatförändringarnas konsekvenser märks snabbare och i större skala i den arktiska regionen än någon annanstans i världen. Våra externa åtgärder för norra Europa har sedan

sekelskiftet med framgång åtföljts av vår politik för den nordliga dimensionen. Arktis, inklusive området kring Barents hav, erkändes som ett centralt område i styrdokumentet från 2006 om den nordliga dimensionen som antogs i samråd med Ryssland, Norge och Island.

Politiken för den nordliga dimensionen har dock alltid varit mer inriktad mot Europa, och framför allt nordvästra Ryssland. Det kommande meddelandet blir omfångsrikt och kommer att innehålla förslag om att EU får en mer dynamisk och samordnande funktion i Arktis och att dess insatser ska vara mer strukturerade omkring tre huvudmål: att skydda och bevara Arktis i samarbete med dess invånare, att skydda ett hållbart utnyttjande av arktiska resurser och att förbättra den multilaterala förvaltningen av Arktis.

Klimatförändringarna är resultatet av en process över hela planeten och EU måste även fortsättningsvis ha en framträdande roll i hanteringen av fenomenet. I meddelandet görs skyddet och bevarandet av miljön till högsta prioritet, även om det inte nödvändigtvis utesluter ett hållbart utnyttjande av Arktis resurser.

Kommissionen planerar också att i nära samarbete med regionens länder öka bidraget till Arktis och framför allt till förvaltningen, vilket anges i Ilulissatförklaringen från de fem arktiska staterna från maj 2008. Det verkar som om villkoren ännu inte uppfyllts för en bindande skräddarsydd rättslig ram för regionen. Vi borde använda den utvidgade rättsliga grund som upprättats genom FN:s havsrättskonvention och andra konventioner om interventioner.

Vi kan dock tydligt se att gällande rättsliga ramar måste genomföras fullt ut och följas upp, medan vi fyller ut och anpassar dem till en ny verklighet. Vårt syfte är att kunna utarbeta ett system som bygger på samarbete och som kan garantera regionens livskraft, liksom frihet och rättvisa i fråga om tillträde. Vi inser att det är mycket viktigt att förbättra samordningen och ge mer strategisk vägledning.

Kommissionen kommer att lägga fram en rad förslag i detta hänseende, särskilt förslag om att utvidga det arktiska fönstret i politiken för den nordliga dimensionen. Vi vill att meddelandet leder till en ingående analys av de olika frågor som tas upp och som kan utgöra grunden för en framtida EU-politik om Arktis. Meddelandet kommer att uppmuntra till en mer samordnad strategi kring Arktis och följs av en mer detaljerad genomgång av olika teman. Det kan på så sätt utgöra grunden för en heltäckande EU-politik i regionen.

Det råder inga tvivel om att en starkare politik på området kommer att fungera som en plattform under framtida diskussioner om Arktis framtid, där EU från början kan lämna ett starkt bidrag.

Tunne Kelam, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Diana Wallis för att ha tagit initiativet till denna debatt och resolution. Det finns flera anledningar till det. För det första saknas det fortfarande multilaterala normer och regler för den arktiska regionen. Framför allt lyder inte sjötrafiken under internationella säkerhetsbestämmelser, och det kommer att medföra allvarliga risker inom den närmaste framtiden.

För det andra har regionen drabbats av en allvarlig klimatförändring som vi måste reagera på.

För det tredje får Arktis allt större ekonomiskt intresse, eftersom det eventuellt kan innehålla cirka en femtedel av jordens fortfarande oupptäckta olje- och gastillgångar. Det pågår i själva verket redan en tävlan mellan olika intresserade länder om att säkra tillgången på och kontrollen över dessa resurser. Ett tecken på det intresset var när ryssarna placerade sin flagga under Nordpolen förra året.

Vi uppmanar därför kommissionen att lägga fram ett meddelande om den arktiska regionen, med förslag på ämnesområden och arbetsförfaranden. Vi ser särskilt fram emot att kommissionen för upp den arktiska regionens energi- och säkerhetspolitik på dagordningen.

EU måste utarbeta sin egen politik för Arktis, en politik som berör två länder som ligger i vår omedelbara närhet: Island och Norge. EU:s nordliga dimension omfattar delvis arktiska problem, men det står klart att EU behöver en heltäckande politik för Arktis för att ta itu med hela detta breda och viktiga problemområde. Slutligen vill vi föreslå att kommissionen inleder internationella förhandlingar för att äntligen komma fram till ett internationellt avtal om skydd för Arktis.

Michel Rocard, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Många av oss har just haft nöjet att höra er lämna ett antal positiva nyheter som aldrig tidigare har nämnts, och som utan tvivel kommer att dyka upp i meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet och rådet, som vi ser fram emot att ta del av. Ert svar gav emellertid intryck av att ni inte fullt ut inser att utvecklingen nu hotar att springa ifrån oss.

För det första är forskarna i FN:s klimatpanel nu överens om att Arktis står inför större hot än dem man föreställde sig för bara fyra eller fem år sedan. Inuiternas livsmiljö och den biologiska mångfalden hotas. Många arter, inklusive isbjörnarna, hotas också.

För det andra: i somras blev Nordostpassagen segelbar från öster och väster för första gången på årtusenden. Vi har också nyligen fått höra om oljeutsläpp, gasläckor och oljeskador i Arktis.

För det tredje har min kollega från PPE-gruppen just påmint oss om att en rysk u-båt satte ut en rysk flagga under Nordpolen. Vad var avsikten med det? Ryssland kräver nu att landets sjögräns ska utsträckas till att omfatta hela kontinentalsockeln. Den utgör 38 procent av hela Arktis yta. Detta är en fruktansvärd situation, för det innebär inledningen av en militarisering av Arktis. Herr kommissionsledamot! Det enda sättet att stoppa denna utveckling, som nu granskas av FN:s kommission för kontinentalsocklens gränser, är att inleda förhandlingar om ett internationellt skyddsavtal. Detta är något som aldrig har nämnts tidigare.

Tack vare Grönland och Danmark har Europeiska unionen en stat som gränsar till Arktis och ytterligare två som ligger inom det arktiska området. Vi har nära band med Island. Europeiska unionen har möjlighet att be Island – och jag tror att det finns ett stort behov av detta, både av säkerhetsskäl och för att kunna övervaka transporter och klimatpåverkan – att fortsätta sina initiativ som skulle kunna leda till ett energioverskott.

Vi måste inleda förhandlingarna om ett skyddsavtal för Arktis i dag, samma typ av avtal som det finns för Antarktis. Jag vet detta, för jag var en av dem som stödde de förhandlingarna. Det är mot den bakgrunden jag föreslår snabba åtgärder. Vi har inte tid att vänta. Detta måste ske innan FN:s kommitté börjar behandla Rysslands krav.

Danutė Budreikaitė, för ALDE-gruppen. – (LT) För inte så länge sedan var Arktis föremål för de arktiska ländernas intresse från nationell säkerhets- och forskningssynpunkt. I dag, när klimatet förändras och glaciärer smälter, är det andra aspekter, såsom miljöskydd, energiresurser och folkhälsa, som prioriteras mer. Dessvärre verkar huvudintresset vara ekonomiskt, framför allt vad gäller energiresurser samt upprättandet av nya sjövägar för varu- och passagerartransporter. Enligt vetenskapliga uppgifter rymmer Arktis 30 procent av världens oupptäckta gasreserver, 20 procent av de naturliga reserverna av flytande naturgas och 13 procent av oljeresurserna. På senare tid, genom vissa åtgärder och på grund av deras gynnade geografiska läge, har länderna i den arktiska regionen och flera andra tydligt visat sin önskan att få ensamrätt till att utnyttja Arktis resurser. Dessutom förekommer det viss splittring bland de arktiska länderna när det gäller att befästa inflytandesfärer. Jag välkomnar idén i förslaget att utveckla en EU-politik för Arktis, inklusive de ekonomiska och miljömässiga frågorna, samt frågorna som gäller lokalbefolkningens anpassning till olika aspekter av klimatförändringen. Vad gäller energin bör frågan om den arktiska regionen vara en del av EU:s gemensamma energipolitik. Det är nu hög tid att låta ord följas av handling.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Ett stort tack till Diana Wallis och de andra som har tagit upp denna fråga. Från rymden kan man se hur planeten Jorden värms upp. Det syns tydligt genom att isen runt Nordpolen på somrarna smälter alltmer. Detta borde vara en varningssignal som säger oss att det är dags att vidta tuffare åtgärder för att skydda klimatet. I stället har en kapplöpning för att exploatera de arktiska olje- och gasreserverna inletts. Detta är en allvarlig motsättning.

Vi behöver verkligen ett internationellt avtal om hur den arktiska regionen ska administreras, men utgångspunkten och huvudmålet måste vara att bevara regionen, dvs. ett moratorium liknande det som gäller för Antarktis. Om vi reagerar på den smältande isen i norr genom att helt enkelt öka exploateringen av fossila bränslereserver så kommer vi bara att förvärra problemen i samband med klimatförändringen.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Arktis spelar en allt viktigare geostrategisk roll i världen, och vi står nu inför en öppning av hittills stängda sjövägar som ett direkt resultat av den globala klimatförändringen.

Detta bör emellertid inte komma som en överraskning för oss, eftersom Arktis nu värms upp betydligt snabbare med en ökning av 2 °C under de senaste hundra åren, jämfört med i genomsnitt 0,6 °C i övriga världen. Detta mycket sköra och sårbara ekosystem står under ökat tryck från resurshungriga nationer som önskar exploatera dess resurser. Utan en multilateral överenskommelse kommer vi inte att ha några garantier för att de tar vederbörlig hänsyn till ursprungsbefolkningens hållbara livsstil eller till Arktis grundläggande betydelse som en stabiliserande kraft för världens klimat.

Arktis är av avgörande betydelse för den globala klimatstabiliteten, och jag vill uppmana kommissionen att tillse att detta verkligen framgår av kommissionens kommande meddelande om politiken för Arktis, naturligtvis tillsammans med frågor som gäller energi- och säkerhetspolitik.

Och, som vi säger i punkt 9 i vår resolution, "Europaparlamentet framhåller att den arktiska regionen, med tanke på dess betydelse för världsklimatet och dess unika naturmiljö, kräver särskild hänsyn när EU utarbetar sin ståndpunkt inför det 15:e COP-mötet om FN:s ramkonvention om klimatförändringar i Köpenhamn 2009" och när vi diskuterar ett ramverk för multilateralt styre för detta unika område.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Mina damer och herrar! Arktis är den enda delen av världen som ännu inte styrs av multilaterala bestämmelser och regler. Men intresset för detta område och dess geopolitiska och strategiska betydelse har ökat på senare tid i förvånansvärd omfattning. Sjötrafiken i Arktis, såväl den kommersiella som turisttrafiken, ökar. Intresset för områdets mineraltillgångar ökar. Klimatförändringen får negativa effekter för ursprungsbefolkningens livsstil och den biologiska mångfalden. Av samtliga dessa skäl bör Arktis diskuteras på internationell nivå i syfte att ingå ett avtal om skydd av Arktis, liknande Madridprotokollet till fördraget om Antarktis från 1993. Tre av de arktiska länderna är medlemmar av Europeiska unionen och ytterligare två länder ingår i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Europeiska unionen borde därför spela en nyckelroll i framtida internationella förhandlingar om Arktis.

Som vi redan har hört arbetar Europeiska kommissionen för närvarande på ett meddelande om sin politik för den arktiska regionen. I vårt gemensamma resolutionsförslag uppmanar vi kommissionen att beakta samtliga synpunkter ovan. Vi anser också att det är av avgörande betydelse att man tillser att Arktis och Norra ishavet är ett demilitariserat och kärnvapenfritt område, som Diana Wallis påpekade tidigare. Vi vill också uppmana kommissionen att fundera på om den inte borde inrätta en särskild enhet för Arktis i syfte att förverkliga dessa mål och ta itu med problemen.

Richard Seeber, föredragande. - (DE) Herr talman! Som vi alla är medvetna om, och trots att vi har viss information om Arktis, så är det området verkligen okänt territorium i ordets verkliga mening vad gäller internationell rätt. Min kollega Tunne Kelam har nämnt bristen på lagstiftning om sjötrafiken.

Om vi sedan också beaktar naturresurserna – 22 procent av världens olje- och gasreserver beräknas finnas i den arktiska regionen – så är detta en region av enorm betydelse för Europas framtid. Det är därför särskilt viktigt att vi lägger fram denna resolution under ledning av Diana Wallis.

Det är nu i högsta grad upp till kommissionen att lägga fram en plan, en strategi med detaljerade mål och åtgärder. Det är nämligen detta som fortfarande saknas enligt min mening. Även om människor har vaknat upp och börjat ta tag i problemen, finns det fortfarande ingen strategisk inriktning. Vi vill inte vara näst bäst här! Vissa länder som gränsar till Arktis, framför allt Ryssland, försöker utnyttja det, och det är väldigt svårt att vidta lämpliga åtgärder mot en stormakt som Ryssland om vi väntar för länge.

EU som kollektiv får inte underordna sig medlemsstaternas vilja. Detta är en region som är intressant för oss alla och det är oacceptabelt om vi skulle ge vissa medlemsstater fördelar på grund av att den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken inte fungerar. Hela Europas gemensamma intresse är för viktigt för det.

Därför vill jag rikta en förnyad uppmaning till kommissionen om att lägga fram en precis, specifik strategi så snart som möjligt, så att vi kan diskutera den i parlamentet. Alldeles för mycket står på spel för att vi ska fortsätta dra detta i långbänk.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. - (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tycker denna debatt tydligt visar att detta verkligen är ett problem som rör grundläggande strategiska intressen, oavsett om man ser det från miljöskyddssynpunkt eller som en geopolitisk fråga. Det visar också att vi inte har mycket tid på oss och att det finns uppenbara skäl för Europeiska unionen att utforma sin politik. Men det står också klart att vissa förslag är komplicerade och att den allmänna situationen i Arktis är mycket komplicerad, såväl från EU:s synpunkt som när det gäller internationell rätt. Vi måste till exempel komma ihåg att de viktigaste länderna, till exempel Norge, Island, Grönland och Ryssland, inte är medlemmar av EU och att vår strategi följaktligen inte kan innebära att vi utövar våra territoriella rättigheter i egenskap av kustnationer.

Men fakta kvarstår. En strategi måste utarbetas. Kommissionen arbetar just nu under alla omständigheter på en sådan strategi och ett meddelande i frågan kommer inom kort att läggas fram, faktiskt inom de närmaste veckorna. Mina damer och herrar! Jag har inte tillräckligt med tid för att svara på alla era kommentarer, men jag har antecknat dem och kommissionen kommer att beakta dem. Som jag försökte förklara helt kort är en del av frågorna extremt komplicerade och komplexa.

Talmannen. – Jag har mottagit tre resolutionsförslag⁽²⁾ som ingetts i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Nordpolen har under senare år blivit en av symbolerna för klimatförändringen. På grund av dess outnyttjade naturresurser skulle denna region snart kunna bli ett centrum för internationella konflikter. Det kan bli starten på en omvärdering av regionen där man ser om det finns en stat som kan avge en entydig signal om att den har rätt till territoriet.

Även om det inte är Europaparlamentets sak att blanda sig i geografiska diskussioner om vart denna region egentligen hör, så vill jag ta upp ett par saker.

För det första: om det finns ouppklarade problem så borde de lösas på juridisk och diplomatisk väg och inte genom att man sätter upp en flagga i området. Jag tror att de nuvarande internationella reglerna, även om de sannerligen inte är perfekta, kan ge en referensram för hur man löser problem på diplomatisk väg.

Om man å andra sidan beaktar den ökande europeiska efterfrågan, skulle de outnyttjade energikällorna på Nordpolen kunna bidra till Europas försörjningssäkerhet. Då måste vi förklara att exploateringen inte får störa den biologiska balansen i regionen. Miljösynpunkterna måste under alla omständigheter beaktas. Jag anser inte att den nuvarande internationella lagstiftningen ger någon hjälp i dessa frågor.

Jag tycker det är viktigt att vi konstaterar att utnyttjandet av Nordpolsregionens resurser enbart kommer att spela en underordnad roll för Europas energiförsörjning. Förekomsten av dessa resurser kommer inte heller i sig att få betydelse för den ökade användningen av förnybara energikällor och det fortsatta arbetet med att förbättra energieffektiviteten.

26. Kraftfullare åtgärder mot odeklarerat arbete (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Pier Antonio Panzeri, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om kraftfullare åtgärder mot odeklarerat arbete (2008/2062(INI)) (A6-0365/2008).

Pier Antonio Panzeri, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska fatta mig kort, eftersom det verkar bli ganska sent.

Självklart vill jag tacka de utskott som avgett yttranden och skuggföredragandena som vi har arbetat med under de senaste månaderna. Det var delvis tack vare deras bidrag som vi kunde framställa en text som kunde få stöd av en stor majoritet i utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Vi har visat att kampen mot odeklarerat arbete måste betraktas som ett problem som rör alla länder och att Europa måste ta sig an den kampen om vi ska kunna nå de mål som fastställdes i Lissabon.

Det finns ett par punkter i den text vi har antagit som jag anser vara av avgörande betydelse i en fråga som den om odeklarerat arbete som är så omfattande. Vi talar om cirka 20 procent av Europas bruttonationalprodukt. Det betyder att det förekommer en allmän laglöshet som inte kan tolereras eftersom den leder till en kraftig snedvridning av konkurrensen mellan olika företag och territorier och ökar osäkerheten för arbete och arbetstagare.

Därför är det rätt att vi har riktat uppmärksamheten på detta problem, för vi måste öka insikten om att misslyckandet att på allvar bekämpa odeklarerat arbete kan skapa dessa problem och samtidigt allvarligt försvaga de sociala skyddssystemen i Europa under den närmaste framtiden.

Dessa överväganden utgjorde startpunkten för förslaget som nu läggs fram i parlamentet. Som jag sa finns det centrala punkter i betänkandet som, om kommissionen också accepterar dem, skulle kunna avsätta positiva resultat och förslag som vi anser vara nyttiga. Jag tror jag kan säga att Europaparlamentet har gjort sitt. Det är nu upp till de övriga institutionerna att göra vad de kan, så att vi kan uppnå målen i kampen mot odeklarerat arbete.

⁽²⁾ Se protokollet.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Mina damer och herrar! Låt mig först av allt tacka föredraganden och säga ett par ord om några av de frågor som lyfts fram i betänkandet. Faktum är att odeklarerat arbete alltmer börjar bli gränsöverskridande, som kommissionen säger i grönboken om att modernisera arbetslagstiftningen. Det är därför nödvändigt att hålla ett vakande öga på denna fråga. Kommissionen anser att upprättandet av ett team av experter samt utvecklingen av ett system för informationsutbyte mellan olika sociala trygghetsorgan, såsom yrkesinspektioner, är viktiga steg för att "inrätta en slags permanent gemenskapsstruktur för gränsöverskridande samarbete", som föreslås i punkt 53.

Vi är alla överens om att det krävs större insatser för att lösa problemet med odeklarerat arbete. Men rent allmänt anser jag att de lämpligaste och mest motiverade stegen kan tas på medlemsstatsnivå. Våra undersökningar har visat att odeklarerat arbete i medlemsstaterna skiljer sig åt från land till land. Att vidta åtgärder på gemenskapsnivå bör därför inte ges högsta prioritet. I betänkandet föreslås en "pakt för att deklarerat arbete", genom att tillfälligt erbjuda mildare regler, vilket skulle främja en reglering av odeklarerat arbete. Även om detta är en bra idé bör medlemsstaterna enligt vår åsikt agera gemensamt med sina sociala partner, som också inkluderar det odeklarerade arbetet bland sina prioriterade uppgifter i hela Europa. Kommissionen skulle ha behörighet att stödja deras initiativ genom kampanjer som finansieras genom Progress-programmet eller genom strukturfonderna.

När det gäller uppmaningen att föreslå en ramstadga för makar eller familjemedlemmar som hjälper till i familjeföretag, så gläder det mig att kunna säga att kommissionen nyligen antog förslaget till direktiv om tillämpning av principen om lika behandling av kvinnor och män, som kommer att ersätta direktiv 86/613/EEG och se till att makar eller familjemedlemmar som hjälper till i familjeföretag får samma skydd som egenföretagare.

Inom ramen för Progress-programmet arbetar kommissionen också med att utveckla verktyg och metoder för en bättre utvärdering och övervakning av odeklarerat arbete, och med att hitta och utbyta de fall av god praxis som existerar på EU-nivå. Vi lägger större vikt vid utbytet av bästa praxis, och vi hoppas att vi på det viset ska kunna få de erfarenheter som behövs för att så snart som möjligt föreslå ett pilotprojekt som kan vara av intresse för så många medlemsstater som möjligt.

Jag tänker inte ta upp frågan om olaglig invandring och förslaget om påföljder för arbetsgivare som anställer medborgare från tredjeland som olagligt vistas i landet. Vi har noterat den oro som framkommer i betänkandet om behandlingen av offren för olaglig anställning och underentreprenörernas ansvar, och vi kommer att beakta detta i våra diskussioner med rådet. Kommissionen gläder sig verkligen åt att ha Europaparlamentets stöd för sina försök att få slut på övergångsbestämmelserna som begränsar rörligheten för arbetstagare från de nya medlemsstaterna.

Avslutningsvis vill jag framhålla att detta extremt konstruktiva betänkande kommer att ge kommissionen och rådet nya krafter när det gäller att ge kampen mot det odeklarerade arbetet en tydligare profil och att höja våra ambitionsnivåer på området.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Louis Grech (PSE), *skriftlig*. – (EN) Odeklarerat arbete exploaterar arbetstagare, snedvrider arbetsmarknader och ger skrupelfria arbetsgivare orättvisa fördelar, vilket leder till en dold ekonomi på låg nivå.

Ett uppsamlingsområde för odeklarerat arbete är de olagliga eller papperslösa migranterna i ett antal av unionens medlemsstater.

Denna handel med billig arbetskraft växer mycket snabbt. Den förväntas växa ytterligare eftersom de olagliga migranterna behöver pengarna, samtidigt som de är livrädda för att rapportera felande arbetsgivare eftersom de är rädda att bli utvisade från landet av myndigheterna. Jag inser att vissa medlemsstater vidtar ett antal åtgärder för att utrota denna uppenbara överträdelse av lagen, men på det hela taget har framgångarna på detta område inte varit särskilt imponerande. EU och medlemsstaterna måste harmonisera sina insatser och anta mer lagstiftning för att vidta seriösa straffande åtgärder mot dem som överträder lagen.

Tillgången på olagliga arbetstagare och en kultur präglad av dolt arbete, släpphänt lagstiftning, skrupelfria arbetsgivare, finansiella och ekonomiska kriser och krympande vinstmarginaler gör detta område mycket attraktivt för den som vill utnyttja det.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) EU har fortfarande en omfattande odeklarerad arbetsmarknad. Tack vare den fria rörligheten för arbetstagare inom EU har fallen av odeklarerat arbete ökat. Detta är inte bara till nackdel för de människor som arbetar olagligt, utan också för ländernas finanser. Olagligt arbete stör den inre marknadens funktion genom att förhindra en effektiv konkurrens. Personer som arbetar olagligt exploateras ofta av sina arbetsgivare. De har ingen rätt att utnyttja sociala trygghetssystem eller hälsovårdstjänster. Sådana fall är särskilt vanliga i medlemsstater som fortfarande tillämpar övergångsbestämmelser som begränsar den fria rörligheten för arbetstagare från de nya medlemsstaterna. Dessa begränsningar uppmuntrar till odeklarerat arbete och bör därför slopas så snart som möjligt.

Det är beklagligt och oförlåtligt att EU håller sina medborgare som maktlös gisslan genom denna olyckliga politik. Under intervjuer med litauiska migranter som arbetar i utlandet får man ofta höra klagomål om arbetsgivare som utnyttjar deras brist på kunskaper om den lokala lagstiftningen och deras bristfälliga språkkunskaper och låter bli att betala dem för deras arbete. Jag anser att EU måste vidta kraftfulla åtgärder för att ta itu med det odeklarerade arbetet. För tillfället har arbetsgivare som utnyttjar odeklarerat arbete litet ansvar. De klarar sig i regel genom att betala obetydliga böter som inte får dem att avstå från att anställa odeklarerade arbetstagare.

Jag anser att påföljder som direkt drabbar arbetsgivarnas ekonomiska intressen, såsom tillfällig indragning eller återkallande av deras licenser, vilket skulle göra det omöjligt för dem att utnyttja medlemsstaternas eller EU:s fondmedel, skulle vara betydligt effektivare. Detta skulle kunna minska det odeklarerade arbetet eller till och med eliminera det helt.

Katalin Lévai (PSE), skriftlig. – (HU) Av Eurobarometer-undersökningen i slutet av år 2007 framgår att 5 procent av Europeiska unionens arbetsföra befolkning (19,7 miljoner personer av EU:s 392,9 miljoner invånare) medger att de arbetar olagligt. I vissa medlemsstater nådde det odeklarerade arbetet upp till eller överskred 20 procent av BNP. Det odeklarerade arbetet har varaktigt negativa effekter på den europeiska arbetsmarknaden, en ond cirkel som det är mycket svårt för den anställde, och arbetsgivarna, att ta sig ur.

De sektorer som i första hand drabbas av detta är jordbruket, byggbranschen, underhåll av bostäder samt tjänster inom hotell och turism, där osäkerhet och ogynnsamma löner är vanliga. Därför får uppdateringen av normerna för arbete och anställning och försöken att kontrollera denna svarta marknad inte förbli tomma ord, utan måste få stöd av samtliga medlemsstater. Jag föreslår att kommissionen utarbetar ett förslag till EU-strategi för att bekämpa den svarta marknaden och åtar sig huvuddelen av arbetet med att övervaka arbetsmarknaden och sociala förhållanden. Medlemsstaterna måste reformera sina skattesystem och sociala trygghetssystem för att därigenom lätta arbetstagarnas tunga skattebördor.

För att hushållen ska kunna köpa tjänster till lägre priser bör EU överväga att införa servicevouchers som skulle kunna garantera betalning av både sociala trygghetsbidrag och skatter. En viktig förutsättning för att kunna bekämpa det odeklarerade arbetet är emellertid att medlemsstaterna öppnar sina arbetsmarknader för varandras arbetstagare, eftersom partiella begränsningar på dessa områden uppmuntrar till regional ojämlikhet samt avvikelser från EU:s principer och den europeiska strategin.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Pier Antonio Panzeri för hans utmärkta betänkande om effektivare åtgärder för att bekämpa det odeklarerade arbetet i EU.

Enligt betänkandet svarar det odeklarerade arbetet för upp till 20 procent av BNP i vissa medlemsstater. Framför allt i de länderna, men också i alla de övriga EU-länderna är odeklarerat arbete ett problem för landets ekonomi, samtidigt som det kränker de anställdas rätt till anständiga arbetsförhållanden.

EU har fört upp målet "anständigt arbete" på sin agenda, ett mål som nu hotar att inte bli genomfört i realiteten om det inte finns effektiva kontroller och ett tydligt regelsystem. De dåliga arbetsförhållandena och obefintliga arbetsvillkoren för migrantarbetare som utför odeklarerat arbete har lett till en ny form av socialt slaveri i Europa.

För att utrota det odeklarerade arbetet kan man använda både piskan och moroten. Det bör vara fler kontroller så att man kan ingripa snabbare än nu vid eventuella överträdelser. Fackföreningsrörelsen spelar en viktig roll genom att föreslå, övervaka och förstärka rättvisa regler på arbetsmarknaden. Nationella

informationskampanjer för utländska arbetstagare är ett sätt att förbättra de anställdas kunskap om arbetsmarknadens regler i varje enskilt land.

Sanningen är att vi inte kommer att bli av med problemet med odeklarerat arbete bara genom regler. Rättvisa anställningsvillkor, anständig lön och lämplig social trygghet måste garanteras i samtliga EU:s medlemsstater och i övriga världen. Människor måste ha en möjlighet till anständig försörjning och grundläggande social trygghet, oavsett i vilket land de är bosatta.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Odeklarerat arbete förekommer i samtliga EU:s medlemsstater och är ett oroväckande inslag i den europeiska ekonomin som strider mot flexicurity-principerna.

Kampen mot odeklarerat arbete påminner till en del om duellen mellan Microsoft och olika hackers. Ju mer förfinade våra metoder att bekämpa det odeklarerade arbetet blir, desto effektivare knep använder arbetsgivarna. Och det bästa exemplet på detta är uppkomsten av "grått arbete" när de anställda hellre undertecknar anställningskontrakt för garanterade minimilöner medan resten av pengarna upp till verkliga löner betalas utan att man tillämpar gällande regler.

I Rumänien har detta fått allt större utbredning och för närvarande svarar den grå arbetskraften för 20–50 procent av all sysselsättning. Det som oroar är att de som tillämpade denna metod inledningsvis var småföretagen, men nu är det välkända namn som undviker skatt och sociala avgifter, vilket ger den anställda en mycket liten pension som närmar honom/henne fattigdomströskeln.

Jag har understrukt dessa aspekter, eftersom den framtida strategin för att bekämpa odeklarerat arbete som nämns i betänkandet måste ta hänsyn till den specifika situationen i varje enskild medlemsstat. Vi behöver en enhetlig europeisk strategi och ett effektivt samarbete mellan statliga myndigheter, arbetsinspektörer och arbetsmarknadens parter.

27. Tillämpning av social lagstiftning om vägtransporter (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Alejandro Cercas, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om tillämpning av sociallagstiftning i samband med vägtransporter (2008/2062(INI)) (A6-0357/2008).

Alejandro Cercas, föredragande. – (ES) Herr talman! Tack för att ni är här, herr kommissionsledamot! Som ni vet kom rådet och Europaparlamentet i mars 2002 fram till en överenskommelse efter medling om direktiv 2002/15/EG om arbetstidens förläggning för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter för att garantera deras hälsa och säkerhet samt trafiksäkerheten och även för att utforma rättvisa konkurrensvillkor för alla företag. Det gällde alla typer av arbete, inte bara körning utan också det fysiska arbete som dessa förare ibland utför i samband med lastning och lossning eller rengöring av fordonen.

Medlingsförfarandet löste det största problemet, som var om egenföretagare skulle inkluderas, och parterna kom med stöd av kommissionen överens om att egenföretagare borde inkluderas för att en gång för alla få slut på problemen med dubbel lagstiftning, de dubbla standarder som tillämpas för de förare som är egenföretagare och anställda förare.

Bristen på gemensamma regler ledde till enorma problem: de förare som var egenföretagare arbetade extremt långa dagar vilket ledde till problem för deras personliga hälsa och för trafiksäkerheten, och även eftersom förare påstod att de var egenföretagare vilket undergrävde reglerna för lojal konkurrens.

Det var därför ett fantastiskt resultat att man en gång för alla kunde sätta punkt för denna dubbla lagstiftning, efter en rimlig övergångsperiod. År 2002 kom kommissionen, rådet och parlamentet fram till att detta var det mest rationella och logiska steget.

Herr kommissionsledamot! Vi har utarbetat detta initiativbetänkande med stöd av utskottet för sysselsättning och sociala frågor och utskottet för transport och turism, då det nu verkar som om denna princip, detta åtagande från kommissionen, rådet och parlamentet, inte är så fast längre. Det verkar som om det finns oklarheter. Det verkar råda förvirring och förekomma förklaringar som vi inte kan acceptera.

Kommissionen skulle ha lagt fram en rapport som beskrev lagstiftning som kunde garantera att dessa egenföretagare verkligen togs med. Sanningen är att rapporten lades fram förra året, men den var, enligt vad som sägs i rapporten, otillräcklig, och vi väntar på slutrapporten, vilket innebär att vi nu, sex månader efter utgången av den tidsperiod som fastställdes för integrationen, inte har någon rapport eller några initiativ från kommissionen.

Det är därför, herr kommissionsledamot, när nu datum för att inkludera de förare som är egenföretagare närmar sig – och vi är inte övertygade om att den vilja som fanns förr finns kvar i dag, och vi hör rykten om att man tänker revidera kriterierna – som parlamentet har lagt fram detta betänkande med två syften: som en påminnelse och som ett krav.

Det är en påminnelse om de åtaganden som gjordes av rådet, kommissionen och Europaparlamentet till arbetstagarna, företagen och alla medborgare om att få slut på denna situation, som är en grogrund för stämningsansökningar, och ett krav på att löftena ska infrias. Det har inte uppkommit några omständigheter som gör att skälen bör ändras. Samma behov finns fortfarande kvar. Därför, för arbetstagarnas hälsa, för trafiksäkerheten och för att utforma en perfekt konkurrens, bör vi inkludera förare som är egenföretagare i direktivet.

En sista fråga, herr kommissionsledamot. Jag tycker det är mycket viktigt, i slutet av denna mandatperiod, att ni inte backar från de löften som getts. Ekonomiska krav eller sektorer i branschen som eftersträvar överdrivna konkurrensfördelar bör aldrig gynnas framför de allmänna behov som jag hänvisar till.

Därför, och eftersom detta är viktigt, herr kommissionsledamot, vill jag, som företrädare för alla mina kolleger i kammaren, uppmana er att inte rucka på balansen och se till att den utlovade lagstiftningen snart kommer på plats.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Europaparlamentet diskuterar i dag tillämpningen av, och möjliga sätt att ytterligare utveckla, direktivet om arbetstidens förläggning för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter. Genom det direktivet regleras arbetstiden för personer som utför mobilt arbete på våra vägar, till exempel bussförare och lastbilschaufförer. Direktivet omfattar emellertid inte förare som är egenföretagare.

Många av er ledamöter minns att direktivet antogs 2002 efter ett besvärligt medlingsförfarande, på grundval av vilket en komplicerad klausul godkändes. Enligt den klausulen ska direktivet utsträckas till att även omfatta förare som är egenföretagare från och med den 23 mars 2009, om kommissionen skickar en rapport till rådet och Europaparlamentet om en konsekvensbedömning av de nuvarande förhållanden enligt vilka förare som är egenföretagare inte inkluderas, samt utarbetar ett förslag till lagstiftning om förare som är egenföretagare.

Även om det verkligen är svårt att avgöra frågan om huruvida direktivet ska omfatta förare som är egenföretagare eller inte, så låt mig säga att frågan är felställd. Kommissionens huvudmål när den utarbetade ett lagförslag om arbetsförhållanden i samband med vägtransporter var att garantera ett omfattande socialt skydd och rättvis konkurrens samt att förbättra trafiksäkerheten. Följaktligen ansåg kommissionen att det var nödvändigt att införa ett särskilt system för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter genom särskild lagstiftning som åtföljer det allmänna direktivet om arbetstider.

Genom bestämmelserna som infördes efter 2002 har emellertid lagstiftningen om förare ändrats kraftigt och det har varit en positiv förändring. Tack vare er hjälp och framför allt genom Helmuth Markovs bidrag kunde nya regler om körtider, viloperioder och kontrollförfaranden antas 2005.

Arbetstidsdirektivet som antogs 2002 gällde ursprungligen enbart anställda förare, medan reglerna som antogs 2005 gällde alla förare, både anställda och egenföretagare. Reglerna gäller 80 procent av arbetstiden för alla förare. Följaktligen stillades verkligen parlamentets välgrundade oro som framfördes under medlingsförfarandet för 2002 års arbetstidsdirektiv. När det gäller revideringen av 2002 års arbetstidsdirektiv är det ingen hemlighet att de enskilda medlemsstaternas ståndpunkter skiljer sig kraftigt åt och att åsikterna också går i sär inom medlemsstaterna och inom transportsektorn.

Kommissionen offentliggjorde sin rapport om konsekvenserna av att utesluta förare som var egenföretagare från direktivets tillämpning i maj 2007. I rapporten redovisades två slutsatser. För det första sa man att det fanns både för- och nackdelar med att såväl inkludera som utesluta förare som var egenföretagare. För det andra hade direktivets tillämpning orsakat vissa problem, eftersom medlemsstaterna tyckte det var svårt att genomdriva det. Det problemet berodde i första hand på en felaktig klassificering av vissa förare som egenföretagare. Detta är hur transportsektorn beskriver de förare som, även om de officiellt är egenföretagare, i själva verket är beroende av ett enda företag och inte kan planera sitt arbete själva på det sätt som de skulle vilja göra. De är socialt sårbara och även om direktivet redan gäller för dem så måste vi, som jag sa tidigare, se kraftiga förbättringar i fråga om tillämpningen. Kommissionen övervakade införlivandet av direktivet i den nationella lagstiftningen mycket omsorgsfullt och vidtog vid behov åtgärder i de fall överträdelser kunde konstateras. Så snart medlemsstaterna hade slutfört införlivandet av direktivet i den nationella lagstiftningen,

gjorde vi en grundlig kontroll av kvaliteten på det införlivandet. I flera fall resulterade det i att vi påbörjade förfaranden i de fall där överträdelser konstaterades.

För närvarande håller kommissionen också på att genomföra en konsekvensbedömning för att lägga en stabil grund för ett lagstiftningsförslag som ska utarbetas i år. Följaktligen skulle det vara förhastat av kommissionen att redan nu anta en ståndpunkt i frågan om huruvida förare som är egenföretagare ska omfattas av arbetstidsdirektivet eller inte.

Jag välkomnar Alejandro Cercas betänkande, framför allt de nya synpunkterna om införlivandet. Men, som jag sa tidigare, kommissionen anser att den lösning som läggs fram i betänkandet inte tar hänsyn till problemet med ett fullständigt och korrekt införlivande av direktivet för de arbetstagare som det redan omfattar. Det är detta vi har arbetat med hittills och som vi hoppas kunna uppnå med nästa ändring.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vägtransporter är en viktig ekonomisk verksamhet inom EU. Att reglerna för körning, arbetstider och viloperioder efterlevs är grundläggande för att garantera trafiksäkerheten och förarnas och passagerarnas hälsa och säkerhet.

Vi välkomnar särskilt att samtliga arbetstagare i sektorn, inklusive förare som är egenföretagare, omfattas av reglerna om arbetstider, vilket kommer att garantera en lojal konkurrens inom sektorn.

Det måste också stå klart att direktivet fastställer minimikrav och att det under inga omständigheter får innebära en anpassning nedåt av de strängare villkor som redan existerar i vissa medlemsstater.

28. Främja social integration och bekämpa fattigdom, även fattigdom bland barn, inom EU (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Gabriele Zimmer, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om främjande av social integration och bekämpning av fattigdom, inbegripet barnfattigdom, inom EU (2008/2034(INI)) (A6-0364/2008).

Gabriele Zimmer, föredragande. – (DE) Herr talman! För det första vill jag beklaga att det är omöjligt att genomföra en öppen debatt i kammaren eller lägga fram ändringsförslag om det initiativbetänkande som jag ska redogöra för för utskottets räkning. Jag tycker det är oacceptabelt att parlamentsledamöterna inskränker sina egna rättigheter på det här viset och minskar värdet på initiativbetänkanden.

Vårt utskott genomförde mycket livliga diskussioner om de betänkanden som lagts fram i dag, med över 200 ändringsförslag, 40 kompromissändringsförslag och två utfrågningar av experter och intressenter, allt i nära samarbete med utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Allt detta visar att det finns ett stort intresse för denna fråga bland ledamöterna.

Utskottet för sysselsättning och sociala frågor röstade med överväldigande majoritet i samtliga politiska grupper för att fortsätta utveckla en EU-strategi för att bekämpa fattigdom och social utstötthet, och jag hoppas att hela kammaren gör samma sak i morgon. Enligt utskottet står det fullständigt klart att EU och dess medlemsstater har en skyldighet att ställa upp detaljerade, mätbara mål för att främja social integrering och bekämpa fattigdom, eftersom 78 miljoner människor lever i fattigdom, inklusive 19 miljoner barn.

För ett par dagar sedan föreslog kommissionen principer för strategin för aktiv integrering, som skulle godkännas av Europeiska rådet. I utskottet stöder vi dessa förslag i den utsträckning som vi blivit medvetna om dem i förväg. Men vi vill gå längre, och kräver i vårt betänkande att man utvecklar en helhetsstrategi till stöd för aktiv social integrering.

Vi tror att en sådan strategi måste bygga på fyra olika delar. För det första att fattigdomssäkra inkomsterna genom minimilöner och system för minimiinkomster. För det andra vill vi se en aktiv arbetsmarknadspolitik för att skapa bättre arbetsplatser och tillräckliga löner. För det tredje förbättrad tillgång till offentliga tjänster av allmänt intresse och kvalitetstjänster. För det fjärde ett ökat deltagande från dem som drabbats av fattigdom och utstötning när det gäller att utveckla och tillämpa denna strategi. Dessutom vill vi integrera jämställdhet mellan kvinnor och män i alla delar av denna strategi.

Utskottet anser det vara otillfredsställande att inte ens samtliga EU-stater har ett nationstäckande system för minimiinkomster. Nivåerna på minimiinkomsterna i många länder ligger under EU:s fattigdomströskel. Vi kräver därför att inkomster från minimibidrag och betalt arbete inte får leda till inkomstfattigdom. Vi uppmanar rådet att komma överens om gemensamma mål för nivån på minimiinkomstsystemet – minst 60 procent av den nationella medelinkomsten – och minimilöner – minst 60 procent av den nationella genomsnittslönen eller den genomsnittliga lönen i den sektor det gäller. Medlemsstaterna bör uppfylla dessa mål inom en viss tidsfrist och fullt ut beakta subsidiaritetsprincipen och tillämpa den öppna samordningsmetoden.

Utskottet uppmärksammade särskilt kampen mot barnfattigdom i sina samråd i samband med detta betänkande. Vi betonar barnens välbefinnande. Vi utgår i vårt arbete från FN:s konvention om barnets rättigheter och resultatet blir ett politiskt integrerat krav på att bekämpa barnfattigdom.

Vi påpekar att tillgången på tjänster av god kvalitet utgör en avgörande stimulans för social integrering av vuxna, och framför allt för integrering av barnen, framför allt barn som riskerar att hamna i fattigdom. Vi insisterar på att medlemsstaterna ska minska barnfattigdomen med 50 procent till 2012 som ett första steg. Dessutom bekräftar vi detta parlaments resolution i januari i år om att före 2015 få ett slut på förekomsten av gatubarn.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig säga ett par ord om betänkandet. Ni är alla väl medvetna om att kommissionen presenterade idén att bekämpa fattigdomen som en integrerad del av den förnyade sociala agendan och att den tanken togs upp i rekommendationen om social integrering. Jag gläder mig åt att det fanns ett stöd för denna rekommendation och också för några av de viktigaste tankegångarna i rekommendationen i betänkandet som föredraganden redogjorde för i sitt anförande. Låt mig säga att medan kommissionen anser att integrerade insatser för att uppnå social integrering är extremt viktiga, innebär det att man ännu tydligare lyfter fram frågan om barnfattigdom. I detta sammanhang vill jag påpeka att detta är första gången under den nuvarande kommissionens mandatperiod som denna fråga har presenterats på detta utmärkta vis. Vi tänker fortsätta i denna riktning i framtiden, eftersom det står alldeles klart att fattigdom som förs vidare från föräldrar till barn är ett av de allvarligaste sociologiska problemen i samband med fattigdom. Vi anser det vara oerhört viktigt att man bryter denna onda cirkel.

Mina damer och herrar! Det står klart att kommissionen kan lita på parlamentets stöd i frågan. Naturligtvis kommer jag att vara intresserad av att få se hur dokumenten och betänkandet utvecklas i framtiden. Det står också helt klart att kommissionen i hög grad kommer att använda sig av parlamentets beslut och åsikter i framtida insatser för att uppnå social integrering. Detta är inte en fråga som kan lösas enbart med ett enda meddelande, och inte heller är det en kamp som kan vinnas på ett par veckor eller månader.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Herr talman, ärade kolleger! Jag vill uttrycka mitt stöd för Gabriele Zimmers betänkande om främjande av social integration och bekämpning av fattigdom. Att bekämpa barnfattigdom är en prioriterad fråga för EU, men det finns flera hinder på vägen mot en korrekt socialisering.

Jag vill berätta om ett unikt ärende i Bulgarien, som visar hur myndigheterna begränsar möjligheterna för tusentals barn att göra något bättre av sina liv. Den statliga förvaltningen utsätter kristna barn i de offentliga skolorna för religiös diskriminering. Under den muslimska högtiden Ramazan Bayram, som inte är en allmän helgdag, förutom i islamiska stater, stängde skolorna i regionerna Kardzhali, Razgrad, Targovishte och Shumen sina dörrar i två dagar för att fira denna muslimska högtid med stöd av det bulgariska utbildningsministeriet. Trots det bulgariska utbildningsväsendets sekulära natur utlystes en religiös skolferie i de regionerna! De bulgariska barnen tvingades stanna hemma från skolan.

Bulgarien är ett kristet land och det finns inga lagar om att man måste uppmärksamma muslimska högtider. Hur har de bulgariska skolorna då kunnat stänga sina dörrar för att fira en icke-bulgarisk religiös högtid på bekostnad av sina egna barn, i all tystnad och utan förklaringar? En viss person eller vissa personer i Bulgarien har tydligen intresse av att lämna de offentliga skolornas klassrum tomma så att man kan fylla de turkiska moskéerna.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Politiken för social integrering bör i första hand inriktas på människors rätt att leva värdigt och garantera deras engagemang i samhället. Därför måste politiken för social integrering säkra inkomstnivåer som garanterar att människor inte drabbas av fattigdom eller utstötning.

I detta betänkande stöds att Europeiska kommissionen tar detta viktiga steg som gör kampen mot fattigdom och kampen för social integrering tydligare. I betänkandet insisterar man på att strategin intensifieras genom att man utvecklar tydliga indikatorer och konkreta mål. Betänkandet understryker behovet av en mer heltäckande strategi i kampen mot fattigdom som omfattar ett antal av EU:s politikområden.

De krav på minimilöner och minimiinkomster, prioritering av barnfattigdom och tillgång på offentliga tjänster för grupper som riskerar social utstötning som framförs i betänkandet är särskilt viktiga. Dessa krav bör kompletteras med att man underlättar social integrering genom till exempel bostäder, utbildning, yrkesutbildning och livslångt lärande samt system för inkomststöd för enskilda individer och familjer.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Detta betänkande har beskrivits som en helhetsstrategi för att utrota fattigdomen. Men i takt med att den globala finansstormen fortsätter att plåga våra medborgare och ekonomier har det aldrig varit tydligare att vi lever i en sammanhängande värld där vi alla är beroende av varandra.

De politiska beslut som fattas i unionen får också effekt utanför EU. Därför bör de problem som finns utanför unionen bli vägledande för politiken inom unionen. Vi kan inte isolera kampen mot fattigdom i Europa från den globala kampen mot utstötning.

Barnarbete förvärrar fattigdom genom att döma generation efter generation till okunnighet, sjukdom och för tidig död. Rätt plats för barn är i skolan. En utvecklad ekonomi kan inte byggas upp av en utbildad arbetskraft. Barn som arbetar stänger ute sina föräldrar från sådant arbete och därigenom från möjligheterna att kämpa för bättre villkor. Barn som arbetar bidrar i själva verket till den globala kapplöpningen mot botten.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) År 2005 levde 78 miljoner människor (16 procent) i Europeiska unionen på fattigdomsgränsen. För närvarande lever var femte EU-medborgare under oacceptabla villkor. Varje dag söker 1,8 miljoner människor skydd för natten i härbärgen för hemlösa. 10 procent av befolkningen lever i hushåll där ingen arbetar. Den långsiktiga arbetslösheten ligger på hela 4 procent. 15 procent av de anställda får extremt låga löner och 8 procent av de anställda lever i fattigdom trots att de har arbete. Dessutom påverkas 19 miljoner barn av fattigdom.

Bland EU:s medlemsstater finns det länder där passande nationella sociala trygghetssystem ännu inte har utvecklats.

Mot den bakgrunden är Europeiska kommissionens föreslagna strategi för aktiv social integrering värd att uppmärksammas. Politiken för social integrering måste garantera alla människors grundläggande rätt att få ett anständigt liv och vara en del av samhället, och den måste också garantera en integrerad arbetsmarknad, bättre tillgång till tjänster av god kvalitet, jämlikhet mellan kvinnor och män och frihet från diskriminering.

Nivån på det sociala stödet är för närvarande för låg för att undanröja hotet om fattigdom, och medlemsstaterna bör anpassa den nivån så att den uppfyller huvudmålet – att lyfta människor ur fattigdom. Sociala skyddsprogram bör ge människor effektiv hjälp och underlätta för dem att hitta en fast anställning.

Det behövs omedelbara åtgärder till förmån för barn som lider av en rad problem, barn från immigrantfamiljer, försummade barn, utnyttjade barn och barn som drabbas av våld.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Efter den finansiella och ekonomiska oron på senare tid, en oro som fortfarande pågår och som har globala återverkningar, anser jag att det finns ett behov av att omvärdera definitionen av och gränserna för fattigdom.

Jag oroas över att mycket av fattigdomen inte är så uppenbar som den var för ett par decennier sedan, men jag fruktar att den är lika verklig. Vår nuvarande livsstil bidrar till att i stor utsträckning dölja denna nya fattigdom.

Köpkraften för många hushåll urholkas genom kraftigt stigande allmänna kostnader, och framför allt gäller det kostnaderna för livsmedel, hälsovård och energi. Familjer med låga inkomster, pensionärer, arbetslösa och andra grupper i vårt samhälle riskerar att bli sårbara och kommer att få kämpa för att överleva, eftersom dessa kostnader utgör den största delen av deras månadsbudget.

Världens ekonomier kommer av allt att döma att försämrast snabbt i takt med att recessionen sprider sig. Det skulle med nödvändighet skapa instabilitet i alla sektorer av ekonomin. Nedsänkningar i de sociala programmen och tjänsterna skulle förvärra problemet för dem som upplever en urgröning av sin köpkraft.

Jag har en känsla av att Europeiska unionen och medlemsstaterna måste ta tag i denna fråga för att minska de drastiska orättvisor och det stora lidande som den dolda fattigdomen skapar för många av EU:s medborgare.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Behovet av att utrota barnfattigdomen upplevs som en viktig fråga i Europeiska unionen. Framför allt de romska barnen är en kraftigt missgynnad minoritet som behöver hjälp i fråga om bostäder, sysselsättning, utbildning och hälsovård.

Kombinationen av dessa faktorer skapar en grym situation där de romska barnen inte har någon framtid och där romer och de romska barnen är socialt utstötta, framför allt i de fall där dessa barn växer upp i extrem fattigdom. Denna typ av miljö ger de romska barnen inga möjligheter att utöva sina befintliga rättigheter på det vis de förtjänar. De romska barnen som växer upp i fattigdom saknar de möjligheter som majoriteten åtnjuter. Social utstötthet och barnfattigdom måste beaktas i EU:s och medlemsstaternas beslutsfattande, framför allt inom områden som har att göra med aktiv social integrering.

Aktuella siffror visar att cirka 50 procent av romerna är analfabeter eller halvanalfabeter. 30 procent av barnen i åldrarna 3–10 år lider av allvarliga sjukdomar, såsom TBC. Den förväntade livslängden för romer är tio år lägre än för majoriteten av befolkningen. Den sociala utstötthet som romerna möter i barndomen förvärras när de växer upp. I de flesta europeiska städer är 90 procent av romerna arbetslösa och har litet hopp om att finna sysselsättning inom den närmaste tiden. Denna onda cirkel måste brytas om vi ska kunna bevara den sociala sammanhållningen i EU.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Våra barns välfärd bygger på en sund miljö, anständiga bostäder och tillgången på utbildning. Betänkandets titel är för allmänt för att med tillräckligt eftertryck kunna lyfta fram barnens situation. Betänkandet kan därför inte beskriva, utan bara antyda, i vilken omfattning barnfattigdom påverkar dagens och framtidens samhälle.

Betänkandet täcker integrering och fattigdom på ett komplicerat sätt, ibland holistiskt, ibland genom att inriktas på särskilt utsatta grupper såsom etniska minoriteter, migranter, äldre och personer med funktionshinder. Kvinnornas och barnens situation uppmärksammas särskilt. Jag stöder naturligtvis åsikten att sysselsättning är det viktigaste redskapet för att bryta sig ur fattigdomen. Men i sig är det ingen garanti för social integrering eller att fattigdomen ska kunna elimineras.

Det visar sig också att det finns många som är fattiga bland de personer som har ett arbete. En anledning till detta och något som förstärker betänkandets budskap, är de olämpliga arbetsvillkor och orättvisa lönesystem som tillämpas för vissa missgynnade grupper. Det är olyckligt att detta dokument, som strävar efter att återspegla mångfald, inte erbjuder en möjlighet att undersöka problemen för vissa riskgrupper. Tack vare författarens engagemang och betänkandets innehåll är jag säker på att det bidrag det ger kommer att hjälpa EU:s institutioner att stifta lagar som uppnår betänkandets syfte och hjälper de grupper som betänkandet är avsett för, nämligen de fattiga.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Herr talman, mina damer och herrar! Alla människor ska ha samma rätt att delta fullt ut i samhällslivet, inklusive rätten att arbeta, vara ekonomiskt aktiva och njuta av en normal levnadsstandard och normalt välstånd för det samhälle i vilket de lever.

Sysselsättning är utan tvekan det bästa sättet att förebygga fattigdom och social utstötthet. Det är emellertid ett besynnerligt faktum att 20 miljoner arbetande människor lever i fattigdom i EU i dag, de flesta kvinnor.

Förutom att tackla problemen fattigdom och social utstötthet i sårbara sektioner av befolkningen måste man inom EU enligt min mening ägna större uppmärksamhet åt fattigdomen bland den arbetande befolkningen, framför allt bland kvinnorna.

Det måste göras en undersökning av EU:s åtgärder för att stimulera arbetsmarknaden. För att erbjuda människor ökat socialt skydd behöver vi en språngbräda för fasta, lönande och rättsligt trygga arbeten.

Jag anser också att den ersättning som betalas till arbetstagare i medlemsstaterna (minimilönen) måste vara rättvis och garantera deras inkomster, för att därigenom förhindra att de faller i fattigdomsfällan.

Jag välkomnar det mål för EU som anges i betänkandet att ersätta minst 60 procent av den relevanta (nationella, sektorsvisa etc.) genomsnittliga lönen och att medlemsstaterna har enats om en tidtabell för att uppnå det målet.

Endast en balans mellan flexibilitet och skydd kan förbättra sysselsättningen och den sociala integreringen.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Nio år efter lanseringen av begreppet "anständigt arbete" tjänar hälften av jordens arbetstagare mindre än 2 US-dollar om dagen, och 2007 hade endast 49 procent av alla kvinnor arbete, jämfört med 74,3 procent av alla män.

I Rumänien är det bara 15 procent av alla anställda som har anständiga arbetsplatser och antalet kvinnor som riskerar att hamna i fattigdom är ungefär 10 procent högre än för männen. Löneskillnaderna är uppenbara, eftersom män tjänar mer än kvinnor inom de flesta ekonomiska områden. Skillnaden varje månad är ungefär en tredjedel av den lägsta grundlönen på nationell nivå.

Den undersökning som genomfördes av Internationella arbetsorganisationen och som offentliggjordes på internationella kvinnodagen visar tydligt att EU inte längre har råd att bortse från kvinnornas bidrag och tillgång till arbetsmarknaden och att tillgången på anständiga arbeten är avgörande för att uppnå jämlikhet mellan kvinnor och män. Tillgången på anständigt arbete för alla medborgare måste prioriteras inom arbetsmarknadspolitiken, eftersom detta är den viktigaste sociala integrationsmekanismen och samtidigt den enda hållbara lösningen i kampen mot fattigdomen.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Social integrering och barnfattigdom är saker som vi måste ta på allvar och därför är utskottets initiativ välkommet. Vi bör emellertid ifrågasätta om våra planer är tillräckligt långtgående. Medlemsstaterna bör vidta fler viktiga åtgärder i det avseendet.

Det vi i första hand behöver för att kunna minska den sociala utstöttheten är att människor ska få inkomster som de kan livnära sig på. Vi måste inse att i de flesta EU-länder som har minimilön, innebär denna inte en normal inkomst.

Minskande socialt stöd spelar utan tvekan en roll i den sociala utstöttheten. I Estland, där det har förts en livlig diskussion om hur man ska kunna balansera budgeten, talar man i dag öppet om att kompromissa med barnbidraget på grund av den nuvarande ekonomiska depressionen. Allmänna barnbidrag är något som alla barn har rätt till och därför, förutom att vara till praktisk hjälp, har barnbidraget ett stort symbolvärde. Som före detta minister med ansvar för befolkningsfrågor och för närvarande ordförande för Rädda barnen i Estland, är jag väl insatt i dessa frågor och jag kommer att göra allt jag kan för att se till att detta bidrag, även om det är dyrt och ineffektivt, inte avskaffas.

Förutom inkomststöd finns det viktiga riktade bidrag till sårbara grupper, såsom gamla, ensamstående föräldrar, hushåll med många barn och funktionshindrade. Bidrag av detta slag bör täcka de extra kostnaderna för personlig assistans, läkarvård och social omsorg. Bidragen i Förenade kungariket åt de äldre när vädret är kallt för att hjälpa dem hålla sina hus varma och bekämpa energifattigdomen är ett utmärkt exempel på vad andra medlemsstater, inklusive Estland, bör betrakta som ett föredöme.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Vägtransporttjänsterna utgör 1,6 procent av BNP och ger arbete åt 4,5 miljoner medborgare i Europeiska unionen.

Ekonomi och samhälle är i stor utsträckning beroende av effektiva vägtransporter, eftersom 44 procent av alla varor transporteras av lastbilar och 85 procent av alla människor reser med bil eller buss.

För att kunna uppfylla de rättsliga kraven på sociala villkor bör enligt min mening medlemsstaterna investera i vägtransportinfrastruktur och vidta nödvändiga åtgärder för att garantera investeringar på rätt nivå för att utveckla vägtransportinfrastrukturen. I det sammanhanget bör byggandet av säkra parkeringsområden prioriteras.

För att undanröja alla konstgjorda hinder för den fria rörligheten för varor har jag i ett ändringsförslag begärt att kommissionen ska lägga fram en rapport om läget vad gäller trafikkontroller i samtliga medlemsstater i Europaparlamentet. Eftersom det finns kontrolltyper som begränsar den fria rörligheten för varor eller personer begär jag att kommissionen ska granska den befintliga lagstiftningen och föreslå en ändring för att garantera ett enhetligt system av trafikkontroller.

29. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

30. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 12.25.)